

การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

อัตสาธน์ ผิวแก้ว

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการปกครอง

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พุทธศักราช 2566

การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรธรรมราช

อัตสาธน์ ผิวแก้ว

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการปกครอง
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พุทธศักราช 2566
(ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย)

THE PROTECTION OF RECIDIVISM OF PRISONERS IN NAKHON SI THAMMARAT CENTRAL PRISON

ATTASAT PHIWKAEW

A THEMATIC SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS

FOR THE DEGREE OF MASTER OF POLITICAL SCIENCE

PROGRAM IN GOVERNMENT

FACULTY OF SOCIAL SCIENCES

MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

2023

COPYRIGHT OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY)

หัวข้อสารนิพนธ์	:	**การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช**
ชื่อนักศึกษา	:	**อัตสาธน์ ผิวแก้ว**
ชื่อปริญญา	:	**รัฐศาสตรมหาบัณฑิต**
สาขาวิชา	:	**การปกครอง**
ปีพุทธศักราช	:	**2566**
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	:	**ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร**
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	:	**รองศาสตราจารย์ ดร. กันตภณ หนูทองแก้ว**

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย อนุมัติให้นับสารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง

คณบดีคณะสังคมศาสตร์ .....
(พระครูปลัดสุวัฑฒนพรหมจริยคุณ)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ :

ประธานกรรมการ .....
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไชยวัฒน์ เผือกคง)

กรรมการ (อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก) .....
(ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร)

กรรมการ/อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม .....
(รองศาสตราจารย์ ดร. กันตภณ หนูทองแก้ว)

กรรมการ .....
(พระมหาเอกกวิน ปิยวีโร, ดร.)

กรรมการ .....
(ดร. สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา)

(ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย)

Thematic Topic	:	The protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison
Student's Name	:	Attasat Phiwkaew
Degree Sought	:	Master of Political Science
Program	:	Government
Anno Domini	:	2023
Advisor	:	Dr. Supreecha Chamnanputthiphon
Co-Advisor	:	Assoc. Prof. Dr. Kantaphon Nuthongkaew

Accepted by the Faculty of Social Sciences, Mahamakut Buddhist University in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Master of Political Science (Government)

Dean of Faculty of Social Sciences .....
(Phrakhrupaladsuwatthanaphromajariyakhun)

Thematic Committee :

Chairman .....
(Assoc. Prof. Dr. Chaiwat Phuakkhong)

Member (Advisor) .....
(Dr. Supreecha Chamnanphuttiphon)

Member/Co-Advisor .....
(Assoc. Prof. Dr. Kantaphon Nuthongkaew)

Member .....
(Phramaha Ekkawin Piyaweero, Dr.)

Member .....
(Dr. Sitthipong Sitthiphataraprabha)

(Copyright of Mahamakut Buddhist University)

บทคัดย่อ

หัวข้อสารนิพนธ์ : **การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช**
ชื่อนักศึกษา : **อัตสาธน์ ผิวแก้ว**
ชื่อปริญญา : **รัฐศาสตรมหาบัณฑิต**
สาขาวิชา : **การปกครอง**
ปีพุทธศักราช : **2566**
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก : **ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร**
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม : **รองศาตราจารย์ ดร. กันตภณ หนูทองแก้ว**

สารนิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช และ 2) เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 222 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ รวม 5 คนเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\overline{X}$ = 2.30, S.D = 1.19) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านสังคมวิทยามีค่าเฉลี่ยสูงสุด ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$ = 3.00, S.D = 1.45) ด้านจิตวิทยา มีค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 2.32, S.D = 1.19) อยู่ในระดับน้อย และ ด้านชีววิทยา ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 1.59, S.D = 0.93) อยู่ในระดับน้อย

2. แนวทางการการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ได้แก่ 1) การส่งเสริมและสนับสนุนการฝึกอบรมให้ผู้ต้องขังให้มีทักษะต่างๆ ที่จำเป็นในการดำเนินชีวิต 2) รัฐควรมีการจัดหางาน หรืออาชีพให้กับผู้ต้องขังที่พ้นโทษ 3) สนับสนุนการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นให้กับผู้ต้องขัง 4) เสริมสร้างและส่งเสริมให้สังคมภายนอกให้การยอมรับ 5) ครอบครัวต้องมีความเข้าใจ และให้โอกาส 6) มีหน่วยงานที่ให้คำปรึกษาในปัญหาชีวิตได้ 7) มีการจัดกิจกรรมการอบรมเพื่อพัฒนาจิตใจ และสร้างแรงบรรดาลใจ และ 8) มีการการติดตามผู้กระทำผิดซ้ำไม่ให้กลับไปกระทำความผิดอีก

คำสำคัญ การป้องกัน, การกระทำผิดซ้ำ

ABSTRACT

Thematic Topic	:	**The protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison**
Student's Name	:	**Attasat Phiwkaew**
Degree Sought	:	**Master of Political Science**
Program	:	**Government**
Anno Domini	:	**2023**
Advisor	:	**Dr. Supreecha Chamnanputthiphon**
Co-Advisor	:	**Assoc. Prof. Dr. Kantaphon Nuthongkaew**

The objectives of research article were to study: 1) behavior of recidvism of prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison; and 2) guidelines for protecting of the recidvism of prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison. The research sample consisted of 222 of the representative of recidvism of prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison, all of whom were determined by the Kreicie and Morgan's sample size table. Five key informants were selected by purposive sampling. The employed research instruments were a questionnaire. and an interview form. The statistics employed for the data analysis were frequency, percentage, standard deviation, and content analysis.

The findings were as follows

1. the overall of behavior of recidivist inmates in federal prisons was rate at a low level ($\overline{X}$ = 2.30, S.D. = 1.19), When considering aspect by aspect that the aspect with the highest mean was Sociological aspect was rate at the moderate ($\overline{X}$ = 3.00, S.D. = 1.45), psychological aspect was rate at a low level ($\overline{X}$ = 2.32, S.D. = 1.19), and the lowest mean was biology was rate at a low level ($\overline{X}$ = 1.59, SD = 0.93)

2. the guidelines for the prevention of recidivism among inmates in the Nakhon Si Thammarat Central Prison consist of 1) promoting and supporting for training inmates to have various skills which necessary to live more 2) providing the employment 3) supporting for more education 4) promoting the strengthen and encourage external society

to accept 5) the families should understand and give opportunities 6) organizing an agency that provides advice on life problems 7) organizing the training activities to develop the mind and create good inspiration and 8) organizing the follow-up on repeat offenders to prevent repeat offenders.

Keywords: Protection, Recidivism

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้เนื่องจากบุคคลหลายฝ่ายที่ได้ช่วยเหลือในครั้งนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งเป็นสถาบันที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ทางการศึกษาด้านรัฐศาสตร์ ระดับปริญญาโท

ขอกราบขอบพระคุณอธิการบดี และคณบดีคณะสังคมศาสตร์ ที่ได้อำนวยความสะดวกในการศึกษา ตลอดหลักสูตร ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยวัฒน์ เผือกคง ที่กรุณาเป็นประธานควบคุมการสอบ ขอขอบคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้ระดับมหาบัณฑิต หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง ขอขอบคุณคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับความถูกต้องของเนื้อหาในเล่มสารนิพนธ์ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร และรองศาสตราจารย์ ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว ที่ให้ความอนุเคราะห์รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์หลัก และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่ได้ให้คำปรึกษาตลอดจนตรวจสอบข้อบกพร่องต่างๆ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาของสารนิพนธ์ ฉบับนี้ จนสำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัยทุกท่านที่ได้ให้ความสะดวกด้วยดีเสมอมา ตลอดจนเพื่อนนักศึกษาระดับปริญญาโททุกท่านที่คอยเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอขอบคุณครอบครัวและญาติมิตรทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งนี้ ที่คอยห่วงใย ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจตั้งแต่เริ่มเรียนจนถึงจบการศึกษา คุณงามความดีและประโยชน์อันเกิดจากสารนิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอใช้เป็นเครื่องสักการบูชาคุณ พระรัตนตรัย พระคุณของมารดา บิดา ครูอาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ที่มีคุณค่ายิ่ง และขอแผ่คุณความดีนี้ให้แก่เพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ทุกรูปทุกนาม พร้อมทั้งเจ้ากรรมนายเวรในทุกภพทุกชาติด้วย เทอญ

อัตสาธน์ ผิวแก้ว

สารบัญเรื่อง

หน้า

บทคัดย่อ (ภาษาไทย)..... จ

บทคัดย่อ (ภาษาอังกฤษ)..... ฉ

กิตติกรรมประกาศ..... ซ

สารบัญเรื่อง..... ฌ

สารบัญตาราง..... ฎ

สารบัญภาพ..... ฐ

บทที่ 1 บทนำ..... 1

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา..... 1

1.2 คำถามการวิจัย..... 3

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย..... 3

1.4 ขอบเขตของการวิจัย..... 3

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ..... 4

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ..... 5

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 6

2.1 การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังในประเทศไทย..... 6

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำความผิด..... 10

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดซ้ำ..... 28

2.4 วิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดซ้ำ..... 33

2.5 การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย..... 38

2.6 การเตรียมการปลดปล่อยและการปฏิบัติต่อผู้การทำความผิดหลังปล่อย..... 39

2.7 การอบรมแก้ไขผู้ต้องขังในชุมชน..... 40

2.8 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ..... 40

2.9 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ..... 44

2.10 บริบทพื้นที่ที่ศึกษา: เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช..... 56

2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 57

2.12 สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัย..... 60

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย..... 61

3.1 ประชาชนและกลุ่มตัวอย่าง..... 61

3.2 เทคนิคการสุ่มตัวอย่าง..... 62

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 63

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ..... 64

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 66

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล..... 66

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย..... 67

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 68

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล..... 69

4.2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช..... 71

4.3 สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช..... 75

4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช..... 76

บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 89

5.1 สรุปผลการวิจัย..... 90

5.2 อภิปรายผลการวิจัย..... 92

5.3 ข้อเสนอแนะ..... 94

บรรณานุกรม..... 95

บุคลานุกรม..... 99

ภาคผนวก..... 101

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย..... 102

ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย..... 104

ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวมรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย..... 108

ภาคผนวก ง แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย... 116

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

ภาคผนวก จ ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม/
แบบสัมภาษณ์ และการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ..... 124
ภาคผนวก ฉ หนังสือจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์..... 135
ภาคผนวก ช รูปภาพการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ..... 137
ประวัติผู้วิจัย..... 141

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 2.1	แสดงจำนวนผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช.....	55
ตารางที่ 2.2	แสดงจานวนผู้ต้องขังตามลักษณะความผิด.....	55
ตารางที่ 3.1	ข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เรื่องการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช.....	62
ตารางที่ 3.2	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของแต่ละแดนควบคุม.....	63
ตารางที่ 4.1	แสดงจำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	69
ตารางที่ 4.2	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยรวมทุกด้าน.....	71
ตารางที่ 4.3	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง ด้านชีววิทยา.....	72
ตารางที่ 4.4	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง ด้านจิตวิทยา.....	73
ตารางที่ 4.5	แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง ด้านสังคมวิทยา.....	74

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย..... 60

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาอาชญากรรม เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้น ประกอบกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19 ที่เกิดขึ้น ได้ส่งผลกระทบทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ส่งผลให้คนขาดรายได้และมีหนี้สินเพิ่มพูน โดยเฉพาะคนในระดับรากหญ้าที่ได้รับผลกระทบจากการหยุดทำงาน ทำให้คนตกงานติดต่อกันเป็นเวลานาน ทำให้มีปัญหาหนี้สินตามมา จึงส่งผลให้คนจำนวนหนึ่งซึ่งไม่เคยกระทำผิดมาก่อน หาทางออกไม่ได้ บางส่วนอาจหันไปสู่การฆ่าตัวตาย ในขณะที่บางส่วนหันไปสู่การประกอบอาชญากรรม ส่งผลให้มีอาชญากรหน้าใหม่เพิ่มขึ้น แต่ในขณะเดียวกันอาชญากรหน้าเก่ายังคงเดิม ในแต่ละปีจะมีผู้พ้นโทษออกมาจากเรือนจำ ประมาณปีละ 100,000 กว่าคน ในจำนวนนี้จะมีผู้ต้องขังที่กลับมากระทำผิดซ้ำภายใน 3 ปี ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 30 (กรมราชทัณฑ์, 2565, หน้า 52) สำหรับผู้พ้นโทษที่เป็นอาชญากรมืออาชีพ หรือเป็นผู้กระทำผิดที่ก่อเหตุซ้ำซากหรือกระทำผิดติดนิสัยแล้วจะก่อเหตุโดยเป็นอาชญากรรมแบบเดิมๆ ในขณะเดียวกันผู้พ้นโทษอีกส่วนหนึ่งกระทำผิดซ้ำด้วยความจำเป็นหรือพลั้งพลาดด้วยอารมณ์ชั่ววูบ เพราะเมื่อพ้นโทษออกมาเจอกับโลกใบใหม่ที่เปลี่ยนไปจากเดิม ในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ หมดหนทางที่จะทำมาหากิน แม้จะกลับไปหาครอบครัวก็จะพบว่าครอบครัวก็ประสบปัญหาเช่นเดียวกัน การกลับไปสู่วิธีทางเดิมก็จะทำได้ง่ายกว่าคนที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์มาก่อน โอกาสในการกระทำผิดซ้ำจากคนกลุ่มนี้จึงมีสูง โดยเฉพาะคดียาเสพติดและคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ประเทศไทยมีกฎหมายเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดซ้ำด้วยการลงโทษผู้กระทำผิดที่มีประวัติการกระทำผิดมาก่อนให้หนักขึ้นกว่าอัตราโทษที่ศาลจะลงแก่บุคคลดังกล่าวในอัตราหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่ง เช่น ประมวลกฎหมายอาญา มารา 92, 93 หรือพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 เป็นต้น รวมไปถึงประมวลกฎหมายอาญามาตรา 58 ที่ให้นำโทษที่ศาลรอการลงโทษไว้ในคดีก่อนเพื่อให้โอกาสผู้กระทำผิดกลับตัวและแก้ไขตนเองมาบวกเข้ากับโทษในคดีหลังของผู้กระทำผิดดังกล่าวที่ไม่เข็ดหลาบการกระทำผิดกฎหมายซ้ำอีก แต่บทบัญญัติดังกล่าวไม่อาจยับยั้งการกระทำผิดซ้ำหลังจากพ้นโทษได้ ในขณะที่ผู้ต้องขังทุกคนที่จะพ้นโทษออกมาจะต้องผ่านการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยและการดูแลหลังปล่อยอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำ อันเนื่องมาจากที่ต้องออกมาเผชิญกับโลกใบใหญ่และสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำและบีบคั้น โดยรัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณ

สำหรับการนี้ และร่วมมือกับภาคประชาสังคมในการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยและดูแลหลังปล่อยอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง (นัทธี จิตสว่าง, 2565, หน้า 25)

กรมราชทัณฑ์ เป็นหน่วยงานในการแก้ไขปัญหา มีภารกิจในการควบคุมผู้ต้องขังให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาล และพัฒนาพฤตินิสัย เพื่อให้ผู้ต้องขังกลับตนเป็นคนดีคืนสู่สังคม ตลอดจนต้องดำเนินการตามภารกิจในการแก้ไขปัญหาของกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้กระบวนการยุติธรรมเชื่อถือได้ เป็นที่ยอมรับของประชาชนและเป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล รวมไปถึงการเป็นส่วนหนึ่งในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาประเทศ เพื่อให้การปฏิบัติงานตามภารกิจของกรมราชทัณฑ์สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติและแผนปฏิบัติราชการกรมราชทัณฑ์ ซึ่งมีเป้าประสงค์หลักในการดำเนินการ คือ การควบคุมผู้ต้องขังอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขังให้เป็นพลเมืองดี มีอาชีพที่สุจริต ดำรงชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ความสำเร็จในการดำเนินการภายใต้แผนปฏิบัติราชการ เป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนให้กระบวนการยุติธรรมบรรลุถึงเป้าหมาย การเคารพสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติต่อประชาชนโดยเสมอภาค มีความเป็นกลาง น่าเชื่อถือ โปร่งใส ตรวจสอบได้ มีการบริหารที่มีประสิทธิภาพ เจ้าหน้าที่มีจริยธรรม เป็นมืออาชีพ มีความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ อำนวยความยุติธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ สนับสนุนการพัฒนามาตรการอื่นแทนโทษทางอาญา สร้างความสมดุลระหว่างการบังคับโทษ ตามคำพิพากษากับการให้โอกาสผู้ต้องโทษกลับคืนสู่สังคม โดยในกระบวนการควบคุมและพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขัง และเปิดโอกาสให้ภาคส่วนอื่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารการบังคับโทษ ซึ่งสอดคล้องโดยตรงกับยุทธศาสตร์ชาติในการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ ตามเป้าหมายและประเด็นยุทธศาสตร์ของแผน ดังนั้น การดำเนินการตามแผนปฏิบัติราชการกรมราชทัณฑ์ จะทำให้เกิดผลสะท้อนให้เห็นว่า การดำเนินการตามกฎหมายอย่างเป็นธรรมจะเกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ และทำให้การอำนวยความยุติธรรมเป็นไปโดยเสมอภาค โปร่งใส เป็นธรรม ทั่วถึง ปราศจากการเลือกปฏิบัติ ตลอดจนการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้ สร้างเจ้าหน้าที่ให้มีความกล้าหาญทางจริยธรรม เป็นมืออาชีพ บูรณาการเชื่อมโยงทำงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เน้นเป้าหมายในการขับเคลื่อนงานราชทัณฑ์ให้เกิดประสิทธิภาพในการป้องกันไม่ให้มีการกระทำผิดซ้ำ (แผนปฏิบัติราชการกรมราชทัณฑ์ 3 ปี พ.ศ. 2563-2565)

เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เป็นเรือนจำความมั่นคงสูงสุด ตั้งอยู่ในอำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช มีแดนควบคุม 8 แดน มีอำนาจการคุมขังกำหนดโทษตั้งแต่ 15 ปี ถึงประหารชีวิต อัตราความจุผู้ต้องขังปกติ จำนวน 3,055 คน โดยใช้อัตราส่วน 1.6 ตารางเมตร/คน ปัจจุบันเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช มีผู้ต้องขังในความควบคุมทั้งสิ้น จำนวน 4,657 คน แบ่งเป็นผู้ต้องขังชาย 3,746 คน ผู้ต้องขังหญิง 747 คน ในจำนวนนี้มีผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำจำนวน 532 คน (ฝ่ายทัณฑปฏิบัติเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช, 2565) เป้าหมายอีกอย่างหนึ่งของกรมราชทัณฑ์ คือ การคืนคนดีสู่สังคม และป้องกันมิให้ผู้ต้องขังหวนกลับเข้ามากระทำผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่

ไม่เกรงกลัวต่อคำว่าคุก ไม่เกรงกลัวต่อคำประณามจากคนในสังคม ไม่เกรงกลัวต่อบาป และไม่เกรงกลัวต่อการขาดอิสรภาพ แม้ว่าจะเคยได้รับโอกาสในการกลับตัวเป็นคนดีมาแล้วแต่ยังกลับมากระทำผิดซ้ำอีก โดยเฉพาะคดียาเสพติดมีการกระทำผิดซ้ำมากที่สุด แม้ว่าจะได้รับการอภัยโทษ และพักการลงโทษแก่ผู้ต้องขังแล้วก็ตาม การกระทำผิดซ้ำจึงเป็นปัญหาของเรือนจำและสังคมที่สำคัญอย่างยิ่งปัญหาหนึ่ง ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ศึกษาวิธีการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ซึ่งผลการวิจัยจะนำไปใช้ในการเสนอแนะแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ถือว่าเป็นภารกิจที่สำคัญยิ่ง ถ้าหากทำได้สำเร็จและแก้ไขปัญหาได้ตรงจุด ก็จะเป็นผลดีต่อสังคมและประเทศชาติ รวมทั้งจะนำผลการศึกษาที่ได้นำเสนอต่อหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อเป็นข้อมูลในการแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 พฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช อยู่ในระดับใด

1.2.2 ปัญหาและแนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เป็นอย่างไรบ้าง

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1.3.2 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาเรื่อง การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาไว้ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากร แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

1.4.1.1 ประชากรสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ ซึ่งถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จำนวน 532 คน (ฝ่ายทัณฑปฏิบัติ เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช , ข้อมูลวันที่ 15 พฤศจิกายน 2565)

1.4.1.2 ประชากรสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ เจ้าพนักงานเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 5 คน

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ 1) ด้านชีววิทยา 2) ด้านจิตวิทยา 3) ด้านสังคมวิทยา

1.4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ ได้แก่ เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช อำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช

1.4.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา ระหว่างวันที่ 1 สิงหาคม 2565 – 28 กุมภาพันธ์ 2566

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช หมายถึง สถานที่ที่คุมขังหรือสถานที่ที่ใช้สำหรับการควบคุมผู้กระทำความผิดให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาล หรือคำสั่งผู้มีอำนาจ โดยการควบคุมผู้ต้องขังไม่ให้หลบหนีจนกว่าจะพ้นกำหนดโทษ ซึ่งอยู่ภายใต้สังกัดกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม ตั้งอยู่เลขที่ 102 หมู่ 7 ตำบลนาพรุ อำเภอพรพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช

1.5.2 ผู้ต้องขัง หมายถึง นักโทษเด็ดขาด คนต้องขัง คนฝาก ผู้ต้องกักขัง และผู้ต้องกักกัน ซึ่งได้กระทำความผิดและศาลพิพากษาลงโทษจำคุก หรือระหว่างพิจารณาของศาล อยู่ในความควบคุมและรับผิดชอบของเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1.5.3 นักโทษเด็ดขาด หมายถึง ผู้ต้องขัง ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และความผิดอื่นๆ โดยศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกและถูกจำคุกอยู่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1.5.4 การกระทำผิดซ้ำ หมายถึง การกระทำความผิดของผู้ต้องโทษที่ได้รับการปลดปล่อยได้มีการกระทำผิดและถูกจับดำเนินคดีอีก อาจในคดีเดิมหรือคดีใหม่ ที่อยู่ในการควบคุมของเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1.5.5 ด้านชีววิทยา หรือ ด้านกายภาพ หมายถึง ลักษณะการกระทำความผิดจากสาเหตุด้านกายภาพ ได้แก่ โครงสร้างทางร่างกาย ต่อมต่างๆ การถ่ายพันธ์โครโมโซม ยีนส์ ชีวเคมี ฮอโมน โครงสร้างทางสมองมีสิ่งผิดปกติ ผลักดันให้กระทำความผิด เช่น ปมด้อยทางด้านร่างกาย การถูกทำร้าย การยับยั้งตนเองไม่ได้เป็นต้น

1.5.6 ด้านจิตวิทยา หมายถึง การกระทำความผิดจากสภาวะจิตใจ บุคคลที่มีจิตปกติการก่อเกิดความผิด ต้องมีมูลเหตุชักจูงใจเป็นหลัก แต่ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่จิตใจผิดปกติ มักจะก่อเกิดการกระทำผิดหรืออาชญากรรม เพราะความผิดปกติของจิตใจ แรงกระตุ้น แรงเร้า ความกดดันภายในที่เก็บซ่อนไว้ในจิตสำนึก ส่งผลให้บุคคลเหล่านี้ลงมือกระทำความผิดหรือก่อเกิดอาชญากรรมขึ้นโดยไม่สามารถบังคับตนเองได้

1.5.7 ด้านสังคมวิทยา หมายถึง การกระทำความผิดหรืออาชญากรรม ที่มาจากสาเหตุปัญหาทางสังคม สภาพแวดล้อม ความขัดแย้งในสังคม ปัญหาเศรษฐกิจ และอื่นๆ ที่ส่งผลก่อให้เกิดอาชญากรรมขึ้น

1.5.8 เพศ หมายถึง เพศของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ แบ่งออกเป็น 2 เพศ คือ เพศชาย และ เพศหญิง

1.5.9 อายุ หมายถึง อายุของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ แบ่งออกเป็น 4 ช่วง คือ ไม่เกิน 30 ปี, 31-45 ปี , 46-60 ปี และ 61 ปีขึ้นไป

1.5.10 สถานภาพสมรสก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด หมายถึง สถานภาพของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ แบ่งออกเป็น 4 สถานภาพ คือ โสด สมรส หม้าย และ แยกกันอยู่

1.5.11 ระดับการศึกษาก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด หมายถึง ระดับการศึกษาของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำที่สำเร็จการศึกษาก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด แบ่งออกเป็น 8 ระดับ คือ ไม่ได้รับการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช./เทียบเท่า ปวส./เทียบเท่า ปริญญาตรี และปริญญาโทขึ้นไป

1.5.12 อาชีพก่อนต้องโทษ หมายถึง อาชีพก่อนต้องโทษของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ แบ่งออกเป็น 6 อาชีพ คือ นักศึกษาค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว เกษตรกรรม รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ รับจ้างทั่วไป และไม่มีอาชีพ (ว่างงาน)

1.5.13 จำนวนครั้งที่กระทำผิด หมายถึง จำนวนที่ผู้ต้องขังกระทำความผิด แบ่งออกเป็น 4 จำนวน คือ จำนวน 2 ครั้ง จำนวน 3 ครั้ง จำนวน 4 ครั้งขึ้นไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้ทราบถึงพฤติกรรมในการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1.6.3 ได้ทราบปัญหาและแนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1.6.3 เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในหน่วยงานเพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังและนำไปประยุกต์ในเรือนจำอื่นได้

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัย เรื่องการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังในประเทศไทย

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำความผิด

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดซ้ำ

2.4 วิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดซ้ำ

2.5 การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย

2.6 การเตรียมการปลดปล่อยและการปฏิบัติต่อผู้การทำความผิดหลังปล่อย

2.7 การอบรมแก้ไขผู้ต้องขังในชุมชน

2.8 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ

2.9 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

2.10 บริบทพื้นที่ที่ศึกษา: เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.12 สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังในประเทศไทย

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง จะมีลักษณะที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นกระบวนการ เริ่มแต่วาระแรกที่รับตัวเข้าสู่เรือนจำ จนกระทั่งพ้นโทษหรือได้รับการปล่อยตัวออก จากเรือนจำ โดยการประสานความร่วมมือของเจ้าหน้าที่เรือนจำทุกฝ่าย ตามกระบวนการ 6 ขั้นตอน และวิธีดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (ฐิติยา เพชรมุนี, 2559, หน้า 17-46)

1. ดำเนินการศึกษาหรือรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของ ผู้ต้องขังแต่ละคน (Fact Finding) เพื่อให้ทราบพื้นฐานความรู้ ความถนัด ประวัติการ ประกอบอาชีพ ประวัติครอบครัว การคบเพื่อน บุคลิกภาพโดยทั่วไป ระดับสติปัญญา ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดและสาเหตุแห่งการกระทำผิด ตลอดจนข้อมูลในเรื่องอื่นๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังดังกล่าวตามความเหมาะสม เป็นรายบุคคล ซึ่งดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่จำแนกลักษณะผู้ต้องขังที่มีความรู้พื้นฐาน ทางด้านสังคมสงเคราะห์หรือด้านจิตวิทยา หรือได้รับการฝึกฝนอบรมในเรื่องดังกล่าว

การรวบรวมข้อมูลอาจดำเนินการได้โดยการสัมภาษณ์หรือสอบประวัติผู้ต้องขังเป็นรายบุคคล รวมทั้งการสังเกตพฤติกรรมของผู้ต้องขังทั้งทางตรงและทางอ้อม และเมื่อได้ข้อมูลดังกล่าวมาแล้ว เพื่อให้แน่ใจว่าถูกต้องแน่นอนและเชื่อถือได้จะต้องมีการออกไปสืบเสาะ ข้อเท็จจริงจากครอบครัว และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องขังอีกทางหนึ่งด้วยข้อมูลรายละเอียดที่ถูกต้องแน่นอนและเชื่อถือได้ โดยสรุปความคิดเห็นข้อวิเคราะห์ ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง จะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อการวิเคราะห์ (Diagnosis) เพื่อวางแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังตามความเหมาะสมเป็นรายบุคคลต่อไป

วิธีดำเนินการโดยเรือนจำจัดให้มีแดนแรกรับ หรือสถานที่แรกรับสำหรับแยกขัง ผู้ต้องขังเข้าใหม่ และผู้ต้องขังที่ย้ายมาจากเรือนจำอื่นไว้โดยเฉพาะ ผู้ต้องขังเข้าใหม่ควร อยู่ในแดนแรกรับ หรือสถานที่แรกรับ ประมาณ 2- 4 สัปดาห์ เพื่อรอการจำแนกลักษณะ ก่อนที่จะส่งตัวไปรับการอบรมแก้ไขและฟื้นฟูจิตใจตามความเหมาะสมของผู้ต้องขังแต่ละคน โดยให้การอบรม ปฐมนิเทศ แนะนำให้ทราบถึงกฎ ระเบียบ วินัย และข้อบังคับต่างๆ ของเรือนจำ ตลอดจนการปฏิบัติตนในเรือนจำ เพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ในเรือนจำได้ ก่อนที่จะส่งตัวไปรับการปฏิบัติร่วมกับผู้ต้องขังอื่นๆ ตามความเหมาะสม

2. การวางแผนปฏิบัติต่อผู้ต้องขังตามความเหมาะสมของแต่ละคน (Individual Treatment Planning) รวมทั้งกำหนดกิจกรรมปฏิบัติ (Treatment Activities) เพื่อให้การบำบัดรักษา อบรม แก้ไข และฟื้นฟูจิตใจผู้ต้องขัง สอดคล้องกับ สภาพร่างกาย จิตใจ ระดับสติปัญญา พื้นฐานความรู้ ความถนัด รวมทั้งสาเหตุแห่งการกระทำความผิด ภูมิหลังของครอบครัวและสภาพแวดล้อมของสังคมภายนอก โดยนำข้อมูลทุกด้านที่ได้จากการดำเนินการในข้อ 1 มาสรุป วิเคราะห์ และกำหนดแผนงาน แนวทาง หรือมาตรการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังตามความเหมาะสมของแต่ละคน โดยจัดลำดับ ความสำคัญก่อนหลัง (Priority) ของมาตรการดังกล่าวไว้ด้วยตลอดจนกำหนดหน่วยงานที่จะต้องรับผิดชอบ และระยะเวลาของกิจกรรมปฏิบัติให้ชัดเจน เพื่อเสนอคณะกรรมการ พิจารณากำหนดแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังตามความเหมาะสมของแต่ละคนต่อไป

3. การนำแผนที่ได้จากการดำเนินการในข้อ 2 ไปปฏิบัติเมื่อเรือนจำ และทัณฑสถานได้กำหนดแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังตามความเหมาะสมของแต่ละคนแล้ว ต้องดำเนินการเพื่อให้มีการปฏิบัติตามแผนดังกล่าวอย่างจริงจัง โดยฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องจัดกิจกรรมปฏิบัติตามลำดับความสำคัญที่ได้กำหนดไว้ในแผนและ ระยะเวลาที่กำหนด ทั้งในเรื่องของการบำบัดรักษา การอบรมแก้ไข พัฒนาจิตใจ การให้การศึกษา วิชาสามัญ วิชาชีพ ฯลฯ

4. การติดตามผลการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง เมื่อได้มีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ตามแผนการตามข้อ 3 ไประยะหนึ่งแล้ว จะต้องมีการติดตามผลว่าการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ดังกล่าวได้ผลหรือไม่เพียงใด มีปัญหาข้อขัดข้องในเรื่องใด ทั้งในด้านส่วนตัวผู้ต้องขัง ด้านการกำหนดแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง รวมทั้งความพร้อมในด้านการนำแผนไปปฏิบัติของ เจ้าหน้าที่ หากเห็นว่าการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังยังไม่

ได้ผลหรือยังได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจ จะต้องดำเนินการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังซ้ำอีกครั้งหนึ่งเพื่อหาข้อบกพร่องของการจำแนกลักษณะในครั้งแรก

การดำเนินการติดตามผล จะทำตามแบบติดตามผลการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง ไว้ในทะเบียนประวัติรายตัวผู้ต้องขัง พร้อมข้อมูลอื่นๆ ของแต่ละฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง หากจัดเก็บให้เป็นระบบก็จะสะดวกในการที่จะนำไปศึกษา ตรวจสอบ และเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังต่อไป

5. การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังซ้ำ (Re – Classification of Prisoners) โดยปกติจะต้องดำเนินการทุกๆ 6 เดือน หรือ 1 ปีหลังจากที่ได้มีการดำเนินการในเรื่องนี้ไปแล้ว หรือดำเนินการโดยทันทีเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นจากการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง

6. การวางแผนหรือโครงการเตรียมปล่อยผู้ต้องขัง เมื่อผู้ต้องขังใกล้จะได้รับ การปล่อยตัวโดยเหลือกำหนดเวลาที่จะต้องรับโทษต่อไปไม่เกิน 6 เดือน จะต้องมีการนำ ข้อมูลต่างๆ ที่กำหนดไว้ในแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังขณะที่ต้องโทษ ไปใช้ในการจัดทำ แผนหรือโครงการเตรียมปล่อยผู้ต้องขังตามความเหมาะสมของแต่ละคน โดยการให้การ สงเคราะห์ในเรื่องต่างๆ ที่จำเป็นต่อการที่ผู้ต้องขังจะออกไปอยู่ร่วมกับสังคมภายนอกได้ ตามปกติภายหลังพ้นโทษ เป็นการเชื่อมโยงแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำเข้ากับ แผนการเตรียมความพร้อมให้กับผู้ต้องขังก่อนปล่อยตัว ซึ่งจะมีผลให้การปฏิบัติต่อ ผู้ต้องขังประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ไม่มีผู้ที่กลับมาต้องโทษอีกหรือกลับมา ต้องโทษอีกเพียงส่วนน้อย

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุด เพื่อใช้ในการกลั่นกรองผู้ต้องขัง ทำให้ทราบถึงสถานภาพและข้อมูลพื้นฐานของผู้ต้องขัง จะเห็นได้ว่าการจำแนก ลักษณะผู้ต้องขังประกอบด้วย การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังขั้นพื้นฐาน ซึ่งจะดำเนินการ ตั้งแต่วาระแรกที่รับตัวตามขั้นตอนและวิธีดำเนินการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังที่กล่าวมา ข้างต้นแล้ว และในการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังขั้นพื้นฐานนี้ให้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ของผู้ต้องขัง เพื่อแบ่งระดับการควบคุมเป็น 4 ระดับ เพื่อประโยชน์คือ การวางแผนการ ปฏิบัติงาน ว่ามีผู้ต้องขังกลุ่มใดที่จัดอยู่ในข่ายต้องควบคุมดูแลเข้มงวด ส่วนการแก้ไข ให้แบ่งเป็น 4 กลุ่ม เพื่อจะได้นำแต่ละกลุ่มไปดำเนินการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเพื่อการ แก้ไขและจัดโปรแกรมปฏิบัติที่เหมาะสมต่อไป (ฐิติยา เพชรมุนี, 2559, หน้า 17-46)

การจัดกลุ่มผู้ต้องขังเพื่อการควบคุม การจัดกลุ่มผู้ต้องขังเพื่อการควบคุม ประกอบด้วย

1. ระดับความมั่นคงสูงสุด ประกอบด้วย ผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษสูง มีพฤติการณ์กระทำผิดร้ายแรง คดีสะเทือนขวัญประชาชน คดีอุกฉกรรจ์ พฤติการณ์ไม่น่า ไว้วางใจ ระหว่างการควบคุมในเรือนจำกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรือนจำ

2. ระดับความมั่นคงสูง ประกอบด้วย ผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษสูง พฤติการณ์ กระทำผิดไม่ร้ายแรง ระหว่างการควบคุมในเรือนจำไม่เคยกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

3. ระดับความมั่นคงปานกลาง ประกอบด้วย ผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษไม่สูง เหลือจำคุกต่อไปไม่มาก มีความประพฤติดีไม่เคยกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงในเรือนจำ

4. ระดับความมั่นคงต่ำ ประกอบด้วย ผู้ต้องขังที่เหลือกำหนดโทษน้อย มีความ ประพฤติดีใกล้พ้นโทษ

การจัดกลุ่มผู้ต้องขังเพื่อการแก้ไข (ฐิติยา เพชรมุนี, 2559, หน้า 17-46)

1. กลุ่มผู้ต้องขังที่มีแนวโน้มไม่กระทำผิดซ้ำ ประกอบด้วย ผู้ต้องขังที่กระทำ ผิดครั้งแรก กระทำผิดโดยประมาทหรือพลั้งพลาด กระทำผิดเนื่องจากบันดาลโทสะ กระทำผิดเนื่องจากสภาพแวดล้อม มีความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ไม่ใช่อาชญากรโดย สันดาน

2. กลุ่มผู้ต้องขังที่แก้ไขได้ประกอบด้วย ผู้ต้องขังที่กระทำผิดครั้งแรก หรือไม่เกิน 3 ครั้ง กระทำผิดและมีความสำนึกผิด พฤติการณ์กระทำผิดไม่ใช่อาชญากรอาชีพ กระทำผิดในหน้าที่การงาน

3. กลุ่มผู้ต้องขังที่ยากต่อการแก้ไข ประกอบด้วย ผู้กระทำผิดติดนิสัย (มากว่า 3 ครั้ง) อาชญากรโดยสันดาน กระทำผิดและไม่สำนึกผิด มีลักษณะร้าย

4. กลุ่มผู้ต้องขังพิเศษ ประกอบด้วย ผู้ต้องขังต่างชาติ ผู้ต้องขังป่วย ผู้ต้องขังที่ มีความบกพร่องทางจิต ผู้ต้องขังสูงอายุ

เมื่อผู้ต้องขังได้รับการจำแนกลักษณะขั้นพื้นฐาน และแบ่งกลุ่มตามที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว หากมีการจัดทำโปรแกรมเพื่อการแก้ไขผู้ต้องขัง จะมีการคัดเลือกผู้ต้องขังโดย ทำการจำแนกในระดับที่สูงขึ้น เป็นการจำแนกเพื่อการแก้ไข ซึ่งจะต้องดำเนินการเพื่อทำกรณีศึกษา (Case Study) ผู้ต้องขังแต่ละรายเพื่อคัดเลือกเข้าโปรแกรมต่างๆ อาทิเช่น โปรแกรมผู้ต้องขังสูงอายุ โปรแกรมเฉพาะของผู้ต้องขังคดียาเสพติด (ผู้ค้ารายย่อย) โปรแกรมในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังคดีความผิดต่อชีวิต โปรแกรมในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง คดีความผิดทางเพศ โปรแกรมในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ โปรแกรมในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่มีพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจ โปรแกรมในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังป่วยระยะสุดท้าย เป็นต้น

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้นั้น จะต้องมีการประสานงานกับฝ่ายอื่นๆ และจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากเจ้าหน้าของ เรือนจำทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งฝ่ายควบคุม ฝ่ายการศึกษา ฝ่ายฝึกวิชาชีพ ฝ่ายพยาบาล รวมทั้งอนุศาสนาจารย์ร่วมกันดำเนินงานติดตามผลการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง เพื่อทราบว่าผู้ต้องขังที่ได้รับการกำหนดตามแผนปฏิบัติดังกล่าวมีปัญหาข้อขัดข้องหรือไม่ อย่างไร หากมีปัญหาหรือมีความไม่เหมาะสมเกิดขึ้น ก็จะได้วางแผนปฏิบัติแก่ผู้ต้องขัง ดังกล่าวใหม่ โดยทำการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังซ้ำ เพื่อกำหนดแผนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ต้องขังอย่างแท้จริง หากไม่พบปัญหาก็ดำเนินการต่อไป และเมื่อผู้ต้องขังใกล้พ้นโทษก็จะนำข้อมูลที่ได้จากแผนปฏิบัติต่อผู้ต้องขังไปเตรียมความพร้อม หรือให้การ อนุเคราะห์แก่ผู้ต้องขังในเรื่องต่างๆ ตามความเหมาะสมของแต่ละคนต่อไป ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะทำให้ผู้ต้องขัง

ได้รับการแยกกลุ่มเพื่อการควบคุมและแก้ไขที่ เหมาะสมซึ่งจะทำ ให้เกิดผลดีต่อการบริหารงานเรือนจำและทัณฑสถานต่อไป

สรุปได้ว่า ในทางปฏิบัติของการจำแนกผู้ต้องขังในประเทศไทยพบว่า การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังยังไม่สามารถกระทำได้อย่างเต็มที่เนื่องจากประสบปัญหาหลายประการ ได้แก่ ประสบปัญหาการขาดแคลนสถานที่และงบประมาณในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง ซึ่งมีผลกระทบต่อกระบวนการจำแนกผู้ต้องขัง ปัญหาการดำเนินงานไม่เป็นระบบและต่อเนื่อง เนื่องจากเจ้าหน้าที่เรือนจำและทัณฑสถานส่วนใหญ่เข้าใจว่าการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง คือ การสอบประวัติแล้วรวบรวมเก็บไว้แต่ไม่ได้นำข้อมูลผู้ต้องขัง ที่ได้จากการสัมภาษณ์มาใช้ประโยชน์และพิจารณาแนวทาง การปฏิบัติที่ถูกต้องแก่ผู้ต้องขัง รวมทั้งการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังของเรือนจำและทัณฑสถานมักมุ่งเน้นการใช้แรงงานเพื่อประโยชน์ในด้านการฝึกวิชาชีพมากกว่าการแก้ไขฟื้นฟูและพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขังอย่างจริงจัง นอกจากนี้ ยังขาดกระบวนการในการติดตามผลการจำแนก ผู้ต้องขัง การขาดกระบวนการจำแนกผู้ต้องขังซ้ำ และการดำเนินการจำแนกผู้ต้องขังมักมีการกระทำผิดเพื่อการเตรียมตัวก่อนปล่อยผู้ต้องขัง (ฐิติยา เพชรมุนี, 2559, หน้า 17-46)

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำความผิด

การกระทำความผิดหรืออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ไปเป็นที่ยอมรับของนักวิชาการว่ามีความเป็นมาหรือมีที่มาจากสาเหตุหรือปัจจัยหลายประการรวมกัน โดยไม่ใช่สาเหตุหรือปัจจัยอย่างหนึ่งอย่างใด เพียงอย่างเดียวเป็นหลักในการก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรม ดังนั้น แนวความคิดของนักวิชาการทั้งหลายจึงมักให้เหตุผลหรืออธิบายสาเหตุหรือปัจจัยการก่อเกิดการกระทำความผิดตามแนวความคิดหรือความรู้ประสบการณ์ในศาสตร์ของตนเป็นหลัก เช่น นักเศรษฐศาสตร์ให้เหตุผลว่าการก่อเกิดความผิดเกิดจากความยากจนเป็นหลัก นักจิตวิทยาเห็นว่าสาเหตุหลักมักมาจากทางด้านจิตใจ ส่วนนักชีววิทยาและกายภาพรวมทั้งจิตแพทย์ก็ให้เหตุผลว่าสาเหตุมาจากพันธุกรรมและความบกพร่องทางพันธุกรรมหรือทางร่างกายเป็นหลัก (ปกรณ์ มณีปกณ์, 2553, หน้า 144-195)

ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมเกิดจากสาเหตุหรือปัจจัยหลักใหญ่ได้ 2 ประการด้วยกัน กล่าวคือ

สาเหตุภายใน อันได้แก่ สาเหตุทางด้านชีววิทยา (ชีวกายภาพ) และสาเหตุทางด้านจิตวิทยา (จิตใจ) และสาเหตุภายนอก ได้แก่ สาเหตุทางด้านสังคม

ตามที่กล่าวมา นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้นจากสาเหตุหรือปัจจัยหลายๆ อย่างมารวมกัน ดังนั้น นักอาชญาวิทยา ผู้ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมเป็นหลัก ส่วนใหญ่วิเคราะห์ว่า สาเหตุในการก่อเกิดการกระทำความผิดมิใช่เพียงสาเหตุเดียวแต่ต้องประกอบด้วยสาเหตุหรือปัจจัยสองหรือสามประการแล้วแต่กรณี นอกจากนั้น

สาเหตุหรือปัจจัยเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์และมีขั้นตอนในการผลักดันให้เกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมขึ้น

ศาสตร์เฮอร์แมนท์ แมนน์ไฮน์ (Hermann Mannheim, 2001; อ้างถึงใน ประเทือง ธนิยผล, 2557, หน้า 72) ได้อธิบายเกี่ยวกับกระบวนการและความสัมพันธ์ของสาเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดประกอบด้วยปัจจัยทางกายภาพหรือปัจจัยทางด้านสังคม และปัจจัยทางจิตใจ ปัจจัยทั้งสองจะต้องสัมพันธ์และมีการผลักดันกันให้เกิดการกระทำความผิด กล่าวคือ ปัจจัยทางกายภาพหรือปัจจัยทางสังคมเพียงประการเดียวไม่ใช่สาเหตุในการก่อเกิดการกระทำความผิดเสมอไป จะต้องมีการผลักดันหรือได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางจิตใจด้วย เช่น บุคคลที่บกพร่องทางร่างกาย มีปัญหาด้านครอบครัว สภาพแวดล้อมไม่ดี ฐานะยากจน เป็นต้น บุคคลเหล่านี้มิใช่ว่าจะต้องก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมเสมอไป จะต้องได้การผลักดันหรืออิทธิพลจากปัจจัยทางด้านจิตใจทำให้เกิดขบวนการเปลี่ยนแปลงสภาพจิต คือ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี สติยับหยั่งของบุคคล ว่าจะเข้มแข็งมากน้อยเพียงใด ถ้ามีมากก็จะไม่ก่อเกิดการกระทำความผิด แต่ถ้ามีน้อยหรือมีไม่เพียงพอก็จะก่อให้เกิดการกระทำความผิดขึ้น

นักอาชญาวิทยาบางกลุ่มจึงได้แบ่งสาเหตุหรือปัจจัยในการก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรม ออกเป็น 3 สาเหตุด้วยกัน คือ

1. สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านชีวกายภาพ หรือทางด้านร่างกาย
2. สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านจิตวิทยาหรือทางด้านจิตใจ
3. สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านสังคม ครอบครัวและสภาพแวดล้อม

กิบบอนส์ (Don C. Gibbons, 1980, pp. 41-46; อ้างถึงใน วริศรา ศิริสุทธิเดชา, 2546, หน้า 8) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีของอาชญากรรมหรือการกระทำความผิดสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ปัจจัย ได้แก่ ทางชีววิทยา ทางจิตวิทยา และทางสังคมวิทยา เป็นต้น

1. สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านชีวกายภาพ หรือทางด้านร่างกาย

แนวคิดทางชีวภาพ และกายภาพ ได้อธิบายลักษณะการกระทำความผิดจากสาเหตุหรือปัจจัยทางด้านพันธุกรรม หรือทางด้านกายภาพ ในการก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรม กล่าวได้ว่า สาเหตุของการกระทำความผิดอาศัยสมมุติฐานที่สำคัญ ได้แก่ โครงสร้างทางร่างกายต่อมต่างๆ การถ่ายพันธุ์ โครโมโซม ยีนส์ ชีวเคมีฮอร์โมน โครงสร้างทางสมองมีสิ่งผิดปกติ และผลักดันให้กระทำความผิด อีกทั้งลักษณะรูปร่างของมนุษย์ที่มีผลต่อพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมแนวความคิดนี้เริ่มได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางในวงการอาชญาวิทยา เมื่อซีซา ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso) ผู้บุกเบิกสำนักอาชญาวิทยาปฏิฐานนิยม โดยได้รับยกย่องว่าเป็นบิดาของอาชญาวิทยาสมัยใหม่ ได้เสนอทฤษฎีอาชญากรโดยกำเนิด สนับแนวคิดว่าอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดจากอาชญากรที่มีความบกพร่องทางกายภาพซึ่งได้รับการถ่ายทอดทางพันธุกรรม

ซา ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso, 1960, pp. 36-41; อ้างถึงใน สุวรรณ ใจคล่องแคล่ว, 2546, หน้า 9) ได้อธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรรมของบุคคลมีสาเหตุมาจากความผิดปกติทางร่างกายของบุคคล แต่ต่อมาภายหลังยังมีความเชื่อว่าสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลมาก ว่าปัจจัยด้านชีวภาพ ในการทำให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรม ซึ่งสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ เช่น การแต่งงาน กฎหมายภูมิอากาศ เพศ เป็นต้น และ เอ็นริโก เฟอร์รี่ (Enrico Ferri, 1934, p. 8; อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2551, หน้า 45) ศิษย์เอกของ ซีซา ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso) ก็ได้เสนอความคิดเพิ่มเติมว่า ปัจจัยทางสังคมสิ่งแวดล้อมเป็นองค์ประกอบสำคัญด้วย และ กาโรฟาโล (Garofalo) ก็ได้เสนอแนวคิดเพิ่มเติมอีกว่ามีปัจจัยด้านจิตใจเป็นองค์ประกอบสำคัญด้วยเช่นกัน

ทฤษฎีอาชญากรโดยกำเนิดของ ซีซา ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso)

ซีซา ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso, 1960, p. 122; อ้างถึงใน ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531, หน้า 115) ได้สรุปสาระสำคัญของทฤษฎีอาชญากรโดยกำเนิดว่าอาชญากรโดยกำเนิดได้รับการถ่ายทอดลักษณะบกพร่องทางกายภาพโดยทางสายโลหิตจากบรรพบุรุษมาหลายชั่วคน (Atavism) การเป็นอาชญากรโดยกำเนิดก็คือ การที่สภาพของธรรมชาติได้กำหนดให้บุคคลนั้น มีนิสัยจิตใจชอบทำร้ายและเบียดเบียนผู้อื่น มักต่อต้านสังคมไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับระเบียบแบบแผนของสังคมอย่างคนปกติ

ทฤษฎีพฤติกรรมทางอาชญากร

ฮูทัน (Hooton, 1939, p. 60; อ้างถึงใน ประเทือง ธนิยผล, 2557, หน้า 74) ได้สรุปผลการศึกษาวิจัยของเขาเป็นทฤษฎีไว้ ดังนี้

1. พฤติกรรมทางอาชญากรเป็นผลโดยตรงมาจากความบกพร่องของ ชีวกายภาพ หรือลักษณะด้อย ซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ

2. อาชญากรรมแต่ละประเภท จะมีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางชีวภาพ หรือลักษณะด้อยเฉพาะอย่างยิ่งซึ่งพิจารณาได้จากความแตกต่างในด้านสภาพร่างกาย ดังเช่น

1) พวกผอมสูงมักประกอบอาชญากรรมประเภทปล้นทรัพย์และฆ่าคนตาย

2) พวกสูงใหญ่มักเป็นนักฆ่ามืออาชีพหรือฉ้อโกง

3) พวกตัวเล็กบางมักชอบลักขโมยหรือตัดช่องย่องเบา

4) พวกอ้วนเตี้ยชอบมักทำร้ายร่างกายหรือก่ออาชญากรรมทางเพศ

5) พวงรูปร่างสมส่วนมักชอบกระทำความผิดหลายประเภทโดยไม่เลือก

3. ในกลุ่มบุคคลที่มีเชื่อชาติต่างกัน จะประกอบอาชญากรรมในลักษณะที่ต่างกัน คือแต่ละเชื้อชาติจะประกอบอาชญากรรมไม่เหมือนกัน

ฮูทัน (Hooton, 1939, p. 60; อ้างถึงใน ประเทือง ธนิยผล, 2557, หน้า 74) ยังมีความเห็นว่า “สาเหตุเบื้องต้นของอาชญากรรม คือความมีลักษณะด้วยของบุคคล ซึ่งได้รับถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์”

ฮูทัน (Hooton, 1939, p. 60; อ้างถึงใน ประเทือง ธนิยผล, 2557, หน้า 74) เสนอวิธีแก้ไขสาเหตุดังกล่าวโดยทำหมันอาชญากรโดยกำเนิดเหล่านี้เสียและแก้ไขปรับปรุงสภาพสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในสังคมให้ดีขึ้นซึ่งอาจจะช่วยแก้ไขพวกที่มีลักษณะด้อยและมีแนวโน้มที่จะเป็นอาชญากร มิให้กระทำผิดได้

ทฤษฎีต่อมไร้ท่อ

ทฤษฎีนี้ถือว่า ความไม่สมดุลหรือความแปรปรวนผิดปกติของร่างกายในระบบต่างๆ ของต่อมไร้ท่อ (Endocrine of Ductless Glands) อาจเป็นสาเหตุหรือปัจจัยอย่างหนึ่งที่ส่งผลให้บุคคลนั้นก่อให้เกิดการกระทำความผิดขึ้นได้ง่ายกว่าคนปกติทั่วไป

หลุยส์ เบอร์แมน (Louis Burman, 2002, p. 17; อ้างถึงใน ประเทือง ธนิยผล, 2557, หน้า 78) นักชีววิทยาได้กล่าวยืนยันว่า ถ้าระบบต่อมไร้ท่อในร่างกายของบุคคลใดผิดปกติการขับฮอร์โมนไม่สมดุลจะมีผลทำให้บุคคลนั้นๆ มีแนวโน้มที่จะก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมขึ้นได้ง่ายกว่าคนปกติทั่วไป เช่น คนที่มีฮอร์โมนเพศชายถูกขับออกมามากเกินไปจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุ่นแรง หรือในผู้หญิงซึ่งอยู่ในระยะใกล้ๆ มีประจำเดือน หรือรอบเดือน หลายคนจะมีฮอร์โมนไม่สมดุล ส่งผลให้หญิงผู้นั้นมักจะเครียด หงุดหงิดง่าย และก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมได้ง่ายกว่าคนปกติทั่วไป

แนวคิดทฤษฎีนิเวศวิทยา

แนวคิดนิเวศวิทยา (Ecology) เป็นสาขาหนึ่งของชีววิทยาที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อสภาพแวดล้อม การศึกษาทางนิเวศวิทยานั้น คือ การศึกษาพื้นที่ที่มีผลต่อการกระทำผิด แนวความคิดทางนิเวศวิทยากับการเกิดอาชาญกรรมที่มีส่วนสำคัญกับงานวิจัยชิ้นนี้คือการนำเอาแนวความคิดทางนิเวศวิทยามาอธิบายในส่วนของสถานที่หรือแหล่งที่เกิดอาชาญกรรมหรือที่อยู่ของอาชาญกร หรืออิทธิพลของพื้นที่ที่ก่อให้เกิดการกระทำผิด ทั้งนี้เพราะมนุษย์จะต้องปรับตัวเองเพื่อจะให้มีความประพฤติให้เข้ากับคนส่วนใหญ่ในชุมชน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นในส่วนนิเวศวิทยาที่มีอิทธิพลแต่ก็ไม่อธิบายได้ทั้งหมด แม้ว่าสิ่งแวดล้อมทางด้านละแวกบ้านและชุมชนมีผลกระทบกระเทือนแต่ละบุคคล แต่ละบุคคลก็จะได้รับความกระทบกระเทือนไม่เท่ากันสุดแต่บุคลิกภาพของบุคคลที่ได้รับการหล่อหลอมมาจากครอบครัวเป็นสำคัญ (สุวิทย์ นิ่มน้อย, 2518, หน้า 23; ประหยัด พวงจำปา, 2537, หน้า 47; พวงเพ็ญ ใจกว้าง, 2542, หน้า 12; วริศา ศิริสุทธิเดชา และคณะ, 2552, หน้า 15)

ในกรณีเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยนั่น นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกันคือ Tarf and England ได้แบ่งแยกลักษณะของชุมชนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเด็ก และเยาวชนในลักษณะเหมือนกันไว้ ดังต่อไปนี้ (ประหยัด พวงจำปา, 2537, หน้า 47-48; เกษวรางค์ จิณะเสน, 2542, หน้า 25-26)

1. ละแวกบ้านที่ยากจน บุคคลส่วนใหญ่ยากจนแต่มิได้หมายความว่าจะมีการกระทำผิดมากเพียงแต่มีการลักขโมยบ้างซึ่งมีอยู่ทั่วไปในเขตนี้

2. เขตชุมชนแออัดหรือเขตสลัม เป็นเขตที่มีความยากจนมีความซับซ้อนในประชากรและปัญหาอื่นๆ มีตรอกแคบๆ มืดๆ และชื้นๆ ประเพณี โดยที่มีความเป็นอยู่แบบตัวใครตัวมัน มีคนย้ายเข้าย้ายออกอยู่สม่ำเสมอและไม่ค่อยรู้จักหน้ากัน สลัมเป็นเขตที่มีคนหลายพวกหลายเหล่าที่ประสบความล้มเหลวในชีวิตขาดสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต

3. เขตที่อยู่กันอย่างหนาแน่นไม่ใช่สลัมมีลักษณะคล้ายเป็นเขตบ้านเช่าขาดการเคารพนับถือประเพณีอันดีงาม และขาดความสัมพันธ์กันเป็นส่วนตัว เป็นสภาพสังคมที่ขาดระเบียบวินัยขาดความต้องการในการรักษาระเบียบวินัย ไม่มีใครเอาใจใส่กัน คนที่อยู่ในห้องต่างอยู่อย่างโดดเดี่ยว มักแสดงพฤติกรรมในทางผิดปรกติหรือมิฉะนั้นก็ประกอบอาชญากรรม

4. เขตโจรผู้ร้ายและแหล่งอบายมุข เขตนี้จะได้รับการปกป้องคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อลดการประกอบอาชญากรรม ธุรกิจที่ผิดกฎหมาย เช่น ย่านโสเภณี แหล่งการพนัน เขตนี้จะเป็นเขตที่ดึงดูดอาชาญกร้ายการก็คอยไปแสวงหาอยู่ด้วย การเติบโตของเด็กจะเกิดขึ้นมาพร้อมกับค่านิยมที่ผิดและก็ได้รับอิทธิพลที่เป็นปริปักษ์ต่อสังคมต่อไป

5. เขตชนบทเสื่อมโทรม มีความเป็นอยู่ไม่ดี ผู้คนที่อาศัยในแถบนี้ประพฤติตนฝ่าฝืนกฎของสังคมซึ่งเป็นเขตที่มีอิทธิพลต่อการเกิดอาชาญกรรม บางแห่งก็เป็นที่หลบซ่อนของพวกแก๊ง (gang) ที่หลบออกไปจากเมือง เป็นที่เสื่อมคลายในทางธุรกิจการค้า ขาดผู้นำชุมชนเป็นที่อยู่ของคนจนตรอก เมื่อเด็กได้เห็นความประพฤติที่ไม่ดีของผู้ใหญ่ก็จะเกิดความนิยม ชมชอบ เด็กในละแวกบ้านก็จะขาดการควบคุมของครอบครัวที่ดีเช่นกัน อาจจะชักจูงกันกระทำผิดได้

6. เขตที่เป็นในลักษณะมีสิ่งกั้นไม่ว่าจะเป็นทางกายภาพหรือสังคม เช่น เขตแบ่งแดนระหว่าง 2 กลุ่มชน ไม่ว่าจะเป็นเขตชายแดนที่มีแม่น้ำกั้น เป็นต้น ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งนำไปสู่อาชาญกรรมได้ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัยนี้มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำตรงที่หากบุคคลที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการกระทำที่ฝ่าฝืนทางสังคมได้อาศัยอยู่ในลักษณะชุมชนตามที่ Taft and England ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้วนั้นก็จะมีความเสี่ยงสูงที่จะกลับมากระทำผิดซ้ำได้อีกอันเนื่องมาจากการกลับมาเจอสภาพแวดล้อมเดิมๆ ย่อมหันกลับมาดำเนินชีวิตแบบเดิมก่อนกระทำผิดแล้วถูกจับได้มากกว่าการเปลี่ยนลักษณะชุมชนใหม่

สรุปได้ว่า จากการศึกษาวิจัยของกรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม (2542) เรื่อง “การกระทำผิดซ้ำภายหลังการคุมประพฤติ” พบว่าผู้ถูกคุมประพฤติส่วนใหญ่มีสภาพแวดล้อมของชุมชนเป็นแหล่งหรือใกล้เคียงแหล่งยาเสพติด อบายมุขหรือปัญหาอื่นๆ ทำให้หวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีกเป็นต้น ดังนั้นจากแนวคิดทางด้านนิเวศวิทยาเราก็สามารถสรุปได้ว่า สภาพลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัยก็เป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอาชญากรรมซึ่งเป็นการกระทำผิดซ้ำได้

2. สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านจิตวิทยาหรือทางด้านจิตใจ

นักวิชาการส่วนใหญ่มีความเห็นในทำนองเดียวกันว่า บุคคลปกติมักจะก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมก็เพราะมีแรงจูงใจเป็นปัจจัยหรือสาเหตุสำคัญ เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ปัจจัยหรือสาเหตุจูงใจสำคัญ ก็คือ ตัวทรัพย์สินที่มุ่งกระทำต่อนั้นเป็นสำคัญ หรือการฆ่าผู้อื่น ทำร้ายร่างกาย ปัจจัยหรือสาเหตสำคัญหลักก็จะมาจากความแค้น ความเกลียดชัง ความเสียใจ ความโศกเศร้า เป็นต้น

ปัจจัยทางจิตวิทยา ได้อธิบายสาเหตุของการกระทำความผิดว่าเป็นผลมาจากภาวะทางจิตใจ โดยจะศึกษาวิเคราะห์ใน 2 ลักษณะ คือ 1. ลักษณะทางจิตวิทยาทั่วไปซึ่งศึกษาวิเคราะห์ปัญหาด้านการพัฒนาทางด้านความเจริญเติบโตทางร่างกายและจิตใจ ปัญหาที่เกี่ยวกับอุปนิสัยที่ต่อต้านสังคม และ 2. การศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของอาชญากรกับจิตใจที่มีแนวโน้มเบี่ยงเบน และหมายรวมถึงความไม่สมประกอบทางบุคลิกภาพ ความกระทบกระเทือนทางอารมณ์ ขาดความสามารถในการควบคุมตนเองเป็นต้น (ธีระพล ประไชโย, 2546, หน้า 24)

ดังนั้น บุคคลที่มีจิตใจปกติการก่อเกิดความผิดหรืออาชญากรรม ต้องมีมูลเหตุชักจูงใจเป็นหลัก แต่ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่จิตใจผิดปกติมักจะก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมโดยไม่มีมูลเหตุชักจูงใจภายนอก บุคคลเหล่านี้จะกระทำความผิดหรือก่อเกิดอาชญากรรมเพราะความผิดปกติของจิตใจแรงกระตุ้น แรงเร้า ความกดดันภายในที่เก็บซ่อนไว้ในจิตใต้สำนึก ส่งผลให้บุคคลเหล่านี้ลงมือกระทำความผิดหรือก่อเกิดอาชญากรรมขึ้นโดยไม่สามารถบังคับตนเองได้

แต่อย่างไรก็ตามบุคคลที่จิตใจผิดปกติใช่ว่าจะต้องก่อเกิดอาชญากรรมหรือการกระทำความผิดทุกคนเสมอไปไม่ เพราะบุคคลที่มีความผิดปกติอย่างรุนแรงถึงขั้นวิกลจริต (บ้า) มักจะไม่เป็นผู้ก่อเกิดอาชญากรรมหรือก่อเกิดการกระทำความผิด ส่วนมากบุคคลที่ก่อเกิดอาชญากรรมหรือก่อเกิดการกระทำความผิดมักจะเป็นบุคคลที่จิตผิดปกติไม่อยู่ในระดับถึงขั้นวิกลจริต ดังนั้น เมื่อบุคคลเหล่านี้มีสิ่งกระตุ้นหรือเร้าความผิดปกติในจิตใจที่เก็บซ่อนไว้จะมีแรงขับให้แสดงพฤติกรรมที่เกิดจากความผิดปกตินั้นออกมา (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, 2532, หน้า 58)

นักจิตวิทยาได้แบ่งประเภทบุคคลตามระดับความผิดปกติของจิตใจไว้ ดังนี้

1. พวกโรคจิต มีความผิดปกติทางจิตใจอย่างรุนแรงมากจนถึงขั้นวิกลจริต (บ้า)

2. พวกจิตบกพร่อง ได้แก่ พวกจิตทราม จิตผันผวน ผิดปกติทางเพศ ปัญญาอ่อน และพวกที่มีอาการวิปริตทางจิตอื่นๆ

3. พวกปัญญาอ่อน บุคคลที่มีเชาว์ปัญญาต่ำกว่าบุคคลปกติและมักจะปรากฏให้สังเกตเห็นได้ทางด้านร่างกาย

4. พวกคาบเส้นระหว่างจิตปกติกับจิตไม่ปกติ บุคคลประเภทนี้เก็บซ่อนอาการที่ไม่ค่อยจะปกติของตนไว้ได้แนบเนียน จัดเป็นบุคคลอันตรายมากจะก่อเกิดอาชญากรรมได้ง่ายเมื่อถูกกระตุ้นหรือเร้าจากสิ่งรอบตัว

5. พวกอารมณ์แปรปรวนบุคคลประเภทนี้มีบุคลิกภาพผิดปกติมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปตามอารมณ์ จิตใจ และประสาท บุคคลเหล่านี้เก็บกดสูง มีความกดดันสูง อารมณ์รุ่นแรงไม่คงที่ไม่แน่นอน มีความคิดสับสน วิตกจริต เครียดมากจนอาจถึงประสาทหลอน

นอกจากนี้ นักจิตวิทยาและอาชญาวิทยา ยังได้ศึกษาโรคจิตที่เชื่อมโยงกับพฤติกรรมของอาชญากรอีก 2 ประเภท ได้แก่ โรคจิตผันผวน (Pyschopath) และโรคสกิโซเฟรเนีย (Schizophrenia) โรคจิตผันผวน (Pyschopath) โรคนี้เป็นความผิดปกติในด้านความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ นิสัยใจคอและสภาวะความเสื่อมด้านศีลธรรมของบุคคล ชอบแสดงออกมีความรู้สึกต่อสิ่งเร้าน้อยกว่าปกติ ส่งผลให้ไม่ค่อยมีความเกรงกลัวในการถูกลงโทษจึงกล้าที่จะกระทำความผิด และเห็นการกระทำความผิดเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่ใช่เรื่องร้ายแรง

โรคสกิโซเฟรเนีย (Schizophrenia) โรคนี้มักพบในบุคคลวัยหนุ่มสาว มีอาการเก็บตัวไม่มีสมาคม มีความคิดวิตกฟุ้งซ่านมากจนเกิดการหลอนทางประสาท และแสดงออกโดยการทำร้ายตนเองหรือคนใกล้ชิด สามารถถ่ายทอดทางพันธุกรรมได้ด้วย เพราะมีสามีเหตุมาจากการผิดปกติในเรื่องสารเคมีในสมองและส่งผลมายังระบบประสาท

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ หรือทฤษฎีจิตวิทยา (Psychological Theory)

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ หรือทฤษฎีจิตวิทยา (Psychological Theory) เจ้าของทฤษฎีคือ ซิกมันต์ฟรอย์ (Sigmund Freud) นักจิตวิทยาวิเคราะห์ที่มีความเชื่อว่าบุคคลที่กระทำความผิดคือ ผู้ที่ปฏิบัติตนไปตามสันดานดิบ (id) ขาดการควบคุม ขาดสติ ขาดวัฒนธรรมและคุณธรรมซิกมันต์ฟรอย์ (Sigmund Freud) ได้กล่าวถึงอิทธิพลแรงจูงใจที่เป็นสาเหตุให้มนุษย์กระทำสิ่งต่างๆ ซึ่งนำมาศึกษาพฤติกรรมทางอาชญากรรม โดยกล่าวว่า การประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออกซึ่งผลจากการขาดการควบคุมจิตใจ ตามทฤษฎีนี้กล่าวว่า บุคลิกภาพของมนุษย์ที่ก่อรูปขึ้นมาในลักษณะแตกต่างกันนั้นเป็นผลมาจากส่วนต่างๆ ที่ซิกมันต์ฟรอย์ (Sigmund Freud) เรียกว่า id, Ego,Super Ego จากบุคลิกภาพของมนุษย์ที่เป็นผลมาจากทั้ง 3 สิ่งอาจมีความขัดแย้งระหว่างกันและเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือประกอบอาชญากรรมได้ (อุษา เลิศโตมรสกุล และอัณณพ ชูบำรุง, 2561, หน้า 180)

id สันดานดิบ เป็นแรงผลักดันทางชีววิทยา ที่บุคคลติดตัวมาตั้งแต่เกิด เป็นจุดเริ่มต้นของจิตใต้สำนึกที่มีต่อสภาพต่างๆ รอบตัว เป็นส่วนที่ยังมิได้ขัดเกลาอบรม ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะชี้ถึงความแตกต่างระหว่างตนเองกับสภาพแวดล้อม กล่าวคือ เป็นส่วนที่ประกอบด้วยความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ได้แก่ ความต้องการทางเพศ ความก้าวร้าว อันเป็นรากฐานของสัญชาติญาณที่มีมา

แต่กำเนิดของมนุษย์ เป็นตัวผลักดันให้คนเราแสดงพฤติกรรมออกมาตามความพอใจ โดยไม่ฟังเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้นมีความอยากหรือความต้องการอยู่เสมอ เป็นสันดานอย่างสัตว์

Ego อัตตา หรือ ตนเอง เป็นผลมาจากการเรียนรู้ การปฏิบัติตน เพื่อสนองตอบต่อความต้องการโดยพิจารณาว่า ตนเองจะยอมรับต่อระเบียบปฏิบัติของสังคมหรือไม่เพียงใด กล่าวคือ เป็นส่วนที่ทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมอันเกิดจากความต้องการของ id (สันดานดิบ) ให้แสดงออกมาในทางที่เหมาะสม เป็นที่ยอมรับของสังคม ego เป็นตัวคอยเหนี่ยวรั้ง id ไว้จึงมีความขัดแย้งกันตลอดเวลา

Super Ego สติหรือมโนธรรม ซึ่งเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวให้บุคคลได้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เงื่อนไขของสังคม ซึ่งบุคคลได้รับการอบรมเรียนรู้มา กล่าวคือ เป็นส่วนที่เกิดจากการเรียนรู้ทางด้านวัฒนธรรมของสังคมและการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ในสังคม จึงเป็นตัวที่มีหน้าที่สร้างอุดมคติ (ideal) ที่พึงปรารถนาของสังคมเป็นมโนธรรม (conscience) ที่คอยเตือน ego ให้รู้ว่าสิ่งใดผิดไม่ควรทำ

มนุษย์เรานั้นเกิดมาพร้อมกับ id ส่วน ego และ super ego ค่อยๆ พัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ และมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างดี ในการที่มนุษย์จะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ประสบการณ์ในวัยเด็กและองค์ประกอบทางเพศมีความสำคัญต่อการเจริญเติบโตและชีวิตของมนุษย์มาก ระบบทั้ง 3 ดังกล่าวต้องต่อสู้ มีความขัดแย้งต้องปรับตัวกันตลอดเวลา ถ้าการกระทำบางอย่างของมนุษย์ไม่ถูกต้องผิดทำนองคลองธรรม ego ก็คอยห้ามไว้ไม่ให้ทำ เมื่อถูกห้ามความรู้สึกอยากทำนั้นก็จะถูกเก็บกดลงไปใต้จิตสำนึก (unconscious mind)

เมื่อถูกเก็บกดไว้นานๆ บางครั้งเมื่อ ego และ super ego อ่อนการกระทำก็อาจเกิดการกระทำความผิดขึ้นได้ (ณัฐวุฒิ ยอดระบำ, 2549, หน้า 26)

3. สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านสังคม ครอบครัวและสภาพแวดล้อม

สาเหตุหรือปัจจัยทางด้านสังคมได้ค้นคว้าถึงการอธิบายความประพฤติของอาชญากรโดยให้ความสำคัญต่อสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ต่างๆ กล่าวคือ การศึกษาทางด้านสังคมวิทยามุ่งถึงการอธิบายสาเหตุของการประกอบอาชญากรรมหรือการกระทำความผิด ซึ่งสามารถแยกออกได้ 2 ลักษณะคือ

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับโครงสร้างทางสังคม คือ ระบบโครงสร้างของสังคมจะเป็นตัวกำหนดให้เกิดอาชญากรรมโครงสร้างทางสังคมจะพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างอาชญากรรมกับโครงสร้างหรือองค์กรทางสังคมและอาชญากรรมมีความสัมพันธ์กับระบบของสังคมอย่างไร และเมื่อโครงสร้างของสังคมเปลี่ยนไปอาชญากรรมย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการทางสังคมเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงสาเหตุพฤติกรรมอาชญากรรมของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลว่ามีกระบวนการอย่างไร โดยสมมุติฐานว่าพฤติกรรมของมนุษย์เรียนรู้ได้ ดังนั้นพฤติกรรมอาชญากรก็อาจได้รับมาโดยกระบวนการการเรียนรู้ทางสังคม

ดังนั้น กระบวนการทางสังคมจะพิจารณาด้านกระบวนการของสังคม ซึ่งผลปรากฏว่าบุคคลในสังคมมีแนวโน้มในการประกอบอาชญากรรมมากกว่าเป็นผู้เคารพหรือปฏิบัติตามกฎหมาย

การศึกษาแนวความคิด สาเหตุ หรือปัจจัยทางด้านสังคมมีเป็นมาอย่างยาวนาน โดยนักปรัชญาสมัยกรีก โรมัน นักปรัชญาในสมัยนั้นอธิบายว่าอาชญากรรมเป็นผลมาจากเงื่อนไขทางสังคมและปัญหาต่างๆ ในสังคม และได้มีการเสนอแนวคิดทฤษฎีเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ของอาชญากรรมไว้เป็นจำนวนมาก

สาเหตุทางด้านเศรษฐกิจ

คาร์ล มาร์ค (Karl Marx, 1970, pp. 64-71; อ้างถึงใน ณภัสสร บุญเพ็ง, 2549, หน้า 30) ได้เสนอแนวคิดว่า ระบบเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดตัวเดียวที่สำคัญในการเกิดอาชญากรรม และเมื่ออาชญากรรมเป็นเสมือนปรากฏการณ์ทางสังคมอื่นๆ ซึ่งมีผลมาจากระบบเศรษฐกิจดังนั้น ทางเดียวที่จะป้องกันอาชญากรรมก็คือ การเปลี่ยนแปลงระบบนั้นโดยวิธีปฏิวัติทางสังคมจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและระบบอื่นๆ ของสังคมได้

แนวคิดนี้ได้รับการสนับสนุน จากนักอาชญาวิทยา วิลเลียม บองเช (William Adeien Bonger) ซึ่งด้วยว่าระบบเศรษฐกิจเป็นตัวก่อให้เกิดบรรยากาศของกระบวนการผลักดันให้มีพฤติกรรมอาชญากร

วิลเลียม บองเช (William Adeien Bonger, 1983, p. 30; อ้างถึงใน อมรรัตน์ กริยาผล, 2527, หน้า 60-98) ยังได้ศึกษาพบว่าในสังคมที่มีการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจที่มุ่งหวังผลกำไรจนเกิดควรประกอบธุรกิจแบบเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนโดยขาดความรับผิดชอบต่อส่วนรวมแล้วจะส่งผลให้สังคมเกิดความสับสน ขัดแย้ง คดีอาชญากรรมประทุษร้ายมากยิ่งขึ้น เพราะปรากฏจากสถิติอาชญากรรมส่วนมากพบว่าผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่มีฐานะยากจนขาดเสถียรภาพในการประกอบอาชีพเป็นสาเหตุสำคัญ

ทฤษฎีสภาพไร้บรรทัดฐาน (Anomie Theory)

ทฤษฎีสภาพไร้บรรทัดฐาน หรือทฤษฎีสภาพไร้กฎหมาย หรือทฤษฎีไม่ยอมรับค่านิยมทางสังคมเป็นแนวความคิดของ นักสังคมวิทยา เดอร์ไคม์ (Emile Durkeim, 1858-1917, p. 11; อ้างถึงในวรเดช จันทรศร, 2522, หน้า 48-49) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “อาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ปกติของสังคม เมื่อใดที่บรรทัดฐานของสังคมไม่สามารถควบคุมการกระทำของบุคคลในสังคม หรือไม่สามารถตอบสนองความต้องการทางสังคมของบุคคล ก็จะเป็นเหตุให้บุคคลล่วงละเมิดฝ่าฝืนบรรทัดฐานทางสังคมนำไปสู่การกระทำความผิด”

เดอร์ไคม์ (Emile Durkeim, 1858-1917, p. 24; อ้างถึงใน ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531, หน้า 98-99) เรียกสภาพดังกล่าวนี้ว่า Anomie และได้อธิบายว่า อาชญากรรมมีลักษณะเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ในปัจจุบันของสังคม ซึ่งเป็นการปูพื้นฐานทางจริยธรรมในอนาคตอัตราการเกิดของอาชญากรรมสามารถใช้เป็นดัชนีบอกถึงระดับความสงบเรียบร้อยในระบบสังคมกล่าวคือ การที่สังคมใดมีปริมาณ

อาชญากรรมสูงเกินไป ย่อมแสดงถึงความผิดปกติในสังคมและความไร้สมรรถภาพของกลไกควบคุมทางสังคมแค่ถ้าสังคมใดมีปริมาณอาชญากรรมต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยจนเกินไปก็เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง เพราะเป็นการบ่งบอกถึงความผิดปกติบางอย่างในระบบสังคมนั้น ซึ่งอาจจะได้แก่กลไกควบคุมสังคมที่เฉียบขาดหรือรุนแรงเกินไปจนไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของสมาชิกในสังคม เป็นต้น

เคอร์ไคม์ (Emile Durkeim, 1858-1917, p. 36; อ้างถึงใน ฉัตรกุล พงษ์ธรรม, 2556, หน้า 17) ได้ให้ความหมายของ Anomie ว่าหมายถึง การที่สังคมสลับซับซ้อนมากขึ้น จะทำให้ความสัมพันธ์ของบุคคลในสังคมไม่มั่นคง กล่าวคือ สภาวะที่เป็น Anomie หมายถึงการไม่สามารถปรับตัวของบุคคลได้เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงความเป็นปึกแผ่นขึ้นอย่างรวดเร็วจากความเป็นปึกแผ่นที่เป็นเอกภาพไปสู่ความเป็นปึกแผ่นที่สลับซับซ้อน จึงส่งผลทำให้เกิดภาวะ Znomie ขึ้นในที่สุด

กฎการเลียนแบบ (Law of Imitation)

กฎการเลียนแบบ หมายถึง การเลียนแบบพฤติกรรมและค่านิยมทางสังคมโดยเกิดจากการเรียนรู้กฎการเลียนแบบนี้ตั้งขึ้นโดย ทาร์ต (Gabriel Tarde, 1904, p. 36; อ้างถึงใน อุษา เลิศโตมรสกุล และอัณณพ ชูบำรุง, 2561, หน้า 222) อธิบายให้เห็นว่า อาชญากรก่ออาชญากรรมได้เพราะเคยรู้เคยเห็นมาก่อน กล่าวคือ อาชญากรรมเกิดจากการเลียนแบบ เขาอธิบายเพิ่มว่า การเลียนแบบต่างๆ จะกระจายจากชนชั้นสูงในสังคมไปสู่ชนชั้นต่ำในสังคม การเลียนแบบเกิดจากการติดต่อสัมพันธ์หรือพบเห็นเรียนรู้

ทฤษฎีความสัมพันธ์แตกต่าง (Theory of Differential Association)

ทฤษฎีความสัมพันธ์แตกต่าง หรือทฤษฎีความแตกต่างในการคบหาสมาคม หรือทฤษฎีสมาคมกับกลุ่มที่แตกต่าง ก่อตั้งทฤษฎีนี้ ได้แก่ ซัทเธอแลนด์ (Edwin H.Sutherland) ในค.ศ.1934 ปรากฏในหนังสือ“Principles of Criminology” ทฤษฎีนี้ได้รับแนวความคิดจากทฤษฎี“กฎการเลียนแบบ (Lawof Imitation) ของทาร์ด (Gabriel Tarde)

ทฤษฎีความสัมพันธ์แตกต่าง หรือทฤษฎีความแตกต่างในการคบหาสมาคม หรือทฤษฎีสมาคมกับกลุ่มที่แตกต่าง หมายถึง กระบวนการที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในการให้การยอมรับหรือไม่ยอมรับพฤติกรรมผิดกฎหมายหรือถูกต้องตามกฎหมาย หลักการนี้ครอบคลุมทั้งมิติในการคบหาสมาคมและค่านิยมของสังคม มิติในการคบหาสมาคม คือการที่บุคคลได้มากรติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นที่เข้าร่วมในพฤติกรรมเดียวกัน ส่วนมิติค่านิยมนั้นเป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้ประสบกับรูปแบบต่างๆ ของบรรทัดฐานและค่านิยมในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น

ซัทเธอแลนด์ (Edwin H.Sutherland, 1950, pp. 84-86; อ้างถึงใน ฉัตรกุล พงษ์ธรรม, 2556, หน้า 17-21) ได้อธิบายว่า พฤติกรรมทางอาญา เป็นผลต่างของการสมาคม โดยมีสมมุติฐานว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้นเมื่อสถานการณ์เหมาะสมตามความคิดของผู้กระทำความผิดเอง และสถานการณ์

ที่อาจทำให้บุคคลบางคนที่มีความโน้มเอียงที่จะประกอบอาชญากรรมจะเกิดประสบการณ์ในอดีตของบุคคลนั้นด้วย

ซัทเธอแลนด์ (Edwin H.Sutherland) ยังได้อธิบายว่า พฤติกรรมทางอาชญากรสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลอื่นๆ ได้ โดยขบวนการดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการเป็นอาชญากรเกิดจากการเรียนรู้ การเรียนรู้นั้นได้จากการอบรมสั่งสอนโดยตรงและการเรียนรู้จากปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลจากกระบวนการทางสังคม

2. การเรียนรู้เกิดจากการคบหาสมาคมกับผู้อื่น รวมทั้งการรับรู้ทางการสื่อสารหรือสื่อสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ ด้วยการติดต่อสื่อสารนั้นมีอยู่หลายวิธี อาทิเช่น การเรียนรู้จากการสนทนา รวมถึงการเรียนรู้จากการติดต่อสื่อสารโดยสัญลักษณ์ เช่นการแสดงกริยาอาการ ท่าทางต่างๆ หรือสัญลักษณ์อื่นใดที่ทำให้เข้าใจความหมายที่สื่อสารนั้น

3. การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรเกิดขึ้นภายในกลุ่ม ถือเป็นการเรียนรู้ที่สำคัญที่สุด กล่าวคือการเรียนรู้จากบุคคลที่มีการติดต่อสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดสนิทสนม เนื่องจากการยอมรับซึ่งกันและกันการถ่ายทอดพฤติกรรมย่อมทำได้ดีในบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกันมากกว่าบุคคลที่ไม่คุ้นเคย

4. การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากร หมายรวมถึง วิธีการประกอบอาชญากรรม เทคนิค แรงจูงใจทัศนคติ และการหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองเพื่อจะประกอบอาชญากรรม (ฉัตรกุล พงษ์ธรรม, 2556, หน้า 17-21)

ดังนั้น องค์ประกอบของการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรม ประกอบด้วยการเรียนรู้จากสิ่งต่างๆ ที่มากระตุ้นให้บุคคลกระทำความผิด อาทิเช่น เทคนิคและวิธีการในการประกอบอาชญากรรม การวางแผนที่เป็นรูปแบบเฉพาะของตนเอง รวมทั้งมีแนวคิดต่างๆ

5. แรงจูงใจและแรงผลักดันภายในของบุคคลที่จะทำให้ประกอบอาชญากรรมนั้น เรียนรู้ได้จากกลุ่มสมาคมที่บุคคลนั้นอยู่ในแวดวงด้วย ว่ากลุ่มสมาคมนั้นมีความเคารพต่อกฎหมายหรือชอบละเมิดฝ่าฝืนกฎหมายซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้มีอิทธิต่อตัวบุคคลที่อยู่ด้วยเป็นอย่างมาก กล่าวคือ หากบุคคลอยู่ในสังคมที่บุคคลอื่นให้ความสำคัญแก่การเคารพกฎหมายบุคคลนั้นก็จะเคารพกฎหมายไปด้วย แต่หากบุคคลไปอยู่ในสังคมท่ามกลางบุคคลอื่นที่คอยแต่จะละเมิดต่อกฎหมายบุคคลนั้นก็จะละเมิดกฎหมายตามไปด้วยดังนั้น บุคคลในสังคมจะปฏิบัติตามกฎหมายหรือไม่ เป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้จากบุคคลในสังคมนั้นๆ เป็นสำคัญ

6. การที่บุคคลจะกระทำความผิดต่อกฎหมายจนเป็นอาชญากร เป็นเพราะบุคคลมีความพึงพอใจที่จะละเมิดกฎหมายมากกว่าเคารพกฎหมายหรือปฏิบัติตามกฎหมาย กล่าวคือ บุคคลมีแนวโน้มเอียงไปทางกลุ่มบุคคล (กลุ่มสมาคม) ที่ชอบละเมิดฝ่าฝืนกฎหมายมากกว่ากลุ่มบุคคล (กลุ่มสมาคม) ที่เคารพกฎหมาย แนวคิดนี้เป็นหลักสำคัญของทฤษฎีนี้

7. ความถี่ ระยะเวลา ที่บุคคลมีการติดต่อสัมพันธ์หรือเข้ากลุ่มบุคคล (กลุ่มสมาคม) ที่มีพฤติกรรมอาชญากรรม และพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่ออาชญากรรม ผลที่ได้ย่อมทำให้บุคคลนั้นได้รับการยอมรับและสนิทสนมจากกลุ่มบุคคล (กลุ่มสมาคม) มากยิ่งขึ้น ซึ่งยิ่งมีมากเท่าใดก็ยิ่งทำให้เกิดการเรียนรู้มาก และเลียนแบบได้มากและง่ายเท่านั้น

8. ในขณะที่พฤติกรรมของอาชญากร เป็นการแสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมโดยทั่วๆ ไปของแต่ละบุคคล แต่ความต้องการและค่านิยมเหล่านี้ก็ไม่อาจใช้อธิบายพฤติกรรมของอาชญากรได้ เพราะพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรก็แสดงออกถึงความต้องการและค่านิยมแบบเดียวกัน (ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 181-183)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีความสัมพันธ์ที่มีความแตกต่างกัน เป็นทฤษฎีที่ให้ความสนใจในเรื่องความถี่ ความเข้ม และความสัมพันธ์ของการติดต่อกันในสังคมมากกว่าที่จะให้ความสนใจในเรื่องลักษณะสิ่งแวดล้อมภายนอกโดยมองว่าความถี่ ความเข้ม และการติดต่อสื่อสารของบุคคลกับบุคคลที่มีพฤติกรรมกระทำความผิด โอกาสที่บุคคลนั้นๆ จะคิดกระทำความผิดจะมีมากขึ้น (พงศกร อินธิไชย, 2552, หน้า 10-11)

ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม (Theory of Culture Conflict)

ทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม ตั้งขึ้นจากแนวความคิดของ เซลลิน (Thorsten Selin) เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงความขัดแย้ง การปรับตัวเข้ากันไม่ได้ทางวัฒนธรรมของกลุ่มบุคคลบางกลุ่ม ซึ่งอยู่ในสังคมใหญ่ที่มีต่อวัฒนธรรมมาตรฐานของสังคมส่วนรวม

เซลลิน (Thorsten Selin, 1989, pp. 6-15; อ้างถึงใน สง่า ลีนะสมิต, 2532, หน้า 60-69) ได้อธิบาย ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมในรูปแบบต่างๆ จนเป็นสาเหตุนำไปสู่การก่อเกิดอาชญากรรม เมื่อกลุ่มบุคคลที่มีวัฒนธรรมที่ต่ำกว่าหรือวัฒนธรรมรอง ไปอยู่ท่ามกลางสังคมใหญ่ ซึ่งมีวัฒนธรรมที่มีมาตรฐานสูงกว่า พวกที่มีวัฒนธรรมรองหรือต่ำกว่าไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมที่สูงกว่าได้จึงเกิดการขัดแย้งทางวัฒนธรรมทำให้กลุ่มบุคคลที่มีวัฒนธรรมต่ำกว่านั้นมีพฤติกรรมฝ่าฝืนละเมิดกฎระเบียบและมาตรฐานของวัฒนธรรมที่สูงกว่า จนกลายเป็นการกระทำความผิด ก่อเกิดความไม่สงบในสังคม

เซลลิน (Thorsten Selin, 1989, pp. 6-15; อ้างถึงใน สง่า ลีนะสมิต, 2532, หน้า 60-69) สรุปว่า ความขัดแย้งดังกล่าวจะปะทุเกิดเป็นปัญหาขึ้นเมื่อ

1. เมื่อแนวประพฤติเกิดกระทบกันในเขตแดนของวัฒนธรรมที่อยู่ชิดกัน เช่น ชุมชนแออัดกับบริเวณหมู่บ้านที่มีมาตรฐานการครองชีพสูงกว่ามาก ก็จะเกิดปัญหาการลักขโมยและมีการกระทบกระทั่งกันอยู่เสมอ

2. เมื่อกฎหมายของวัฒนธรรมหนึ่งเข้าไปครอบงำอาณาเขตของอีกวัฒนธรรมหนึ่ง

3. เมื่อสมาชิกของวัฒนธรรมหนึ่งอพยพเข้าไปอยู่ในเขตแดนของอีกวัฒนธรรมหนึ่ง

เซลลิน (Thorsten Selin, 1989, pp. 6-15; อ้างถึงใน สง่า ลีนะสมิต, 2532, หน้า 60-69) ยังกล่าวอีกว่า การขัดแย้งทางวัฒนธรรมมีหลายแง่ เช่น ความขัดแย้งในกลุ่มวัฒนธรรมเดียวกัน และความขัดแย้งของกลุ่มวัฒนธรรมที่ต่างกัน

ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Sub-culture Theory)

ทฤษฎีวัฒนธรรมรองหรือทฤษฎีวัฒนธรรมย่อย เป็นแนวความคิดของ อัลเบิร์ต โคแฮร (Albert K. Cohen)

อัลเบิร์ต โคแฮร (Albert K. Cohen, 1966, p. 12; อ้างถึงใน ฉัตรกุล พงษ์ธรรม, 2556, หน้า 17-21) ได้อธิบายว่า “วัฒนธรรมย่อยของบุคคลที่กระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นภายในวัฒนธรรมของสังคม” วัฒนธรรมย่อยหรือวัฒนธรรมรองเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับวัฒนธรรมใหญ่ ส่วนมากผู้กระทำความผิดมักจะยึดถือวัฒนธรรมย่อยของตนเองเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่าวัฒนธรรมนั้นจะมีลักษณะมุ่งร้าย ผิดกฎหมายและปฏิเสธวัฒนธรรมใหญ่

ทฤษฎีวัฒนธรรมของชนชั้นต่ำ (Theory of Low Class Culture)

วอลเตอร์ มิลเลอร์ (Walter B. Miller, 1998, pp. 36-47; อ้างถึงใน ฉัตรกุล พงษ์ธรรม, 2556, หน้า 17-21) นักสังคมวิทยาได้อธิบายว่า ลักษณะของวัฒนธรรมของกลุ่มชนในสังคมที่มีฐานะการครองชีพต่ำ การศึกษาต่ำ หรือเป็นชนชั้นต่ำกว่าระดับกลาง สังคมลักษณะนี้พวกวัยรุ่นจะมั่วสุ่มกันเป็นแก๊งและมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอันขัดกับความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคม พวกนี้มีแนวพฤติกรรมตามแบบแนวของกลุ่มของแก๊ง มีพฤติกรรมเป็นนักเลง อวดเบ่งทำโก้ ไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง รับจ้างทำได้ทุกอย่างและชอบทำอะไรแปลกๆ ให้เป็นจุดสนใจแก่คนอื่นๆ

ส่วนนักจิตวิทยาวิเคราะห์ว่า การที่คนชั้นต่ำมีแบบแนวประพฤติตามวัฒนธรรมของตนก็เพื่อแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำไม่เท่าเทียมกันทางสังคมที่เขาถูกกดดันอยู่ พวกเขาไม่สามารถเข้ากับกลุ่มชนในสังคมชั้นสูงและชนชั้นกลางได้อย่างเสมอภาค พวกนี้เป็นพวกที่สร้างปัญหาให้แก่สังคมมาก

ทฤษฎีการควบคุมสังคม (Social Control Theory)

ทฤษฎีการควบคุมสังคม (Social Control Theory) ได้สะท้อนแนวความคิดของบุคคลโดยทั่วไปที่เห็นว่าคนเป็นอาชญากรเพราะคบเพื่อนไม่ดี เพราะครอบครัวเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนไม่ดี เพราะขาดการนับถือศาสนา เพราะการยอมรับในสังคม หรือ เพราะการขาดการศึกษาที่ดี โดยสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของสิ่งเหล่านี้ นอกจากนั้น ทฤษฎีการควบคุมสังคม (Social Control Theory) ยังได้นำความคิดในเรื่องความไร้ระเบียบในสังคมและความไร้บรรทัดฐานของความประพฤติมาผสมผสานจนกลายเป็นทฤษฎีที่มีความนิยมอย่างมากในปัจจุบัน (ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 190-192)

วอลเตอร์ ซี เร็คเลส (Walter C. Reckless, 1967, p. 4; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 190-192) นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกัน ผู้ตั้งทฤษฎีแห่งการควบคุม (Containment Theory) ได้อธิบายว่า การควบคุมมีอยู่ 2 ระบบ คือ ระบบการควบคุมภายใน (Inner Control System)

และระบบการควบคุมภายนอก (Outer Control System) ข้อสมมุติฐานมีอยู่ว่า ระบบการควบคุมภายนอก ได้แก่ จิตใจที่เข้มแข็ง และสภาพสังคมที่เข้มแข็ง ย่อมป้องกันการก่อเกิดอาชญากรรมในสังคมได้ การที่สังคมมีการก่อเกิดอาชญากรรมมากนั้นแสดงให้เห็นว่าทั้งระบบการควบคุมภายในและระบบการควบคุมภายนอก มีความอ่อนแอไม่อาจต้านทางพลังกดดันและพลังดึงดูดทางสังคมและตัณหาอันแรงกล้าของคนในสังคมได้

ทราวิสไฮร์ชิ (Travis Hirschi, 1969, p. 17; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 190-192) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการควบคุมว่า คนเรามีความรู้สึกในจิตใจที่กระทำความผิดหรือละเมิดกฎหมายของสังคมอยู่ร่ำไป จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมทางสังคมโดยอาศัยข้อผูกมัดของสังคมเป็นเครื่องมือสำคัญ ข้อผูกมัดนี้จะนำมาใช้ในกระบวนการมีความสัมพันธ์ทางสังคม หากขาดการยึดถือข้อผูกมัดอาชญากรรมก็ย่อมจะเกิดมีขึ้น

นอกจากนั้น ทราวิสไฮร์ชิ (Travis Hirschi, 1969, p. 17; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 190-192) ยังให้ความสำคัญต่อปัจจัยภายนอกหรือสังคมมากกว่าปัจจัยภายใน ซึ่งก็คือ จิตใจ โดยให้ความเห็นว่า หากสถาบันทางสังคมโดยเฉพาะโรงเรียนครอบครัว มีความเข้มแข็งแล้วอาชญากรรมก็จะเกิดมีขึ้นน้อมมากในเวลาต่อมา ทราวิสไฮร์ชิ และไมเคิล อาร์ กอตต์เฟร็ดซัน (Travis Hirschi, Michael R.Gottfredson, 2003, p. 61; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 190-192) ได้ร่วมกันตั้งทฤษฎีการเกิดอาชญากรรมโดยทั่วไป (A General Theory of Crime) อันมีนัยสำคัญว่า หากเด็กได้รับการเลี้ยงดูโดยให้รับรู้ถึงข้อผูกมัดต่างๆ ที่มีอยู่ เด็กก็จะควบคุมตนเองได้อย่างเหมาะสม กล่าวคือ สามารถควบคุมตนเองได้สูง (High Self Control) การก่ออาชญากรรมก็จะมีน้อย แต่หากเด็กควบคุมตนเองได้ในระดับต่ำ (Low Self Control) การก่ออาชญากรรมก็จะเกิดมีขึ้นมาก ดังนั้นการควบคุมตนเองให้อยู่ในระดับสูงจึงเป็นเงื่อนไขสำคัญในการป้องกันการกระทำความผิดจากปัจจัยอื่นๆ เช่น การคบเพื่อน เศรษฐกิจ ค่านิยม ความยากจน เงื่อนไขทางด้านจิตใจ เช่น ความเครียด ไม่ถือว่าเป็นเหตุให้เกิดการกระทำความผิด สิ่งสำคัญที่ต้องกระทำก็คือ การฝึกฝนให้เด็กมีความสามารถในการควบคุมตนเองในวัยที่ยังเยาว์อยู่กล่าวโดยสรุปทฤษฎีการควบคุมสังคม ประเด็นสำคัญอยู่ที่คนเรามีความผูกพันอยู่กับความมีระเบียบทางศีลธรรม ความผูกพันนี้เริ่มจากการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ในวัยเด็กและเมื่อเติบโตขึ้นก็เป็นหน้าที่ของสถาบันทางสังคมที่จะควบคุมให้คนอยู่ในระเบียบของสังคม ข้อผูกมัดทางสังคมที่จะทำให้คนอยู่กับความมีระเบียบในทางศีลธรรมนั้นประกอบด้วยปัจจัยหลายอย่าง ดังที่ได้ศึกษามา

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ทฤษฎีนี้ประกอบด้วยแนวคิดทฤษฎีของนักวิชาการจำนวน 2 คนด้วยกัน กล่าวคือ

1. แนวคิดทฤษฎีของ ซี เรย์ เจฟเฟอร์รี่ (C. Ray Jeffery) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการประยุกต์ความรู้ทางด้านจิตวิทยามาอธิบายสาเหตุการกระทำความผิด โดยได้อาศัยความรู้ด้านจิตวิทยาพฤติกรรม เป็นแนวความคิดหลัก กล่าวคือ แนวความคิดที่มองการเรียนรู้อันเกิดจากความต้องการทางวัตถุ

ซี เรย์ เจฟเฟอร์รี่ (C. Ray Jeffery, 1971, pp. 103-121; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 193-195) ได้เสนอทฤษฎีแรงเสริมที่แตกต่างกัน (Differential Reinforcement Theory) โดยกล่าวว่า คนเรามิได้มีประสบการณ์ที่ผ่านมาในอดีตที่เหมือนกันเพราะฉะนั้นการกระทำสิ่งต่างๆ ในอดีตจึงแตกต่างกันไป อนึ่งสิ่งเร้าที่คนประสบในชีวิตประจำวันมีความหมายและความสำคัญสำหรับแต่ละคนแตกต่างกันไป เมื่อเป็นเช่นนี้คุณภาพของสิ่งเร้าที่จะเสริมจิตใจของแต่ละคนก็แตกต่างกันไปด้วย ในบรรดาสิ่งเร้าทั้งหลายนี้ สิ่งเร้าบางอย่างมีผลหรือมีอิทธิพลต่อการก่อเกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมขึ้นได้ ดังเช่น บางคนเมื่อประกอบอาชญากรรมแล้วมิได้ถูกลงโทษ ก็จะเป็นแรงเสริมให้กระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรมต่อไปอีก แต่บางคนกลับถูกลงโทษแรงเสริมในการกระทำความผิดก็ไม่เกิดขึ้น เนื่องจากการกระทำมีผลสลับกันไปได้รับผลดีเป็นรางวัลบ้างหรือได้รับผลร้ายเป็นการลงโทษบ้าง และบางทีก็ไม่ได้รับผลทั้งสองอย่างแม้จะเป็นการกระทำความผิด แต่อย่างไรก็ตามประสบการณ์ในอดีตมีอิทธิพลเพียงพอต่อการประกอบอาชญากรรมในปัจจุบัน

ซี เรย์ เจฟเฟอร์รี่ (C. Ray Jeffery, 1971, pp. 103-121; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 193-195) เน้นว่าแรงเสริมที่สำคัญมากของคนเราก็คือสิ่งที่เป็นวัตถุเช่น แก้วแหวนเงินทอง รถยนต์ ทรัพย์สินต่างๆ เป็นต้น การกระทำความผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินเหล่านี้ จึงเป็นแรงเสริมที่ทำให้คนประกอบอาชญากรรม นอกจากนี้สมองของคนเรามีศูนย์กลางแห่งความพึงพอใจ และศูนย์กลางแห่งความเจ็บปวด ศูนย์กลางดังกล่าวนี้ทำหน้าที่เป็นสื่อและคอยตีความสิ่งเร้าต่างๆ ที่อยู่ภายนอก ดังนั้น แรงเสริมทางสังคมยังเป็นรองแรงเสริมในทางชีวภาพซึ่งมีความต้องการในทางวัตถุเป็นสำคัญ

2. แนวคิดทฤษฎีของ โรแนลด์ อาร์เคอร์ (Ronald Akers) ได้อาศัยความรู้ด้านจิตวิทยาพฤติกรรมเป็นแนวความคิดหลักเช่นเดียวกันกับ ซี เรย์ เจฟเฟอร์รี่ (C. Ray Jeffery) แต่มีแนวความคิดที่แตกต่างกัน กล่าวคือ โรแนลด์ อาร์เคอร์ (Ronald Akers) มีแนวความคิดที่มองการเรียนรู้อันเกิดจากสภาพแวดล้อมทางสังคม

โรแนลด์ อาร์เคอร์ (Ronald Akers, 1939, p. 207; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 193-195) ได้ตั้งทฤษฎี การมีความสัมพันธ์และแรงเสริมที่แตกต่างกัน (The Differential Association Reinforcement) ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีแรงเสริมทางสังคม

โรแนลด์ อาร์เคอร์ (Ronald Akers, 1939, p. 207; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 193-195) ได้ให้ทัศนะว่า สภาพแวดล้อมทางสังคมเป็นแหล่งเสริมที่มีความสำคัญมากที่สุด โดย โรแนลด์ อาร์เคอร์ (Ronald Akers) เห็นว่าการเรียนรู้พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นผลมาจากการที่ปฏิกริยาต่อกันในสังคม ตามความเป็นจริงแล้วสังคมประกอบไปด้วยวัฒนธรรมรองมากมาย ทำให้เราสามารถคาดคะเนได้ว่าสิ่งเร้าใดที่จะเป็นแรงเสริมอย่างมีประสิทธิผลต่อบุคคล

ตามแนวความคิดของ โรแนลด์ อาร์เคอร์ (Ronald Akers) สามารถอธิบายได้ว่า คนเราเรียนรู้ทั้งพฤติกรรมเบี่ยงเบนและเงื่อนไขที่เป็นองค์ประกอบของพฤติกรรมนั้น การเรียนรู้อาจจะเป็นไปโดยทางตรงคือ มีเงื่อนไขแล้วมีการปฏิบัติไปตามเงื่อนไข หรืออาจจะเป็นไปโดยทางอ้อม เช่น การเลียบแบบหรือการยึดถือตัวแบบพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เรียนรู้นั้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนจะมีความเข้มแข็งหนักแน่นขึ้นหากได้รับแรงเสริมหรือได้รับรางวัล และจะอ่อนตัวลงหากถูกลงโทษ พฤติกรรมแห่งการเบี่ยงเบนจะดำรงอยู่ต่อไปหรือไม่ย่อมขึ้นอยู่กับแรงเสริม และคุณภาพของแรงเสริม ว่าได้รับผลตอบแทนมากน้อยเพียงใดหากเงื่อนไขให้การกระทำความผิดเพิ่มแรงเสริมขึ้นเรื่อยๆ และไม่มีทางเลือกอื่นใดที่จะเป็นแรงเสริมเข้ามาต้านทางได้ คนเราก็ชอบที่จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่อไป

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ ของ ซี เรย์ เจฟเฟอร์รี่ (C. Ray Jeffery, 1971, pp. 103-121; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 193-195) เสนอว่าแรงเสริมเป็นเรื่องทางชีวภาพซึ่งมีศูนย์กลางแห่งความพอใจและความเจ็บปวดอยู่ในสมอง ความพอใจเป็นแรงเสริมให้พฤติกรรมดำเนินต่อไป ส่วนความเจ็บปวดจะหยุดยั้งแรงเสริมไม่ให้พฤติกรรมดำเนินต่อไป

ส่วนแนวความคิดทฤษฎีของ โรแนลด์ อาร์เคอร์ (Ronald Akers, 1939, p. 207; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 193-195) ให้ความสำคัญแก่เงื่อนไขในทางสังคม โดยได้สรุปความเห็นว่าบ่อเกิดของพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดมาจากแรงเสริมในทางสังคม นั่นคือ การหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองที่คนอื่นเขาทำกัน และการยึดถือวัฒนธรรมรองที่มีอยู่ในสังคมพร้อมกันไปด้วย

ทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวพุทธ

ในการค้นความพระไตรปิฎกในพุทธกาล สรุปได้ว่าการกระทำความผิดของบุคคลมีปัจจัยที่มีส่วนสัมพันธ์กับการก่อเกิดอาชญากรรมประกอบด้วยปัจจัยสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. ปัจจัยทางจิต พุทธศาสนาเน้นปัจจัยทางจิตต่างจากแนวคิดของนักอาชญาวิทยา กล่าวคือ นักอาชญาวิทยาเน้นปัจจัยทางจิตในแง่ความก้าวร้าว ความมุ่งร้าย ความเห็นแก่ตัว ความเก็บกด สภาวะการผิดปกติทางจิต (โรคจิต โรคประสาทฯ) ความผิดปกติของบุคลิกภาพ เป็นต้น ส่วนพระพุทธศาสนาเน้นปัจจัยทางจิตในส่วนลึก หรืออาจจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ปัจจัยทางวิญญาณ (Spiritual Factor) พุทธศาสนากล่าวว่าคนที่ประกอบอาชญากรรม คือ คนที่เป็นโรคทางวิญญาณจนมิอาจจะยับยั้งจิตใจของตนเองได้ ทำให้เกิดความโลภ ความโกรธ และความหลงจนเกินเหตุทำให้คิดผิดพูดผิดและกระทำความผิด ดังนั้น เมื่อการกระทำความสิ่งใดที่เป็นการละเมิดกฎหมายอาญา การกระทำนั้นก็จะกลายเป็น

อาชญากรรมไป ความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็คือ กิเลสหรือภาวะที่ทำให้จิตใจเศร้าหมอง ความโลภ ความโกรธ และความหลง นี้มีผลมาจากกาม

2. ปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางสังคมที่พุทธศาสนากล่าวถึง คือ การคบค้าสมาคมกับคนชั่ว สอดคล้องกับทฤษฎีการมีความสัมพันธ์ที่แตกต่างกันของ ซัทเธอแลนด์ (Edwin H.Sutherland) การคบคนชั่วเป็นมิตร ย่อมกระทำให้เกิดความเห็นผิดหรือมีมิจฉาทิฐิ และนำไปสู้การกระทำความผิดได้

ปัจจัยทางสังคมประการต่อมา คือ ความยากจน เป็นผลมาจากความเสื่อมในการบริหารจัดการด้านการเมืองการปกครอง เมื่อความขัดสนเกิดขึ้นต่อประชาชนในสังคมทำให้เกิดความเห็นผิดและนำไปสู่การประกอบอาชญากรรม ปัจจัยทางสังคมอีกประการหนึ่ง คือ ปัจจัยเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม พุทธศาสนาได้ชี้ให้เห็นว่าผู้ที่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือนร้อน ย่อมจะได้รับความเดือดร้อนตอบแทนเป็นไปตามผลกรรมที่ได้สร้างขึ้น กล่าวโดยสรุปคือ คนตกเป็นเหยื่อการกระทำความผิด เพราะความเห็นผิดจึงก่อให้เกิดการกระทำความผิด หรือประกอบอาชญากรรม ปัจจัยทางสังคมในประการสุดท้าย คือ ความอ่อนแอของสถาบันทางสังคมโดยเฉพาะสถาบันในทางการปกครอง หากสถาบันดังกล่าวไม่มีความเข้มแข็งพอ และไม่มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังก็อาจจะส่งเสริมทำให้เกิดอาชญากรรมได้

3. ปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ กล่าวคือ ปัจจัยภายนอกที่มีส่วนจูงใจให้เกิดการกระทำความผิด ได้แก่ สิ่งเสพติด อาวุธ เวลาที่ไม่สมควร และวัตถุอันเป็นที่รักหรือทรัพย์สินอันมีค่า สถานที่เปลี่ยวหรือสถานที่ยากต่อการถูกจับกุมเป็นสถานที่ที่ง่ายต่อการประกอบอาชญากรรม (อุษา เลิศโตมรสกุล และอัณณพ ชูบำรุง, 2561, หน้า 190-196)

สิ่งเสพติดก่อให้เกิดความประมาทเห็นผิดเป็นชอบ กระทำความผิดหรือประกอบอาชญากรรมขึ้น อาวุธหากมีแพร่หลายและขาดการควบคุมอย่างจริงจัง จะส่งผลให้เกิดการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมได้มากเวลาที่ไม่สมควร เช่น เวลาค่ำคืนอาจทำให้เกิดการเห็นผิดและประกอบอาชญากรรมได้

วัตถุอันเป็นที่รักหรือทรัพย์สินของมีค่าต่างๆ มีส่วนให้เกิดการเห็นผิดและนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมได้เช่นกัน (พงศกร อินธิไชย, 2552, หน้า 15-16)

ทฤษฎีผสมผสาน integrated theory

ทฤษฎีผสมผสาน integrated theory หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ทฤษฎีหลายปัจจัย หมายถึง “การนำทฤษฎีต่างๆ มารวมเข้าด้วยกัน โดยแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกัน” เนื่องด้วยในการศึกษาอาชญากรรมได้มีการคิดค้นทฤษฎีขึ้นมารองรับจำนวนมาก นักวิชาการหลายท่านจึงมีความเห็นว่าทฤษฎีเหล่านี้มีเนื้อหาสาระอธิบายปรากฏการณ์อาชญากรรมในแนวทางที่แตกต่างกัน ดังนั้น หากนำมาผสมผสานรวมกันจะทำให้ได้ทฤษฎีใหม่ที่จะเพิ่มความเข้าใจเรื่องสาเหตุและพฤติกรรมทางอาชญากรรมได้

ด้วยเหตุนี้ นับแต่ ค.ศ.1970 จนถึงปัจจุบันได้มีการพัฒนาทฤษฎีผสมผสานขึ้นเป็นจำนวนมาก มีทั้งทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับและไม่ได้รับการยอมรับโดยไม่มีการนำไปใช้เป็นกรอบแนวคิดเกี่ยวกับ

การวิจัย เพื่อความสะดวกต่อการจำแนกกลุ่มทฤษฎีผสมผสานตามลักษณะเด่นของแต่ละทฤษฎีเราสามารถจัดแบ่งแยกออกได้ 3 กลุ่ม ดังนี้

1. Multifactor theory ทฤษฎีนี้เป็นการผสมผสานปัจจัยด้านสังคม และเศรษฐกิจ โดยเห็นว่าปัจจัยทั้งสองมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอาชญากรรม โดยได้นำเอาทฤษฎีแนวสังคมศาสตร์มาเป็นทฤษฎีต้นแบบในการผสมผสานเป็นทฤษฎีใหม่ที่ช่วยอธิบายว่าสาเหตุที่บุคคลจะประกอบอาชญากรรมและละเว้นไม่ประกอบอาชญากรรม โดยบุคคลจะประกอบอาชญากรรมต้องมีองค์ประกอบของปัจจัยครบถึงจะประกอบอาชญากรรม

2. Latent Traits Theory ทฤษฎีนี้เป็นการผสมผสานทฤษฎีด้านอาชญาวิทยาแนวชีวภาพหรือร่างกายกับทฤษฎีแนวสังคมศาสตร์ อันมีหลักเกณฑ์สำคัญ ดังนี้ กลุ่มบุคคลที่มีบุคลิกภาพส่วนตัวหรือลักษณะส่วนตัวที่มีแนวโน้มหรือความน่าจะเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมอาชญากรรม โดยสิ่งเหล่านี้อาจจะติดตัวมาแต่กำเนิด หรืออาจเกิดขึ้นในช่วงต้นหนึ่งช่วงใดของชีวิตก็ได้ และอาจจะมีอยู่ตลอดไปหรือในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นระยะเวลานานมากน้อยเพียงใดก็ได้ ลักษณะความผิดปกติเหล่านี้รวมถึง

1) ความผิดปกติของสติปัญญา

2) ความผิดปกติของยีนส์ (พันธุกรรมมีผลต่อพฤติกรรม)

3) ความผิดปกติของการทำงานของสมอง

4) ความผิดปกติของสมอง อันเกิดสภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ การใช้ยาเสพติด การได้รับสารเคมีบางประเภท หรือความบาดเจ็บ

ทฤษฎีนี้เสนอว่า ความผิดปกติเหล่านี้จะมีส่วนทำให้บุคคลเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมได้โดยง่าย เมื่อมีโอกาสในการกระทำความผิด โดยเชื่อว่าความผิดปกติจะคงอยู่ตลอดไป หากแต่โอกาสในการกระทำความผิดจะเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาพแวดล้อมทางสังคม และเศรษฐกิจ ดังนั้น ทฤษฎีนี้จึงเป็นการผสมผสานกันระหว่างหลักทฤษฎีของ Classical School (สำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิม) และ Positive School (สำนักอาชญาวิทยาปฏฐานนิยม) เฉพาะในส่วนของความผิดปกติทางร่างกายไม่ว่าจะเป็นทางด้านกายภาพหรือจิตใจ และพฤติกรรมอาชญากรรมจะเกิดจากการผสมผสานกันระหว่างความผิดปกติของร่างกายและโอกาสในการกระทำความผิดซึ่งบุคคลที่มีความผิดปกติจึงมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมอาชญากรรได้ง่าย หากไปตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะกับพฤติกรรม ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) ปัจจัยสำคัญส่วนบุคคลที่เป็นสาเหตุรากฐานของพฤติกรรมอาชญากรรม ได้แก่ บุคลิกภาพ สติปัญญา และความผิดปกติทางชีวภาพ

2) ลักษณะส่วนบุคคลจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่โอกาสในการกระทำความผิดจะเปลี่ยนแปลงและการเจริญเติบโตจะทำให้โอกาสกระทำความผิดลดน้อยลง

3) การเลี้ยงดูที่เหมาะสมและการใช้กลไกควบคุมอย่างเหมาะสมในขณะที่บุคคลอยู่ในวัยเยาว์สามารถลดโอกาสที่บุคคลจะมีพฤติกรรมอาชญากรรมได้

4) พฤติกรรมอาชญากรรม เกิดจากปัจจัยส่วนบุคคลและสภาพสังคม

5) โอกาสที่จะมีผลกระทบต่อพฤติกรรมอาชญากรรม

3. Developmental Theories or Life-course Theories ทฤษฎีนี้มีหลักเกณฑ์ที่สำคัญดังนี้พฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากกระบวนการสัมพันธ์ของบุคคลกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีการดำเนินการสภาพแวดล้อมภายนอกจวบจนเข้าสู่วัยรุ่นก็ต้องมีการเล่าเรียน เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็ต้องมีหน้าที่การงานและแต่งงาน และในที่สุดก็มีครอบครัว ซึ่งกระบวนการทางสังคมเหล่านี้จะเป็นตัวแปรสำคัญที่พัฒนาหรือสร้างพฤติกรรม ตลอดจนปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลตลอดเวลา ดังนั้นพฤติกรรมอาชญากรรมก็อาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาจากพฤติกรรมที่ถูกกฎหมายเป็นผิดกฎหมายหรือจากพฤติกรรมผิดกฎหมายเป็นถูกกฎหมาย แนวคิดนี้จึงมองพฤติกรรมของบุคคลในลักษณะเป็นผลต่อเนื่องหรือวงจรชีวิตตลอดเวลา (สุดสงวน สุธีสร, 2558, หน้า 89)

นอกจากนี้ทฤษฎีนี้ยังเชื่อว่า บุคคลมีความแตกต่างในเรื่องของระยะเวลาเริ่มต้นกระทำความผิดบางคนเริ่มแต่ยังมีอายุน้อย และพฤติกรรมต่อเนื่องไปแต่บางคนเริ่มเมื่อมีอายุมากแล้วแต่ส่วนมากจะเริ่มแต่เมื่อมีอายุน้อย และมีพฤติกรรมอาชญากรรมเรื่อยไป จนกระทั่งถึงช่วงระยะเวลากลางคน จึงมีพฤติกรรมลดน้อยลง นักวิชาการเรียกบุคคลประเภทนี้ว่า adolescent-limited criminal แต่ส่วนน้อยก็อาจมีพฤติกรรมอาชญากรรมเรื่อยไป เรียกว่า life-course persistent criminal

ดังนั้น ทฤษฎีนี้จึงนำเสนอคำอธิบายเกี่ยวกับอาชญากรรมในด้านการเริ่มต้นของพฤติกรรมอาชญากรรม การดำเนินการต่อหรือคงอยู่ของพฤติกรรมอาชญากรรม และการหยุดหรือลดน้อยลงของพฤติกรรมอาชญากรรม ว่ามาจากสาเหตุหรือปัจจัยใด ซึ่งไม่สามารถหาคำตอบได้จากทฤษฎีแนว Trait Theory นอกจากนี้งานศึกษาวิจัยที่เป็นพื้นฐาน หรือที่มาของทฤษฎีแนวนี้ มาจากงานศึกษาวิจัยต่อเนื่องที่เรียกว่า Longtitudinal Study (ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2555, หน้า 503-520)

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดซ้ำ

สาเหตุการเกิดอาชญากรรมหรือการกระทำผิดด้านจิตวิทยา บุคลิกภาพส่วนมากจะเป็นการศึกษาวิเคราะห์ใน 2 ลักษณะ คือ ลักษณะทางจิตวิทยาทั่วไป ซึ่งศึกษาวิเคราะห์ปัญหาในด้านพัฒนาทางด้านความเจริญเติบโตทั้งร่างกายและจิตใจ ปัญหาเกี่ยวกับอุปนิสัยที่ต่อต้านสังคมและการศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของอาชญากรรมกับจิตที่มีแนวโน้มเบี่ยงเบน อาจเกี่ยวเนื่องกับหน้าที่ของจิตแพทย์ นักจิตวิเคราะห์โดยหลักการทั่วไปการศึกษาสาเหตุกระทำผิดทางจิตวิทยาและบุคลิกภาพจะหมายถึงความไม่สมประกอบทางบุคลิกภาพ ความกระทบกระเทือนทางอารมณ์ การควบคุมตนเอง

และประสบการณ์การควบคุมตนเอง ซึ่งมีบทบาทต่อการศึกษา เข้าใจถึงสาเหตุของอาชญากรรมและพฤติกรรมของอาชญากร

การศึกษาสาเหตุของการเกิดอาชญากรรม หรือการกระทำผิดในระหว่าง ปี ค.ศ.1960–1970 มีนักวิชาการหลายคนได้สนใจศึกษาในแง่ประเด็นของ “จิตใจอาชญากร” (Criminal Mind) เนื่องจากได้เกิดคดีฆาตกรรมรุนแรงอย่างมากมาย เช่น กรณี Richard Speck ได้ฆาตกรรมนักเรียนพยาบาลในชิคาโก แต่ตามรายงานของจิตแพทย์ระบุว่าเขามีความผิดปกติทางสมอง เนื่องจากการกระทบกระเทือนจากการบาดเจ็บสาหัสทางศีรษะเมื่อเป็นเด็กหรือกรณีของ Charles Whitman ยิงปืนจากบนหอคอยในมหาวิทยาลัยเท็กซัส ใส่ฝูงชน และทำให้มีผู้เสียชีวิต 13 คน บาดเจ็บ 31 คน จากการผ่าพิสูจน์แล้วพบเนื้อร้ายในสมองในกรณีดังกล่าวเกิดการตั้งคำถามว่า การสังหารหมู่เช่นนี้อาจเป็นผลมาจากฆาตกรที่มีจิตใจในลักษณะพิเศษซึ่งแตกต่างไปจากบุคคลอื่นหรือไม่และการศึกษาของจิตแพทย์ Healy (1931, อ้างถึงใน ณัฐวุฒิ ยอดระบำ, 2549, หน้า 26) ได้ศึกษาสาเหตุการกระทำผิดของเด็ก โดยวิธีการศึกษาแบบเฉพาะกรณี โดยมีแนวความคิดว่าการจะทราบสาเหตุแห่งพฤติกรรมของเด็กได้ต้องศึกษาโดยละเอียดลึกซึ้งในเรื่องความผิดปกติทางอารมณ์ตั้งแต่วัยเยาว์ โดยการวิเคราะห์ทางอินทรีย์ทางจิตวิทยาและอิทธิพลของสภาพแวดล้อมทางสังคมและ Reid (1979, pp. 163-164) ได้ประเมินผลงานของ Healy ในหนังสือเรื่องThe Individual Delinquent ว่ามีข้อผิดพลาดทางระเบียบวิธีวิจัยอยู่มาก โดยการสุ่มตัวอย่างมิได้เลือกมาโดยการสุ่มตัวอย่างที่แท้จริง จึงเป็นผลให้มีขอบเขตจำกัดในการวิเคราะห์ข้อมูลไม่ให้คำจำกัดความที่แน่นอนในบางคำมิได้ระบุชัดเจนว่ามีการวัดอย่างไรในเรื่องของตัวแปร

โสภา ชูพิกุลชัย (2525, หน้า 47) เป็นจิตวิทยาสาขาหนึ่งซึ่งมีเนื้อหาคลอบคลุมกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบการปรับตัวของกลไกป้องกันตนเองแบบต่างๆ นั้น สามารถนำมาอธิบายสมเหตุสมผลและเป็นจิตวิทยาสาขาที่มองมนุษย์ในทางลบ กล่าวคือ เชื่อว่ามนุษย์มีสิ่งชั่วร้ายติดตัวมาแต่กำเนิดการขัดเกลาทางสังคมทำให้มนุษย์มีพฤติกรรมตามแบบที่สังคมต้องการ ในขณะเดียวกันแรงผลักดันในตัวมนุษย์เหล่านี้ก็เปรียบเสมือนน้ำที่ต้องมีทางออกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่น อาจเป็นไปในทางที่ยอมรับของสังคม หรือในทางฝ่าฝืนสังคมพฤติกรรมมนุษย์ที่ถูกขัดขวางหยุดชะงักจะมีผลต่อพฤติกรรม หรือมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์ต่อไป

ในการศึกษาเรื่องจิตวิเคราะห์นั้น เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1856-1930 โดย Sigmund Freud จิตแพทย์ชาวออสเตรเลีย Silver (1981, pp. 51-54, อ้างถึงใน ณัฐวุฒิ ยอดระบำ, 2549, หน้า 27-28) ได้พัฒนามาจากทฤษฎีบุคลิกภาพมนุษย์โดยวิเคราะห์ว่าจิตใจของมนุษย์ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ Id, Ego และ Super-Ego สันดานดิบนั้น เป็นความรู้สึกของจิตที่เป็นมาแต่ดั้งเดิมนับตั้งแต่ถือ กำเนินมานั่นเอง เช่น ความหิว ความกระหาย และความต้องการอื่นๆ เป็นต้น อัตตาหรือความเป็นตัวของตัวเองเป็นสิ่งควบคุม การปฏิบัติของสันดานดิบให้สอดคล้องกับความต้องการของสติสัมปชัญญะ ซึ่งเกิดขึ้น

จากวัฒนธรรมในสังคม อย่างไรก็ตามสันดานดิบก็มิอาจจะปฏิบัติตามวัฒนธรรมได้เสมอไป เพราะความขัดแย้งกัน อัตตาจึงต้องคอยกดเอาไว้ และเมื่อสันดานดิบถูกกดไว้ก็จะซ่อนตัวอยู่ในจิตใต้สำนึก ลักษณะเช่นนี้จะทำให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นมาทางออก ก็คือ ต้องมีการดิ้นรนต่อสู้ในรูปแบบต่างๆ อย่างไรก็ตามสันดานดิบก็ยังคงมีอยู่มิได้หมดไปแต่อย่างใดและรอจังหวะที่จะแสดงออกมาในรูปแบบอื่นๆ อีก

หากจะอธิบายการประกอบอาชญากรรมตามแนวคิดของจิตวิเคราะห์ก็อาจจะกล่าวได้ว่า เด็กธรรมดาทั่วไปเกิดมาก็เพื่อเป็นอาชญากร เพราะชีวิตเริ่มต้นด้วยความไม่มีศีลธรรม มีสัญชาตญาณที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมอยู่แล้วหน้าที่ของอารยธรรม ก็คือ ทำให้เด็กสลัดทิ้งสัญชาตญาณดั้งเดิมนี้เสีย ตามปกติก็จะกระทำได้โดยให้เด็กได้รับการถ่ายทอดค่านิยมจาดพ่อแม่ซึ่งจะช่วยให้เด็กพัฒนาสติสัมปชัญญะ (Super-Ego) ขึ้นมาได้ถ้าหากสติสัมปชัญญะไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเพียงพอแล้วก็อาจจะทำนายได้เลยว่า อาชญากรรมจะต้องบังเกิดขึ้นในทัศนะของจิตวิเคราะห์ยังมีอีกว่า อาชญากรรมอาจจะเกิดขึ้นเพราะพัฒนา Super-Ego จนเกินขนาด กล่าวคือในช่วงที่คนเรากำลังเจริญเติบโตในสังคมนั้น แรงกระตุ้นในทางเพศและความก้าวร้าวถูกเก็บกดเอาไว้ไม่ให้แสดงออกเต็มที่ อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่าแรงกระตุ้นทั้งสองอย่างนั้นจะเหือดหายไปได้โดยง่ายก็หาไม่ มันจะถูกเก็บซ่อนไว้ในจิตใต้สำนึก (Unconscious Mind) เมื่อถูกปฏิเสธหรือเก็บกดไว้นานๆ เข้า สันดานดิบก็มักจะแข็งแรงขึ้น สติสัมปชัญญะก็จะไร้ความหมายอาชญากรรมก็อาจจะเกิดขึ้นได้ (Lillyquist, 1980, pp. 91-92)

นอกจาก Freud (1947) แล้วยังมีนักจิตวิเคราะห์อีกหลายคนที่พยายามอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยใช้สาเหตุทางจิตใจมาอธิบาย อย่างเช่น (Adler, 1870-1937) ได้อธิบายว่า สาเหตุที่ทำให้คนเรามีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น เนื่องมาจากคนนั้นมีความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย (Inferiority Complex) Adler (1988) ได้ยกตัวอย่างของตนที่กระทำผิดโดยชี้ให้เห็นว่าคนที่ประกอบอาชญากรรมนั้นจงใจที่จะกระทำผิด เพื่อลบล้างปมด้อยที่ตนมีอยู่ (Compensation) ในกรณีนี้ผู้กระทำผิดมีความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อยไม่เหมือนกับคนอื่นในสังคม การกระทำผิดจึงเป็นหนทางหนึ่งที่ทดแทนความมีปมด้อยของตนได้ ฉะนั้น การกระทำผิดจึงเป็นการจูงใจ ส่วน Gustavjung (1915-1960) ที่ได้พัฒนาแนวความคิด ในเรื่องคนสองประเภท คือ คนที่ชอบแสดงออก (Extrovert) และคนที่ชอบเก็บกด (Introvert) (Reid, 1979, pp. 161-166)

1. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์

สุพจน์ สุโรจน์ (2543, หน้า 1-36) ความมุ่งหมายอันสูงสุดในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดคือการคุ้มครองป้องกันสังคมจากอาชญากรรมด้วยการลดอาชญากรรม การลดอาชญากรรมอาจจะทำได้ด้วยการลงโทษผู้กระทำผิดโดยการผสมผสานกับการแก้ไขฟื้นฟูให้กระทำผิดและขณะเดียวกันก็ให้ความเป็นธรรมทั้งแก่ผู้เสียหายและผู้กระทำผิดด้วย

Freud (1856-1936, อ้างถึงใน ณัฐวุฒิ ยอดระบำ, 2549, หน้า 27-28) ได้กล่าวถึงอิทธิพลแรงจูงใจที่เป็นสาเหตุให้มนุษย์กระทำสิ่งต่างๆ ซึ่งนำมาศึกษาพฤติกรรม ทางอาชญากรรม

โดยกล่าวว่า การประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออก ซึ่งผลจากการขาดการควบคุมจิตใจ ตามทฤษฎีนี้กล่าวว่า บุคลิกภาพของมนุษย์ที่ก่อรูปขึ้นมาในลักษณะแตกต่างกันนั้นเป็นผลมาจากส่วนต่างๆ ที่ Freud เรียกว่า Id, Ego, Super Ego จากบุคลิกภาพของมนุษย์ที่เป็นผลมาจากทั้ง 3 สิ่งอาจมีความขัดแย้งระหว่างกันและเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือประกอบอาชญากรรมได้

1) Id เป็นแรงผลักดันทางชีววิทยา ที่บุคคลติดตัวมาตั้งแต่เกิดเป็นจุดเริ่มต้นของจิตใต้สำนึกที่มีต่อสภาพต่างๆ รอบตัว เป็นส่วนที่ยังมิได้ขัดเกลาอบรมถือเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะชี้ถึงความแตกต่างระหว่างตนเองกับสภาพแวดล้อม

2) Ego ตนเอง เป็นผลมาจากการเรียนรู้ การปฏิบัติตน เพื่อสนอบตอบความต้องการโดยพิจารณาว่าตนเองจะยอมรับต่อระเบียบปฏิบัติของสังคมหรือไม่เพียงใด

3) Super-Ego คือ มโนธรรม ซึ่งเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวให้บุคคลให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เงื่อนไขของสังคม ซึ่งบุคคลได้รับการอบรมเรียนรู้มาส่วนประกอบทั้ง 3 ประการนี้ จะมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างดีในการที่มนุษย์จะดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะว่า Ego ไม่สามารถพัฒนาให้บรรลุถึง Super Ego ในตัวของมันเองได้ความต้องการทางชีวภาพเข้ามามีอิทธิพลเหนือกว่า หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง Id เข้ามามีบทบาทนั่นเอง ก่อให้เกิดพฤติกรรมฝืนสังคมมีผลงานวิจัยหลายเรื่องที่สนับสนุนทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Freud อย่างเช่น Kaufman (1966, อ้างถึงใน ณัฐวุฒิ ยอดระบำ, 2549, หน้า29) ได้ศึกษายุวอาชญากรที่ถูกส่งมายังศาล คดีเด็กและเยาวชนในเมืองบอสตัน และได้รับการแนะแนวจาก Judge Baker Guidance Center โดยใช้วิธีศึกษาตามแนวทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ได้พบว่า การขาดรูปแบบผู้ปกครอง ความขัดแย้ง ที่เกิดจากการพัฒนาทางจิตใจหรือความขัดแย้งของ Ego และ Super Ego ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของโครงสร้างของบุคลิกภาพดังกล่าวนี้จะเป็นส่วนสำคัญที่นำไปสู่ลักษณะการกระทำผิดของเด็ก

Adler (1870-1937) เป็นนักจิตวิเคราะห์อีกผู้หนึ่งได้คิดค้นคำว่า “ปมด้อย” (Inferiority Complex) ขึ้นแนวความคิดของเขาสามารถใช้อธิบายอาชญากรรมได้ในลักษณะที่ว่าบุคคลบางประเภทประกอบอาชญากรรมเพื่อเรียกร้องความสนใจ และอาจเป็นวิถีทางเดียวที่สามารถสร้างความสนใจจากสาธารณชนได้อย่างมากมาย ทั้งนี้เพราะบุคคลเหล่านี้ ต้องการใช้ความสนใจที่รับเพื่อทดแทนหรือชดเชยปมด้อยของตนตามทัศนะของเขาแล้วอาชญากรโดยทั่วไปมีลักษณะดื้อรั้นและขาดความร่วมมือเพราะอาชญากรอาจมีประสบการณ์ทางลบตั้งแต่วัยเยาว์

Jung (1875-1960) ได้พัฒนามโนทัศน์เกี่ยวกับ Extrovert และ Introvert กล่าวคือ Extrovert เป็นบุคลิกภาพแบบเปิดที่แสดงความสนใจต่อสภาพแวดล้อมรอบตัวในขณะที่ Introvert เป็นบุคลิกภาพแบบปิดที่แสดงความสนใจต่อสภาพแวดล้อมรอบตัวในขณะที่ Introvert เป็นบุคลิกภาพแบบปิดที่แสดงความสนใจต่อเฉพาะตนเอง มโนทัศน์ทั้งสองนี้ได้รับความแพร่หลายในทางจิตวิเคราะห์ รวมทั้งได้รับการประยุกต์ใช้เพื่ออ้าวอิงเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ และจิตผันผวน (Psychopathy)

2. ทฤษฎีการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด แยกออกเป็น 2 กลุ่ม 4 ทฤษฎี ดังนี้

กลุ่มที่ 1 มุ่งต่อการลงโทษ ประกอบด้วย 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีการลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน กับทฤษฎีการลงโทษเพื่อยับยั้ง

กลุ่มที่ 2 มุ่งต่อการแก้ไขฟื้นฟู ประกอบด้วย 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีมุ่งต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้เป็นคนดี โดยเจ้าพนักงานของรัฐ กับทฤษฎีที่ให้ประชาชนแบะชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

จากทฤษฎีต่างๆ ดังกล่าวมานี้ ความมุ่งหมายในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดอาจกล่าวได้ว่ามีความมุ่งหมาย 4 ประการด้วยกัน คือ

ประการแรก เพื่อแก้แค้นทดแทนผู้กระทำผิด

ประการที่สอง เพื่อยับยั้งอาชญากรรม

ประการที่สาม เพื่อคุ้มครองสังคมและ

ประการสุดท้าย เพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นคนดี

1) การปฏิบัติต่อผู้กระทำเพื่อแก้แค้นทดแทน

ความมุ่งหมายของการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดข้อนี้ มีมาตั้งแต่เริ่มมีสังคมมนุษย์การแก้แค้นทดแทนที่ปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดในสมัยโบราณเน้นการลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างรุนแรงและโหดร้ายทารุณ ตัวอย่าง การลงโทษผู้กระทำความผิดในประเทศไทยก่อนสมัยรัชการที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์มี 5 รูปแบบด้วยกัน คือ รูปแบบการลงโทษทางกาย รูปแบบที่สองการลงโทษทางทรัพย์สิน รูปแบบที่สามการลงโทษ โดยลดฐานะทางสังคม รูปแบบที่สี่การลงโทษอุเบกขา ภาคทัณฑ์ และรูปแบบสุดท้ายเป็นการเนรเทศ

2) การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดเพื่อยับยั้งหรือป้องกันอาชญากรรม

เป็นยุคที่มีการปฏิบัติรูปการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด โดยมองไปในอนาคตมากกว่าจะมองกลับไปในอดีต กล่าวคือ สังคมจะลงโทษผู้กระทำความผิด โดยคำนึงถึงประโยชน์ของสังคมและผู้กระทำความผิด นั่นคือ การคุ้มครองสังคมหนึ่ง โดยการยับยังอาชญากรรมในอนาคตและป้องกันมิให้ผู้อื่นประกอบอาชญากรรม

3) การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดเพื่อคุ้มครองสังคม

ตามความมุ่งหมายในข้อนี้ในยุคแรกการปฏิบัติคล้ายกันกับที่กล่าวมาแล้วข้อที่ 2 แต่เน้นที่ความปลอดภัยของสังคมเป็นหลักและต่อมานักอาชญาวิทยา สำนักคุ้มครองสังคมได้ผสมผสานแนวคิดและทฤษฎีของสำนักคลาสสิก และสำนักโปซิติฟเข้าด้วยกัน คือ การแก้ไชฟื้นฟู ผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลให้กลับตนเป็นคนดี

4) การปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดเพื่อแก้ไขฟื้นฟู

ผู้กระทำความผิดจะได้รับการแก้ไขฟื้นฟูมากกว่าจะถูกลงโทษ วิธีการแก้ไขฟื้นฟูมีอยู่ 2 แบบด้วยกัน คือ แบบแรกเป็นการแก้ไขฟื้นฟูเป็นรายบุคคล และแบบที่สองเป็นการแก้ไขฟื้นฟูเป็นรายกลุ่ม ก่อนที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดคนใด จะต้องได้มีการศึกษาวิเคราะห์ผู้กระทำความผิดนั้นเสียก่อน เพื่อหาสาเหตุของการกระทำความผิด และเมื่อพบสาเหตุแล้วก็ให้แก้ไขสาเหตุนั้น

สรุปได้ว่า การกระทำผิดกฎหมายเป็นผลมาจากจิตใต้สำนึกนอกจากนั้นยังเชื่อต่อไปอีกว่าปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้เกิดการกระทำผิดก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกในวัยเยาว์ ถ้าหากลูกได้รับการถ่ายทอดค่านิยมที่ดีงามจากพ่อแม่อย่างสม่ำเสมอ พ่อแม่คอยดูแลลูกอย่างพอเหมาะพอควร ไม่เคร่งครัดในระเบียบวินัยจนเกินไปและหย่อนยานจนเกินไปก็เชื่อได้ว่าลูกจะไม่กระทำผิด เมื่อโตขึ้นทฤษฎีทางจิตวิทยาที่ได้กล่าวมานี้ ถือได้ว่าเป็นเสมือนพื้นฐานในการรับรู้ว่า การกระทำผิดส่วนหนึ่งมีพื้นฐานทางด้านจิตใจสำหรับกรอบการศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ กรอบการศึกษาของทฤษฎีประทับตรา ซึ่งเสนอภาพการมองในแง่ของจิตวิทยาและสังคมวิทยาร่วมกัน

2.4 วิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดซ้ำ

วิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดซ้ำ แยกออกตามปฏิกิริยาของสังคมอาชญากรรม ได้เป็น 2 ปฏิกิริยา คือ ปฏิกิริยาแรกเป็นปฏิกิริยาที่มุ่งต่อการลงโทษ และปฏิกิริยาที่สองเป็นปฏิกิริยาที่มุ่งต่อการแก้ไขฟื้นฟู โดยแยกออกเป็น 4 ทฤษฎี คือ

ทฤษฎีแรก คือ ทฤษฎีมุ่งต่อการแก้แค้นทดแทน

ทฤษฎีที่สอง คือ ทฤษฎีมุ่งต่อการยับยั้งอาชญากรรม

ทฤษฎีที่สาม คือ ทฤษฎีที่มุ่งต่อการแก้ไขฟื้นฟู

ทฤษฎีสุดท้าย คือ ทฤษฎีที่มุ่งต่อการให้ประชาชนและชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ไขฟื้นฟู

1. การดำเนินการกับผู้กระทำความผิด

สำหรับการดำเนินการกับผู้กระทำความผิด ซึ่งแบ่งออกเป็นระบบใหญ่ได้ 2 ระบบ คือ ระบบแรกเป็นระบบงานควบคุมอาชญากรรม และระบบที่สองเป็นระบบงานย่อยของชุมชน

1) ระบบงานควบคุมอาชญากรรม เน้นการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดอย่างเป็นทางการและแบ่งแยกออกเป็นระบบย่อยตามภาระหน้าที่และความเชี่ยวชาญของเจ้าพนักงานแต่ระบบ ระบบควบคุมอาชญากรรมประกอบด้วยระบบงานตำรวจ ระบบงานอัยการ ระบบงานศาลยุติธรรม ระบบงานคุมประพฤติ และระบบงานราชทัณฑ์

2) ระบบงานย่อยของชุมชน ระบบงานยุติธรรมซึ่งประกอบด้วยระบบงานย่อย 6 ระบบดังกล่าวมาแล้ว เป็นเพียงระบบงานย่อยของสังคม เช่นเดียวกับระบบการศึกษา ระบบการประกันสังคม ระบบรัฐสภา ระบบการศาสนา ระบบเศรษฐกิจอื่นๆ ซึ่งรวมกันเข้าเป็นระบบงานใหญ่ของสังคม

2. องค์ประกอบในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด

ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นในระบบงานยุติธรรมที่ควบคุม อาชญากรรม หรือระบบงานยุติธรรมที่เป็นระบบงานย่อยของชุมชน องค์ประกอบสำคัญที่จะต้องทำความเข้าใจ มี 4 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบแรก คือ ผู้กระทำความผิด องค์ประกอบที่สอง คือ เจ้าหน้าที่ผู้แก้ไข องค์ประกอบที่สาม คือ สถานที่แก้ไข และ องค์ประกอบสุดท้าย คือ วิธีการแก้ไข

3. ทฤษฎีในการแก้ไขผู้กระทำความผิด

ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดที่มุ่งต่อการแก้ไขฟื้นฟูจะต้องคำนึงถึงปัจจัย 4 ประการ คือ ผู้กระทำความผิด เจ้าหน้าที่ผู้แก้ไข สถานที่แก้ไข และวิธีการแก้ไข และนำทฤษฎี 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีแก้ไขเป็นรายบุคคล หรือรายกลุ่ม ทฤษฎีแก้ไของค์การหรือหน่วยงานและทฤษฎีแก้ไขชุมชน ตลอดจนกลวิธีทั้ง 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีใช้ความรู้และเหตุผล กลวิธีให้การศึกษาเสียใหม่ และกลวิธีใช้อำนาจบังคับมาใช้กับผู้กระทำความผิดเป็นรายบุคคลก็น่าเชื่อว่าจะแก้ไขฟื้นฟูกระทำความผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดีได้

4. เทคนิคและวิธีการอบรมแก้ไขผู้ต้องขัง

นวลจันทร์ ทัศนชัยสกุล (2543, หน้า 354-416) นักอาชญาวิทยายุคใหม่ได้เริ่มมาสนใจแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดมากกว่าการลงโทษโดยมีปรัชญาสำคัญ 2 ประการ คือ การบำบัดและการคุ้มครองสังคม พฤติกรรมของมนุษย์สามารถแก้ไขและเปลี่ยนแปลงได้การกระทำของมนุษย์นั้นเกิดจากสิ่งกระตุ้นหรือสิ่งเร้าให้กระทำและสามารถควบคุมได้

1) การปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง แนวคิดเบื้องต้นในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังนั้น ควรคำนึงว่าผู้ต้องขัง คือ มนุษย์คนหนึ่งที่ควรมีสิทธิเยี่ยงมนุษย์ทั้งหลายตามสิทธิมนุษยชน

2) พฤติกรรมของผู้ต้องขังในการกล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ต้องขังนั้นควรจะได้พิจารณาถึงบุคลิกภาพของผู้ต้องขังเป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากการกระทำของบุคคลย่อมเป็นผลมาจากบุคลิกภาพเฉพาะตัวของบุคคลเอง

3) ปัญหาของผู้ต้องขัง เมื่อบุคคลที่ถูกจองจำในระยะเวลาหนึ่งย่อมได้รับผลกระทบกระเทือนทางจิตใจทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปและอาจก่อให้เกิดปัญหาส่วนตัวและปัญหาครอบครัวของเขาเองได้ปัญหาต่างๆ

4) ปัจจัยทีมีผลต่อการอบรมแก้ไขผู้ต้องขังจุดมุ่งหมายที่สำคัญในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังนั้น คือ การอบรมแก้ไขผู้ต้องขัง ซึ่งจะบรรลุผลได้ย่อมขึ้นอยู่กับการศึกษาคุณสมบัติของผู้บังคับบัญชาและวิทยากร

5. เทคนิคและวิธีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังโดยใช้วิธีการสังคมสงเคราะห์

สังคมสงเคราะห์เป็นทั้งการให้บริการ เป็นกิจกรรมเป็นศาสตร์และศิลป์ในการปฏิบัติต่อบุคคลเพื่อมุ่งแก้ปัญหาความเดือนร้อนทั้งหลาย ทั้งรายบุคคล กลุ่มคน และชุมชนให้รู้จักช่วยตัวเอง พัฒนาตัวเองให้สามารถดำรงตนอยู่ได้ในที่สุด

1) สังคมสงเคราะห์เฉพาะรายเป็นการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลแต่ละรายเป็นเบื้องต้น เพื่อจะพัฒนาบุคลิกภาพของเขาอย่างเต็มที่ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่บุคคลทุกคน เนื่องจากบุคคลไม่สามารถจะปรับตัวให้อยู่อย่างเป็นปกติสุขได้ จึงต้องการความช่วยเหลือจากภายนอก โดยเฉพาะนักสังคมสงเคราะห์

(1) การสังคมสงเคราะห์เฉพาะราย เป็นการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลแต่ละรายเป็นเบื้องต้น เพื่อจะพัฒนาบุคลิกภาพของเขาอย่างเต็มที่ซึ่งประโยชน์แก่บุคคลทุกคน เนื่องจากบุคคลไม่สามารถจะปรับตัวให้อยู่อย่างปกติสุขได้ จึงต้องการความช่วยเหลือจากภายนอกแม้บุคคลจะดำเนินชีวิตโดยราบรื่นแต่เขาก็อาจประสบปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือจากภายนอกได้

(2) การสังคมสงเคราะห์ผู้ต้องขังกลุ่มคน เป็นวิธีการบำบัดรักษาผู้ต้องขังมากกว่าหนึ่งคนขึ้นไปซึ่งจะได้ประโยชน์มากขึ้นแต่อาจไม่ละเอียดลึกซึ้งเท่าเฉพาะรายก่อนอื่นควรทำความเข้าใจในความหมายของสังคมสงเคราะห์ผู้ต้องขังกลุ่มคนเสียก่อน

(3) การสังคมสงเคราะห์โดยให้ชุมชนภายหลังพ้นโทษการสังคมสงเคราะห์โดยใช้ชุมชนภายหลังพ้นโทษเป็นวิธีที่เกิดประโยชน์กับคนจำนวนมากทั้งนี้ ควรทำความเข้าใจกับความหมาย หลักการและรูปแบบในการสังคมสงเคราะห์ผู้ต้องขัง โดยดึงเอาประชาชนเข้ามาร่วมสงเคราะห์ภายหลังผู้ต้องขังพ้นโทษแล้วซึ่งเป็นการแก้ไขปัญหาโดยพยายามดึงประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมและพยายามใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนให้เกิดประโยชน์มากที่สุด อย่างไรก็ตามก่อนอื่นจะต้องพยายามเปลี่ยนทัศนคติประชาชนให้มองผู้ต้องขังที่พ้นโทษในแง่ดีมีความเมตตาสงสารและเชื่อว่าผู้ต้องขังที่พ้นโทษเป็นบุคคลที่เป็นปัญหาของสังคม เช่นเดียวกับคนยากจนที่ต้องการความช่วยเหลือสงเคราะห์แทนการถูกปล่อยปละละเลยจากสังคม

6. เทคนิคและวิธีการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังโดยการฝึกอาชีพ

การฝึกอาชีพโดยใช้แรงงานเป็นการใช้พละกำลังของผู้ต้องขังให้เกิดประโยชน์แก่กิจการสาธารณะ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อลงโทษอันเป็นผลตอบแทนที่กระทำความผิดและอบรมขัดเกลา ผู้กระทำผิดให้เป็นพลเมืองสามารถช่วยตนเองได้เมื่อพ้นโทษความแข็งแรงของร่างกาย สติปัญญา ฝีมือและความรู้ความชำนาญ จำแนกผู้ต้องขังเพื่อการศึกษาอาชีพประเภทนี้

1) การฝึกอาชีพโดยใช้แรงงาน

การพัฒนาคุณภาพผู้ต้องขังโดยการฝึกอาชีพเป็นความพยายามในการให้ความรู้และทักษะที่ผู้ต้องขังจะได้จากประสบการณ์และการทำงานด้วยตนเอง การฝึกอาชีพโดยใช้แรงงานได้จัดขึ้นในทุกเรือนจำและทัณฑสถานซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการบริหารงานราชทัณฑ์

2) การฝึกอาชีพเพื่อมุ่งประกอบอาชีพ

การฝึกอาชีพเพื่อมุ่งประกอบอาชีพนั้น เป็นการฝึกอาชีพในงานที่สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ภายภาคหน้า การฝึกอาชีพแบบนี้ ผู้ต้องขังจะรู้จักใช้ความคิด ความประณีตละเอียด ซึ่งเป็นการฝึกอาชีพที่มีคุณภาพ ผู้ต้องขังจะเกิดทักษะความชำนาญในงานนั้นๆ สามารถทำได้เร็วได้ทั้งคุณภาพและปริมาณ ทั้งนี้เพราะผู้ต้องขังจะรู้จักแก้ไขข้อบกพร่องจากการฝึกงานที่ทำอยู่ทุกวันและค่อยๆ สะสมความรู้ ความคิด และทักษะเพิ่มความขึ้นตามเวลาที่ถูกจองจำ เมื่อพ้นโทษจึงสามารถประกอบอาชีพ รายได้มาเลี้ยงตนเองได้

3) ปัญหา อุปสรรคในการฝึกวิชาชีพและแนวทางแก้ไขในการฝึกวิชาชีพของผู้ต้องขังมักจะประสบกับปัญหาที่สำคัญ ดังนี้

(1) ขาดเจ้าหน้าที่ ครูฝึก และงบประมาณ

(2) การสำรวจแรงงาน

(3) การอบรมสภาพจิตใจ

(4) การฝึกอาชีพไม่ต่อเนื่อง

(5) ผลตอบแทนที่ได้รับ (สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานร่วมกับกระทรวงแรงงานและสวัสดิการ)

7. การให้การศึกษาและการอบรมทางศีลธรรมแก่ผู้ต้องขัง

การให้การศึกษาแก่ผู้ต้องขังเป็นการเพิ่มพูนความรู้ พัฒนาทักษะ และปรับเปลี่ยนความรู้สำนึกคิดเพื่อเสริมสร้างเจตคติที่ถูกต้องดีงาม โดยใช้วิธีการให้การเรียนรู้ให้วิธีการอภิปรายการให้แสดงบทบาทสมมติ ใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ การให้การศึกษาโดยการสาธิตและการให้การศึกษาโดยการบรรยาย

1) การให้การศึกษาแก่ผู้ต้องขัง

ในการให้การศึกษาแก่ผู้ต้องขังนั้น ควรจะจัดบริการทางด้านการศึกษาสายสามัญเป็นอันดับแรก โดยทุกเรือนจำและทัณฑสถานจัดสวัสดิการด้านการศึกษาสายสามัญ โดยจัดชั้นเรียนมีอาคารเรียน แยกเป็นส่วนสัด มีครูอาจารย์จากกระทรวงการศึกษามาสอนเป็นประจำและต้องให้ผู้ต้องขังได้เรียนจบชั้นประถมปีที่ 6 ซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับตามหลักสูตรของกรมการศึกษานอกโรงเรียน ปัจจุบันมีผู้ต้องขังจำนวนมากที่สามารถเรียนจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมีอีกจำนวนหนึ่งที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษาสำหรับการให้การศึกษาแก่ผู้ต้องขังแยก ได้ดังนี้

(1) การเรียนรู้

(2) การใช้การอภิปราย

(3) การให้แสดงบาทบาทสมมติ

(4) กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์

(5) การให้การศึกษาโดยการสาธิต

(6) การให้การศึกษาโดยการบรรยาย

2) การอบรมทางศีลธรรมแก่ผู้ต้องขังการแก้ไขพฤติกรรมของผู้ต้องขังจะได้ผลจริงจังก็ต่อเมื่อได้มีการอบรมสภาพจิตใจของผู้ต้องขังถ้าภาวะจิตใจหรือคุณภาพของจิตใจของผู้ต้องขังสูงพอ กล่าวคือ ผู้ต้องขังมีความรับผิดชอบ มีความยั้งคิด ไม่คึกคะนองไปกับสภาพแวดล้อม การกระทำความผิดที่จะเกิดขึ้นอีกในอนาคตก็จะไม่มี ฉะนั้นการอบรมขัดเกลาทางศีลธรรมจึงจำเป็นที่จะต้องทำควบคู่ไปกับการควบคุม

3) ปัญหา อุปสรรคและแนวทางแก้ไขในการให้การศึกษาและอบรมทางศีลธรรมแก่ผู้ต้องขัง สำหรับปัญหาอุปสรรคในการให้การศึกษาและการอบรมทางศีลธรรมแก่ผู้ต้องขัง และแนวทางแก้ไขสามารถประมวลเป็นข้อสรุป ได้ดังนี้

(1) เรือนจำและทัณฑสถานโดยทั่วไปมักมุ่งฝึกวิชาชีพแก่ผู้ต้องขังไปในการผลิตสินค้า

(2) ด้านการศึกษาสายสามัญ

(3) เพื่อเป็นการบำรุงขวัญและจูงใจในการศึกษาเล่าเรียน

(4) การจัดหาทุนการศึกษาให้แก่ผู้ต้องขัง

(5) ในการอบรมทางศีลธรรมเมื่อถึงวาระสำคัญทางศาสนา

(6) การฟังธรรมเทศนา การบรรยายธรรม

8. การใช้วิธีการทางจิตวิทยากับผู้ต้องขัง

การใช้วิธีการทางจิตวิทยาในการบำบัดรักษาผู้ต้องขังเป็นการบำบัดรักษาที่มุ่นเน้นในเรื่องของจิตใจโดยใช้วิธีการบำบัดทางจิตใจ การบำบัดโดยสิ่งแวดล้อม และการฟื้นฟูสมรรถภาพของบุคคล

1) ปัญหา อุปสรรคและแนวทางแก้ไขการใช้วิธีการทางจิตวิทยากับผู้ต้องขังสำหรับปัญหาอุปสรรค และแนวทางแก้ไขในการใช้วิธีการทางจิตวิทยาในการบำบัดรักษาผู้ต้องขัง มีดังนี้

(1) กรมราชทัณฑ์ยังขาดนโยบายที่แน่นอนในการพัฒนาจิตใจผู้ต้องขังควบคู่ไปกับการควบคุมตามคำพิพากษาของศาล

(2) การขาดแคลนบุคลากรที่จะทำหน้าที่นักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยา

(3) การขาดตารางเวลา

(4) การอบรมทางศีลธรรม

สรุปได้ว่า วิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดซ้ำ แยกออกตามปฏิกิริยาของสังคมอาชญากรรม ได้เป็น 2 ปฏิกิริยา คือ ปฏิกิริยาแรกเป็นปฏิกิริยาที่มุ่งต่อการลงโทษ และปฏิกิริยาที่สองเป็นปฏิกิริยาที่มุ่งต่อการแก้ไขฟื้นฟู สำหรับการดำเนินการกับผู้กระทำความผิด ซึ่งแบ่งออกเป็นระบบใหญ่ได้ 2 ระบบ คือ ระบบแรกเป็นระบบงานควบคุมอาชญากรรม และระบบที่สองเป็นระบบงานย่อยของชุมชน องค์ประกอบสำคัญที่จะต้องทำความเข้าใจมี 4 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบแรก คือ ผู้กระทำความผิด

องค์ประกอบที่สอง คือ เจ้าหน้าที่ผู้แก้ไของค์ประกอบที่สาม คือ สถานที่แก้ไข และ องค์ประกอบสุดท้าย คือ วิธีการแก้ไข เทคนิคและวิธีการอบรมแก้ไขผู้ต้องขัง ได้แก่ วิธีการสังคมสงเคราะห์, การฝึกอาชีพ, การให้การศึกษาและการอบรมทางศีลธรรมแก่ผู้ต้องขัง และการใช้วิธีการการทางจิตวิทยากับผู้ต้องขัง เป็นต้น

2.5 การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย

นัทธี จิตสว่าง (2547, หน้า 210-241) กล่าวว่า การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัยเป็นการมุ่งปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป เพื่อมุ่งแก้ไขให้กลับเข้าสู่สังคม โดยการแยกและจำแนกผู้ต้องขังเหล่านี้ มาให้การปฏิบัติต่างหากเป็นกรณีพิเศษ

1. แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย หมายถึง การดำเนินการในการควบคุมและอบรมแก้ไข ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำเกินกว่า 3 ครั้งขึ้นไป โดยหมายถึงเฉพาะผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมอยู่ในเรือนจำและทัณฑสถานเท่านั้น ไม่รวมถึงผู้กักกันด้วย

2. ลักษณะและพฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย

ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัยที่เป็นอาชญากรอาชีพจะมีพฤติกรรมที่ไม่ก้าวร้าวโดยจะพยายามปฏิบัติตนให้ถูกกฎระเบียบของเรือนจำเพื่อคอยวันเวลาที่จะได้รับการปลดปล่อยแต่จะใช้เวลาในการหาเครือข่ายและถ่ายทอดเทคนิคในการประกอบอาชญากรรมให้ผู้ต้องขังอื่นๆ ดังนั้นในการอบรมแก้ไขผู้ต้องขังที่เป็นอาชญากรอาชีพจึงทำได้ยากเพราะผู้ต้องขังเหล่านี้ มีการยึดติดกับการประกอบอาชญากรรมมาเป็นเวลานาน เนื่องจากอาชญากรรมจะให้ผลตอบแทนในทางเศรษฐกิจได้ดีกว่าการประกอบอาชีพสุจริต เพราะโอกาสที่จะถูกจับมีน้อยเนื่องจากมีความชำนาญในการหลบหนีการจับกุม

3. แนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย

แนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่การทำความผิดติดนิสัยเป็นอาชญากรอาชีพจะต้องใช้มาตรการในการควบคุมตัวไว้ระยะเวลานานให้ความชราภาพทำลายศักยภาพในการประกอบอาชญากรรมของเขา การจำแนกลักษณะ การให้การบำบัดรักษาทางจิต การให้การศึกษาและฝึกอาชีพ การจัดสวัสดิการ และเตรียมการปลดปล่อย

4. ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่การทำความผิดติดนิสัย

ปัญหาสำคัญในการในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่การทำความผิดติดนิสัย คือ ปัญหาด้านข้อมูลประวัติการการทำความผิดของผู้ต้องขังที่จะใช้ในการแยกผู้การทำความผิดติดนิสัยจากผู้ต้องขังอื่นๆ เพื่อประโยชน์ในการแยกปฏิบัติให้เหมาะสมกับผู้ต้องขังที่การทำความผิดติดนิสัย

สรุปได้ว่า การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัยเป็นการมุ่งปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป เพื่อมุ่งแก้ไขให้กลับเข้าสู่สังคมโดยการแยกและจำแนกผู้ต้องขังเหล่านี้ มาให้การปฏิบัติต่างหากเป็นกรณีพิเศษ โดยอาศัยแนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย การศึกษาถึงลักษณะและพฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย และการหาแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย เพื่อรับมือกับปัญหาในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังที่การทำความผิดติดนิสัย

2.6 การเตรียมการปลดปล่อยและการปฏิบัติต่อผู้การทำความผิดหลังปล่อย

เพลินใจ แต้เกษม (2547, หน้า 308-355) การเตรียมการปลดปล่อยเป็นวิธีการหนึ่งในการเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้ต้องขังที่จะได้รับการปลดปล่อยออกไปสู่สังคมภายนอก เป็นการช่วยเหลือผู้การทำความผิดให้สามารถกลับตนเป็นพลเมืองดี นับเป็นการป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพประการหนึ่ง

1. การเตรียมการปลดปล่อย

การเตรียมการปลดปล่อย หรือการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ต้องขังที่จะได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำหรือทัณฑสถานให้สามารถปรับตัว และจิตใจให้พร้อมที่จะกลับคืนสู่ครอบครัว สังคมและชีวิตปกติ ตลอดจนมีอาชีพที่สุจริตเลี้ยงตนและครอบครัว ต่อไป

2. การปฏิบัติต่อผู้การทำความผิดหลังปล่อย

การปฏิบัติต่อผู้การทำความผิดหลังปล่อย เกิดขึ้นเนื่องจากผู้พ้นโทษประสบปัญหาต่างๆ มากมายในการดำรงชีวิต ดังนั้นจึงต้องมีการช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่ได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำหรือทัณฑสถานให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ด้วยดี

3. การเตรียมการปลดปล่อยและการปฏิบัติต่อผู้การทำความผิดหลังปล่อยในประเทศไทย

ความเป็นมาในการเตรียมการปลดปล่อยและการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังการทำความผิดหลังปล่อยในประเทศไทยนั้นเริ่มขึ้นในสมัยราชการที่ 5 ที่ต้องการช่วยเหลือผู้ที่เคยต้องโทษให้มีที่ดินทำกินและมีอาชีพเป็นหลักแหล่งต่อมาการเตรียมการปลดปล่อยและการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษก็เริ่มเป็นที่สนใจของรัฐบาลและองค์กรเอกชนต่างๆ ร่วมกันเข้ามาช่วยเหลือจัดตั้งมูลนิธิโครงการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษและบ้านกึ่งวิถีขึ้น เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พ้นโทษที่ไม่สามารถช่วยตนเองได้

สรุปได้ว่า การเตรียมความพร้อมให้แก่ผู้ต้องขังที่จะได้รับการปลดปล่อยออกไปสู่สังคมภายนอก เป็นการช่วยเหลือผู้การทำความผิดให้สามารถกลับตนเป็นพลเมืองดี และสามารถพึ่งพาตนเองได้

2.7 การอบรมแก้ไขผู้ต้องขังในชุมชน

พัชราภรณ์ ศโรภาส (2547, หน้า 360-382) การอบรมแก้ไขผู้ต้องขังในชุมชนเป็นการปลดปล่อยผู้ต้องขังแบบมีเงื่อนไขออกไปในชุมชนก่อนครบกำหนดโทษ หรือปล่อยออกไปทำกิจกรรมในชุมชนเพื่อใช้มาตรการต่างๆ ในชุมชนอบรมแก้ไข ทั้งนี้เพื่อลดผลกระทบในทางลบต่อตัวผู้ต้องขังจากการจองจำในเรือนจำ อีกทั้งเป็นการประหยัดงบประมาณและลดความแออัดในเรือนจำ

1. กระบวนการและวิธีการอบรมแก้ไขผู้ต้องขังในชุมชน

กระบวนการและวิธีการอบรมแก้ไขผู้ต้องขังในชุมชนเป็นกิจกรรมที่มีขั้นตอนที่ดำเนินการต่อเนื่องกันเริ่มตั้งแต่การคัดเลือกผู้ต้องขัง การปล่อยอย่างมีเงื่อนไข การดำเนินการอบรม แก้ไขการพ้นโทษและการสงเคราะห์หลังพ้นโทษ

2. ปัญหาในการอบรมแก้ไขผู้ต้องขังในชุมชน

ปัญหาในการอบรมแก้ไขผู้ต้องขังในชุมชนที่สำคัญ คือ ปัญหาการยอมรับของชุมชน ปัญหาความรู้สึกของผู้เสียหาย ปัญหาการคัดเลือกผู้ต้องขัง และปัญหาการประเมินผล

สรุปได้ว่า ปัญหาการยอมรับและสนับสนุนของชุมชน ความสำเร็จของการอบรมแก้ไขผู้ต้องขังในชุมชน ไม่ว่าจะเป็นการพักการลงโทษ การลดวันต้องโทษ การคุมประพฤติ บ้านกึ่งวิถีศูนย์ควบคุมการผู้ต้องขังทำงานนอกเรือนจำ หรือมาตรการอื่นๆ

2.8 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ

1. การกระทำความผิดซ้ำ

คำว่า “การกระทำความผิดซ้ำ (Recidivism)” มาจากภาษาลาตินว่า recidere เป็นศัพท์ทางอาชญาวิทยา หมายถึง “การกระทำความผิดของผู้ต้องขังเพิ่มเติมขึ้นอีกหลังจากผู้กระทำความผิดได้ถูกจับกุมและลงโทษแล้ว” นอกจากนั้น ยังหมายถึง “การละเมิดเงื่อนไขที่ผู้ได้รับการคุมประพฤติหรือผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษกระทำขึ้น” การกระทำความผิดซ้ำนี้นับรวมถึงการกระทำผิดครั้งที่ 2 ขึ้นไป อาจเรียกได้ว่าเป็นการกระทำความผิดติดนิสัยและยากต่อการแก้ไขพฤติกรรมที่ติดเป็นนิสัยให้กลับคืนสู่สภาพปกติได้การกระทำความผิดซ้ำยังรวมถึงการกระทำผิดในคดีอื่นๆ ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นคดีเดิมกับการกระทำความผิดครั้งแรก ยกตัวอย่างเช่น ครั้งแรกต้องคดีเกี่ยวกับบุคคล ต่อมาต้องคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน เป็นต้นเหล่านี้เราเรียกรวมว่าเป็นการกระทำความผิดซ้ำแม้จะต่างคดีก็ตาม (Maltz, 1984 p. 54 ; อ้างถึงใน จิตราภรณ์ จิตรธร, 2551, หน้า 30)

ผู้กระทำความผิดติดนิสัย (Persistence Offender) ผู้กระทำความผิดประเภทนี้ได้แก่บุคคลที่ไม่สามารถจะปฏิบัติตนให้เข้ากับมาตรฐานของสังคมได้ไม่เกิดความเข็ดหลาบเมื่อต้องโทษและจะประกอบอาชญากรรมซ้ำอีกเมื่อมีโอกาสโดยไม่คำนึงว่าผลที่เกิดจะเป็นอย่างไรเขาดำรงชีวิตอยู่ด้วยการโจรกรรมไม่คิดเลิก เวลาต้องโทษก็แสร้งทำตัวดี พอพ้นโทษก็ทำความผิดอีกเขาจะพอใจอยู่อย่างนี้

ซึ่งถือว่าเขามีความชั่วร้ายติดตัวอยู่ในบุคลิกภาพ จึงเรียกว่าผู้กระทำความผิดติดนิสัยหรืออาชญากรที่กระทำความผิดซ้ำไม่เข็ดหลาบ ผู้ที่กระทำความผิดติดนิสัยนั้น พิจารณาจากการที่ผู้นั้นกระความผิดซ้ำซาก คือ กระทำความผิดหลายๆ ครั้ง ถ้ากระทำผิดเพียงครั้งหรือ 2 ครั้ง ยังไม่เรียกว่าเป็นติดนิสัย เพราะถือว่าอาจจะพลาดพลั้ง แต่ถ้า 3 ครั้งขึ้นไปควรจะถือว่าเป็นการกระทำความผิดซ้ำซาก

ก๊อตเฟสสัน (Gottfredson, 2001; อ้างถึงใน สุวรรณ ใจคล่องแคล่ว 2546, หน้า 24-29) กล่าวว่า ผู้กระทำความผิดติดนิสัย (Persistence Offender) โดยทั่วไป หมายถึง ผู้ที่กระทำความผิดซ้ำซาก หรือการกระทำความผิดบ่อยครั้งจนถือว่าติดเป็นนิสัย ซึ่งแต่เดิมมักจะใช้คำว่า ผู้กระทำความผิดโดยสันดาน ผู้ที่กระทำความผิดติดนิสัยนั้น พิจารณาจากการที่ผู้นั้นกระทำความผิดซ้ำซากคือ กระทำความผิดซ้ำหลายๆ ครั้ง ถ้ากระทำความผิดซ้ำเพียงครั้งเดียวคือ กระทำความผิดครั้งที่ 2 ยังไม่ถือเป็นการกระทำความผิดซ้ำซาก ซึ่งแบ่งแยกเป็นประเภทได้ ดังนี้

1) ผู้ต้องขังที่เป็นอาชญากรอาชีพ

อาชญากรอาชีพ เป็นผู้กระทำความผิดที่มีความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม หรือประกอบอาชญากรรมโดยอาศัยทักษะ หรือความชำนาญเป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังเป็นผู้ที่มีรายได้หลักจากการประกอบอาชญากรรม มีลักษณะพิเศษ 3 ประการ คือ

(1) มีทักษะหรือความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม

(2) มีรายได้หลักจากการประกอบอาชญากรรม

(3) มีการประกอบอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง

อาชญากรรมอาชีพ เมื่อลงมือกระทำความผิดแล้วโอกาสพลาดจะมีน้อย นอกจากจะมีทักษะและความชำนาญแล้ว อาชญากรอาชีพยังจะต้องมีมูลเหตุจูงใจในการประกอบอาชญากรรมเป็นอาชีพ คือกระทำต่อเนื่องติดต่อกันตามแต่โอกาสเพื่อมุ่งหารายได้ มิใช่กระทำไปเพราะความจำเป็นหรือความกดดันของสภาพแวดล้อม รวมทั้งจะต้องมีการทำความผิดติดต่อกันอย่างเป็นอาชีพ การประกอบอาชญากรรมถือเป็นเรื่องที่ต้องเสี่ยงถ้าโชคดีก็ได้ โชคร้ายก็ถูกจับ ดังนั้น เมื่อถูกจับและถูกจำคุกแล้ว พวกนี้จะทำใจได้เพราะเตรียมตัวและเตรียมใจมาแล้ว นอกจากนี้หลายคนเคยผ่านการจองจำในเรือนจำมาก่อนการใช้ชีวิตในเรือนจำของผู้ต้องขังเหล่านี้จึงมุ่งใช้เวลาให้ผ่านไปวันๆ เพื่อรอการพ้นโทษ

2) ผู้ต้องขังที่มีจิตบกพร่อง

ผู้ต้องขังที่มีจิตบกพร่อง และเป็นผู้ที่กระทำความผิดซ้ำจนถือว่าเป็นผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัยเป็นผู้ต้องขังที่มีลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งก็คือ เป็นพวกที่มีความบกพร่องทางจิต ดังกล่าวนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมซ้ำซาก การที่ผู้ต้องขังประเภทนี้กระทำความผิดซ้ำ จึงไม่ได้เกิดจากความชั่วร้ายในจิตใจที่คิดทำความผิดเพื่อหวังสิ่งตอบแทนทางเศรษฐกิจดังเช่น อาชญากรอาชีพ

ซึ่งผลจากความผิดปกติทางจิตดังกล่าวอาจก่อให้เกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ซ้ำซาก หรือมีพฤติกรรมดุร้ายที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฆ่าคนตายด้วยวิธีการที่ผิดปกติ

3) ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำในคดีเล็กน้อย

ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำในคดีเล็กน้อย เราสามารถแยกผู้ต้องขังประเภทนี้ได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

(1) ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดในคดีเล็กน้อย ส่วนใหญ่จะกระทำความผิดในคดีลักทรัพย์ ซึ่งมีการลงโทษในระยะเวลาที่สั้น ทำให้ผู้ต้องขังเหล่านี้มีโอกาสหมุนเวียนเข้ามาในเรือนจำเป็นประจำผู้ต้องขังเหล่านี้จะมาจากครอบครัวที่มีปัญหาแตกแยก และมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนมาตั้งแต่เด็ก และมีพฤติกรรมซ่อนเร้น โดยพัฒนามาจากเด็กเกเร หนีเรียนไม่ประสบความสำเร็จในด้านการศึกษา ไม่มีทักษะในการประกอบอาชีพ ชอบความสบายในการหาเงินหรือรายได้โดยการทุจริตหรือลักเล็กขโมยน้อย

(2) ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัยที่กระความผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยเฉพาะกรณีที่เป็นที่เป็นผู้จำหน่ายและเสพยาเสพติด จะมีพื้นฐานทางครอบครัวที่มีปัญหาเช่นเดียวกับผู้ต้องขังที่ทำผิดในคดีเล็กน้อย จากการมีปัญหาครอบครัวนำไปสู่การคบเพื่อนเลวและการติดยาเสพติดต่อมา การติดยาเสพติดของผู้ต้องขังเหล่านี้จะไม่สามารถหลุดวงจรไปได้ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยทางสังคมหลายประการ เช่น การแพร่ระบาดของยเสพติดในชุมชน การไม่มีงานทำ การไม่ได้รับการยอมรับของสังคม คนรอบข้าง และคนทั่วไป ประกอบกับจิตใจไม่เข้มแข็งจึงหวนกลับไปสู่การกระทำความผิดได้อีก

ก๊อตเฟสสัน (Gottfredson, 2001; อ้างถึงใน สุวรรณ ใจคล่องแคล่ว 2546, หน้า 24-29) ได้ทำการเปรียบเทียบอัตราการกระทำความผิเดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปลดปล่อยออกมาจากเรือนจำ ใน 3 ลักษณะ คือ

1) การปล่อยโดยการพักการลงโทษ

2) การปล่อยอย่างมีเงื่อนไข

3) การปล่อยเมื่อครบกำหนดโทษ

ผลปรากฏว่าอัตราการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวโดยการพักการลงโทษมีเพียง 11% ในขณะที่อัตราการกระทำความผิดซ้ำของผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวอย่างมีเงื่อนไขและผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยเมื่อกำหนดโทษมีอัตราถึง 26 % และ 32% ตามลำดับ ซึ่งจากการศึกษาก็น่าจะแสดงได้ว่าผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวโดยการพักการลงโทษ มีอัตราการกระทำความผิดซ้ำน้อยกว่าผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวโดยมีเงื่อนไขและการปลดปล่อยเมื่อพ้นโทษ

จากแนวคิดเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดติดนิสัยนี้สอดคล้องกับจำนวนผู้ต้องขังกระทำความผิดซ้ำ โดยพิจารณาจากตารางสถิติการกระทำความผิดซ้ำของกรมราชทัณฑ์ที่สำรวจ ณ ปี พ.ศ.2561 จากตารางสถิตินักโทษเด็ดขาด แยกตามจำนวนครั้งที่ต้องโทษ สำรวจ ณ วันที่ 1 กุภาพันธ์ 2561

และข้อมูลวันที่ 21 ตุลาคม 2561 จะเห็นได้ว่าผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติดจะมีมากที่สุด 62.16% รองลงมาก็คือคดีเกี่ยวกับทรัพย์ 13.56% การกระทำความผิดซ้ำล้วนประกอบด้วยปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยเฉพาะปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน เพื่อน ลักษณะแวดล้อมที่อยู่อาศัย รายได้ทางเศรษฐกิจหรือแม้กระทั้งการยอมรับจากสังคมไม่ว่าจะเป็นบุคคลรอบข้างหรือคนทั่วไปในสังคม (กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤตินิสัย, 2561, หน้า 4-8)

ทฤษฎีตราหน้าหรือทฤษฎีตีตรา เป็นผลงานแนวความคิดของ แฟรงค์ แทนเนนบาม (Frank Tannenbaum, 1983, p. 61; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2555, หน้า 26) ท่านเป็นนักอาชญาวิทยาที่ริเริ่มใช้คำว่า “การระบายสีสันแก่ความชั่วร้าย (Dramatization of Evil)” เพื่ออธิบายพฤติกรรมของอาชญากรที่กระทำความผิดแฟรงค์ แทนเนนบาม (Frank tannenbaum) อธิบายว่าสาระสำคัญของทฤษฎีตราหน้าหรือทฤษฎีตีตราว่า“แม้พฤติกรรมอาชญากรจะเป็นสิ่งชั่วร้าย แต่ร้ายยิ่งกว่าคือ การที่สังคมพยายามผลักดันให้อาชญากรถลำลึกลงไปในทางที่ผิดเป็นภัยแก่สังคมมากยิ่งขึ้นโดยไม่ยอมเปิดโอกาสให้บุคคลที่ประพฤติผิดได้มีโอกาสกลับตัวเป็นคนดี”

ทฤษฎีตราหน้าหรือทฤษฎีตีตรา ชี้ให้เห็นถึงปฏิกิริยาตอบโต้ของสังคมที่มีต่อบุคคลที่กระทำผิดที่แสดงออกมาในแง่ลบ ได้แก่ การรังเกียจ ดูถูกเหยียดหยาม การไม่ยอมรับ ไม่ให้อภัย ไม่ให้โอกาสแก้ตัวเป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมต่างๆ ในทางลบที่สังคมแสดงต่อผู้กระทำผิด (แม้ว่าผู้กระทำผิดจะได้รับโทษไปแล้วก็ตาม) เหล่านี้เรียกว่าสังคม “ตีตรา”แก่ผู้กระทำผิด นักอาชญาวิทยาต่างมีความเห็นว่าการปฏิบัติการตราหน้าหรือตีตราแก่ผู้กระทำความผิดให้ลงเหว ทำให้เขายิ่งถลำตัวลึกลงไปในทางชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น แม้จะกลับตัวเป็นคนดีแล้วสังคมก็ไม่ยอมรับ ผู้กระทำความผิดจึงไม่มีทางเลือกและไม่มีโอกาสอีกต่อไปซึ่งพฤติการณ์ตราหน้าหรือตีตรานี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำซาก และยังทำให้กระทำความผิดก่ออาชญากรรมที่มีความรุ่นแรงทวีขึ้นเรื่อยๆ ด้วย (เสริน ปุณณะหิตานนท์, 2539, หน้า 186-187)

กิ๊บ (Gibbs, 1968, p. 33) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการตราหน้าว่า ในความเป็นจริงแล้วยังมีพฤติกรรมอาชญากรที่แฝงอยู่ในสังคมอีกเป็นจำนวนมากบุคคลเหล่านี้ได้แก่ ผู้กระทำความผิดก่อเกิดอาชญากรรมแต่ยังไม่ถูกจับได้ว่ากระทำความผิด บุคคลประเภทนี้แฝงอยู่ในคราบของพลเมืองดีในสังคมและจะรอดพ้นจากการถูกสังคม “ตราหน้า” เพราะยังจับไม่ได้ว่ามีการกระทำความผิดหรือก่อเกิดอาชญากรรมขึ้น และที่เลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นก็คือ บุคคลที่มีพฤติกรรมอาชญากรแฝงนี้ หลายคนยังเป็นบุคคลที่สังคมยังให้การยอมรับนับหน้าถือตา ยกย่องและบุคคลเหล่านี้ก็ยังเสแสร้งร่วมปฏิบัติการ “ตราหน้า” แก่ผู้กระทำความผิดคนอื่นๆ ด้วย

นักอาชญาวิทยาต่างมีความเห็นว่า การปฏิบัติการตราหน้าหรือตีตราแก่ผู้กระทำความผิดหรือผู้ที่เคยกระทำความผิดจะไม่ก่อเกิดผลดีเลย ในทางตรงกันข้ามกลับมีแต่จะก่อให้เกิดผลร้ายต่อสังคมมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ การกระทำดังกล่าวเสมือนเป็นการผลักดันผู้กระทำความผิดให้ลงเหวลึก ทำให้เขา

ยิ่งถลำตัวไปในทางชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น แม้พวกเขาจะกลับตัวเป็นคนดีแล้วก็ตาม แต่เมื่อสังคมก็ไม่ยอมรับพวกเขาจึงไม่มีทางเลือก ไม่มีโอกาสในสังคมอีกต่อไป ซึ่งพฤติการณ์ตราหน้าหรือตีตรานี้ ถือเป็นสาเหตุหลักสำคัญที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำซาก และยังผลักดันทำให้ผู้กระทำความผิดก่ออาชญากรรมที่มีความรุ่นแรงทวีมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วย นับเป็นภัยร้ายแรงของสังคม (ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 187)

2. พฤติกรรมการติดคุกซ้ำซาก

ก๊อตเฟสสัน (Gottfredson, 2001; อ้างถึงใน สุวรรณ ใจคล่องแคล่ว 2546, หน้า 24-29) กล่าวว่า พฤติกรรมของผู้ติดคุกซ้ำซาก เป็นลักษณะอาชญากรติดนิสัย อาชญากรประเภทนี้ ได้แก่ บุคคลที่ไม่สามารถจะปฏิบัติตนให้เข้ากับมาตรฐานของสังคมได้ไม่เกิดความเข็ดหลาบเมื่อต้องโทษ และจะประกอบอาชญากรรมซ้ำอีกเมื่อมีโอกาส โดยไม่คำนึกว่าผลที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นผลอย่างไรจะดำรงชีวิตอยู่ด้วยการโจรกรรมไม่คิดเลิกเวลาต้องโทษก็แสร้งทำตัวดีพอพ้นโทษก็ทำผิดอีก มีความพอใจจะเป็นอยู่อย่างนี้ซึ่งถือว่ามีความชั่วร้ายติดอยู่ในบุคลิกภาพ จึงเรียกว่าอาชญากรติดนิสัย หรืออาชญากรที่กระทำผิดซ้ำไม่เข็ดหลาบ

อาชญากรประเภทนี้ ปรากฏว่ามีร่างกายและจิตใจเป็นปกติตั้งแต่แรก คือไม่มีลักษณะที่แสดงว่าผิดปกติ ซึ่งมีแนวโน้มไปในทางที่ชั่วร้าย แม้จะได้พิจารณาย้อนหลังไม่ถึงบุคคลอื่นๆ ในตระกูล รวมทั้งการศึกษาเล่าเรียนของบิดามารดาด้วย ก็ไม่ปรากฏว่าชั่วร้ายแต่กลับพบว่าสิ่งที่ผลักดันให้เขากลายเป็นอาชญากรไปนั้นเกิดจากความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจของเขาในภายหลังอาจเกิดเพราะความจำเป็นจากเหตุการณ์บางอย่างบีบบังคับให้ค่อยๆ ประพฤติผิดไปทีละน้อยๆ โดยมากมักเกิดขึ้นในวัยเด็กเมื่อกระทำความผิดหลายครั้งหลายหนเข้าก็เกิดเป็นความเคยชิน และในช่วงนี้เองที่บุคลิกภาพของตนเองได้เปลี่ยนไปกลายเป็นชีวิตของอาชญากรอย่างสมบูรณ์ตั้งแต่เยาว์วัย

3. แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดซ้ำ

จากการศึกษาของ Enrico Ferry ในเรื่องการจำแนกประเภทอาชญากรรมได้พบว่าสาเหตุอันหนึ่งที่ทำให้ผู้กระทำความผิดซ้ำ คือ นิสัยของผู้กระทำความผิดในที่นี้ หมายความว่าผู้กระทำความผิดชอบกระทำจนเป็นนิสัย หรือกระทำความผิดติดนิสัย (Habitual Delinqency) จากการศึกษาของ Ferry ได้แสดงทัศนะไว้ว่าผู้กระทำความผิดติดนิสัยเป็นเสมือนหนึ่งพวกที่เกิดมาประกอบอาชญากรรม (Born Criminal) ตามทัศนะของซีซา ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso) ที่กล่าวไว้ในหนังสือ Uomodelenquente ซึ่งเป็นหนังสือที่ซีซา ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso) ได้เป็นผู้รวบรวมไว้ครั้งสุดท้าย นอกจากนั้น Colajanni เป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้แสดงทัศนะไว้ในลักษณะเดียวกัน แต่ Colajanni ถือว่าผู้กระทำความผิดติดนิสัยไม่ถึงกับเป็นผู้ที่เกิดมาเพื่อกระทำความผิดเลยที่เดียว เพราะกระทำความผิดในอัตราที่น้อยกว่าผู้กระทำความผิดซ้ำกรณีอื่น แต่อย่างไรก็ตามผู้กระทำความผิดติดนิสัยก็ถือว่าเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำ (Ferry, 1976 pp. 134-136; อ้างถึงใน ณภัสสร บุญเพ็ง, 2529, หน้า 29)

จากการศึกษาของ Ferry ในเรื่องเดียวกันนี้ Ferry ยังถือว่าสาเหตุแห่งการกระทำความผิดซ้ำนั้นเนื่องมาจากนิสัย (การกระทำความผิดติดนิสัย) หรือสันดานของผู้กระทำความผิด (เกิดมาเพื่อกระทำความผิด) โดย Ferry ได้พยายามศึกษาผู้กระทำความผิดแตกต่างไปจากสำนัก Classical School ในหลักการพื้นฐาน คือการศึกษาในเชิงการป้องกัน ผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะเยาวชนที่กระทำความผิดมิให้ติดต่อสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดอย่างร้ายแรง ตลอดจนการศึกษาผู้กระทำความผิดในลักษณะการได้รับประกันทัณฑ์บนรวมไปการส่งตัวกลับเข้าไปอยู่ในชุมชนเพื่อให้โอกาสแก้ไขตนเองกลับกลายเป็นคนดีแต่การศึกษาครั้งนี้ Ferry ได้พบว่าผู้กระทำความผิดโดยสันดานและผู้กระทำความผิดติดนิสัยนั้นไม่สามารถที่จะแก้ไขได้ เพราะนิสัยและสันดานที่ติดตัวมาแต่กำเนิดนั่นเอง Ferry มีข้อสมมุตฐานอยู่ที่ว่าสาเหตุของนักโทษที่ได้กระทำความผิดซ้ำประการหนึ่ง สืบเนื่องมาจากนิสัยและสันดานของผู้กระทำความผิดที่ติดตัวมาแต่กำเนิดเช่นเดียวกับแนวความคิดของซีซา ลอมโบรโซ (Cesare Lombroso) (สุธาสินี ดอกชะเอม, 2552, หน้า 36)

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง การกระทำผิดซ้ำของผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยจากการพระราชทานอภัยโทษใหญ่หมู่ ปีพ.ศ.2522-2523” (โสภา ชูพิกุล และคณะ, 2524, หน้า 87) พบว่าสาเหตุการกระทำความผิดซ้ำของผู้ได้รับการปลดปล่อยตัวนั้น มาจากตัวผู้กระทำความผิดเองเป็นหลักสำคัญ กล่าวคือ ผู้กระทำความผิดซ้ำส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีปัญหาด้านอารมณ์ โดยทั่วไปเป็นคนอ่อนไหวซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากตั้งแต่วัยเด็กขาดความรัก ความเอาใจใส่จากครอบครัว ไม่มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดกับบิดามารดาทำให้เติบโตมาเป็นคนที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเองง่ายต่อการชักจูงไปในทิศทางที่ผิดประกอบกับการที่ขาดโอกาสทางด้านการศึกษา ขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่สามารถประกอบอาชีพที่มั่นคงถาวร อีกทั้งส่วนใหญ่ยังต้องมีภาระเลี้ยงดูผู้อื่นมากกว่า 2 คนขึ้นไป และยังเป็นผู้ที่มีอุปนิสัยชอบเที่ยวเตร่เล่นการพนัน ชอบสิ่งเสพติด ทำให้รายได้ไม่เพียงพอจึงต้องหันไปกระทำความผิดซ้ำอีก (โสภา ชูพิกุล และคณะ, 2524 ; อ้างถึงใน ณภัสสร บุญเพ็ง, 2549, หน้า 30)

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง “วิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำใน คดียาเสพติดยาบ้า” (มนตรี บุนนาค, 2542, หน้า 40) พบว่า สาเหตุการกระทำความผิดซ้ำ ได้รับอิทธิพลมาจาก ความสัมพันธ์ระหว่างอายุ การศึกษา รายได้ ที่อยู่อาศัย ความสัมพันธ์ในครอบครัว การคบเพื่อน การข้องเกี่ยวกับยาเสพติดสิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนสำคัญในการกระทำความผิดซ้ำทั้งสิ้น (มนตรี บุนนาค, 2542; อ้างถึงใน สุธาสินี ดอกชะเอม, 2552, หน้า 37)

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน กรณีศึกษาสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดปทุมธานี” (ณภัสสร บุญเพ็ง, 2549, หน้า 30) พบว่าสาเหตุการกระทำความผิดซ้ำได้รับอิทธิมาจาก อายุ ระดับการศึกษา ความสัมพันธ์ในครอบครัว ประสบการณ์การกระทำความผิดจากครั้งแรก กลุ่มเพื่อน สิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนสำคัญในการกระทำความผิดซ้ำมากที่สุด โดยเด็กที่อายุน้อยที่สุดที่กระทำความผิดครั้งแรกมีอายุเพียง 8 ขวบเท่านั้น

ระดับการศึกษาส่วนใหญ่เรียนไม่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ความสัมพันธ์ในครอบครัวส่วนมากเป็นครอบครัวหย่าร้าง ส่วนสภาพแวดล้อมนั้นเป็นลักษณะการอยู่อาศัยในชุมชนแออัดที่อยู่กันอย่างหนาแน่น ลักษณะการกระทำความผิดในครั้งแรกเป็นคดีที่ไม่รุ่นแรงแต่เมื่อหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำจะมีเทคนิคและวิธีการที่รอบคอบมากกว่าเดิม มีความซับซ้อนยิ่งขึ้น อันเกิดจากการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน คือ กลุ่มเพื่อน ครอบครัว ความรู้สึกต่อกฎหมายหรือโทษที่ได้รับเป็นสำคัญ (ณภัสสร บุญเพ็ง, 2549; อ้างถึงใน สุธาสินี ดอกชะเอม, 2552, หน้า 38)

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง “ปัญหาการกระทำผิดซ้ำจากรั้วสถานพินิจสู่กำแพงเรือนจำ ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังวัยหนุ่ม” พบว่าสาเหตุการกระทำความผิดซ้ำได้รับอิทธิส่วนใหญ่มาจากอายุผู้กระทำความผิด ระดับการศึกษาจบประถมศึกษา อาชีพรับจ้างทั่วไปรายได้น้อย รองลงมาไม่ได้ประกอบอาชีพสถานะภาพครอบครัวหย่าร้างเป็นส่วนใหญ่ ปัญหาติดยาเสพติด มีพฤติกรรมชอบเล่นการพนันชอบเที่ยวเตร่ในสถานบันเทิง คบเพื่อนเป็นอันธพาลซึ่งเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเป็นสำคัญ มีทัศนะคติเกี่ยวกับความเชื่อสูงมากในการกระทำความผิด คิดว่าการกระทำความผิดต่อกฎหมายเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ใครๆ ก็ทำได้ถ้ามีโอกาส และคิดว่าที่กระทำความผิดเพราผลตอบแทนที่ได้รับคุ้มค่ากับความเสี่ยงที่กระทำความผิด (วริศา ศิริสุทธิเดชา และคณะ, 2552, บทคัดย่อ)

สรุปได้ว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องและประกอบด้วยปัจจัยหลายประการ เช่น ปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง เป็นต้น ซึ่งปัจจัยทั้งสามด้านถือเป็นองค์ประกอบหลักในการดำรงอยู่ ความมั่นคง และความเจริญของแต่ละประเทศในสังคมโลก อันประกอบด้วยปัจจัยย่อยเป็นจำนวนมากซึ่งผู้ต้องขังแต่ละคนจะมีการกระทำผิดซ้ำในลักษณะต่างๆ และมีผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำเป็นจำนวนมากผู้วิจัย จึงใคร่ที่จะศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่เป็นสาเหตุให้ผู้ต้องขังเหล่านั้นมีการทำผิดซ้ำ โดยใช้เรือนจำกลางจังหวัดสมุทรเป็นกรณีศึกษา เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง โดยใช้หลักเบญจศีลเป็นปัจจัย

2.9 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

1. การป้องกันอาชญากรรม

การป้องกันอาชญากรรม (Crime Prevention) หมายถึง การคาดการณ์หรือประเมินล่วงหน้าเกี่ยวกับช่องทางหรือโอกาสของการกระทำผิด หรือสภาพการณ์อาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้น รวมทั้งความพยายามที่จะกระทำการใดๆ เพื่อเป็นการสกัดกั้นมิให้มีการกระทำความผิดใดๆ เกิดขึ้น C. Ray Jefferey กล่าวว่า การควบคุมอาชญากรรมจะมีความแตกต่างกับวิธีการลดอาชญากรรม กล่าวคือ การป้องกันเป็นการควบคุมอาชญากรรมโดยตรง ซึ่งการควบคุมโดยตรงประกอบไปด้วยการใช้มาตรการของการลดช่องทางหรือโอกาสในการกระทำความผิด ส่วนการลดอาชญากรรมเป็นการ

ควบคุมอาชญากรรมโดยอ้อมมาตรการโดยอ้อมที่นำมาใช้ได้แก่ การอมรบวิชาชีพ การให้การศึกษา การจำคุก การคุมประพฤติ การพักการลงโทษ เป็นต้น (ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 216) สอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง “InmateEducation Is Found To Lower Risk Of New Arrests.” (Lewin, Tamar, 2001, p. 1-12) การศึกษาทำการเก็บข้อมูลมากกว่า 3,000 คน ในรัฐแมริแลนด์ (Maryland), รัฐมินนิโซตา (Minnesota), และ รัฐโอไฮโอ้ (Ohio) พบว่า ผู้ต้องหาที่ได้รับการศึกษาด้านอาชีวศึกษา ระยะเวลา 3 ปี หลังจากได้รับการปล่อยตัวผู้ต้องหา 22 เปอร์เซ็นต์ กลับมากระทำความผิดซ้ำอีกเมื่อเทียบกับ ผู้ต้องหาที่ไม่ได้เข้ารับการศึกษาด้านอาชีวศึกษามีเปอร์เซ็นต์สูงถึงเปอร์เซ็นต์ถึง 31 เปอร์เซ็นต์แสดงให้เห็นว่าการให้การศึกษาสามารถช่วยลดการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเมื่อพ้นโทษแล้วลงได้ในระดับหนึ่ง

ปัจจุบันรูปแบบการควบคุมอาชญากรรมนิยมใช้วิธีการควบคุมโดยอ้อมกล่าวคือ เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้วก็จะนำวิธีการควบคุมอาชญากรรมโดยตรงมาใช้ซึ่งเป็นการใช้มาตรการในการควบคุมหลังการที่เกิดการกระทำความผิดแล้ว เท่ากับเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้นและเราจะไม่รู้ว่าอาชญากรรมและผู้กระทำความผิดจะไม่หวนกลับทำความผิดซ้ำอีกหรือไม่ ในขณะเดียวกันการควบคุมโดยอ้อมเป็นการควบคุมก่อนที่อาชญากรรมจะเกิด เป็นการควบคุมเพื่อไม่ให้คนคิดที่จะทำความผิดจึงเป็นการสร้างความเชื่อมั่นได้ว่าวิธีการนี้จะทำให้อาชญากรรมไม่เกิดขึ้นในสังคมเพราะเป็นมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการดำรงชีวิตตามปกติให้แก่คนในสังคมเพราะเมื่อคนในสังคมมีความพร้อมในด้านต่างๆ แล้วจะไม่คิดการกระทำใดๆ ที่เป็นการขัดต่อกฎระเบียบของสังคมรวมทั้งมีความเกรงกลัวต่อโทษที่ตนเองได้รับ มาตรการโดยอ้อมเป็นวิธีที่จะกำจัดหรือสกัดไม่ให้คนหลุดเข้าไปในวงจรของอาชญากรรม (สุดสงวน สุธีสร, 2558, หน้า 96)

2. วิวัฒนาการของการป้องกันอาชญากรรม

จากอดีตสังคมมีรูปแบบของการป้องกันอาชญากรรมในลักษณะที่ไม่ซับซ้อนหรือเป็นระบบระบบการป้องกันอาชญากรรมจะกระทำกันอย่างง่ายๆ เช่น การสร้างกำแพงเมืองเป็นแนวป้องกันข้าศึก “กำแพง” จึงคือรูปแบบของการป้องกันอย่างหนึ่ง ซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 11 ในประเทศอังกฤษการป้องกันอาชญากรรมได้มีการพัฒนารูปแบบการป้องกันจากอดีตจนถึงปัจจุบันสามารถแยกได้ดังนี้การป้องกันอาชญากรรมของสังคมแบบดั้งเดิม

จากหลักฐานของยุคดั้งเดิมที่ปรากฏในหลัก Hammurabi ซึ่งบัญญัติโดยกษัตริย์ Hammurabi ครองเมือง Babylon ถือเป็นกฎหมายฉบับแรกที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม (Crime Prevention Through Environment Design) ในกฎหมายบัญญัติลักษณะของโทษและการลงโทษไว้อย่างชัดเจนมีสาระสำคัญดังนี้

1) การสร้างบ้านเรือน ถ้าบ้านนั้นทรุด ยุบ ล้มทับ จนเป็นเหตุให้เกิดการตายขึ้นผู้ก่อสร้างจะต้องโทษถึงตาย

2) ถ้าการพังของบ้านเป็นเหตุให้ลูกชายของเจ้าของบ้านตาย ลูกชายของผู้ก่อสร้างก็จะต้องตายตามไปด้วย

3) ถ้าการพังของบ้านเป็นเหตุให้ทาสของเจ้าของบ้านตาย ผู้ก่อสร้างต้องจัดหาทาสที่มีคุณภาพเทียบเคียงกับทาสที่ตายให้กับเจ้าของบ้าน

4) ถ้าการพังของบ้านทำให้ทรัพย์สินเสียหาย ผู้ก่อสร้างต้องก่อสร้างชดเชยให้เป็นเหมือนเดิม และถ้าบ้านพังหมดทั้งหลัง ผู้ก่อสร้างต้องสร้างบ้านทั้งหลังโดยเจ้าของบ้านไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น (National Crime Prevention institute)

ต่อจากนั้นหนึ่งพันปีต่อมาได้เกิดหลักของ Mosaic หรือกฎของ Moses ที่กำหนดหน้าที่ในการปฏิบัติตนของชาวฮิบรู เช่น ถ้าไม่ยอมปฏิบัติตามหรือไม่ยอมเปิดเผยในสิ่งที่รับรู้มา บุคคลนั้นถือได้ว่าบาปและต้องรับผิดชอบต่อการกระทำด้วย

สรุปได้ว่า การป้องกันอาชญากรรมในสังคมดั้งเดิมจะมีการนำกฎข้อบังคับหรือกฎหมายมาใช้ในการป้องกันอาชญากรรมในสังคม ระบบการลงโทษแบบดั้งเดิมจะต้องลงโทษตามที่ระบุไว้ในกฎหมายมีความโหดร้าย รุนแรง ทรมานและทารุณ เป็นลักษณะ “ตาต่อตา ฟันต่อฟัน” (ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 219-220)

3. รูปแบบในการป้องกันอาชญากรรม

1) Social Disorganization Model รูปแบบของสังคมไร้ระเบียบ การไร้ระเบียบไม่ว่าจะเป็นตัวสังคม ชุมชน ความเชื่อ วัฒนธรรม ล้วนแต่ไม่มีความสำคัญต่อคนในชุมชน มีความยากจนในสังคมหน่วยงานต่างๆ ในสังคมทำงานไม่ได้ผล ครอบครัว กลุ่มเพื่อน ชุมชนต่างอ่อนแอ ไม่มีความผูกพันทางสังคมทำให้คนไม่ใส่ใจซึ่งกันและกัน เห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัว เกิดสภาวะแตกแยกในสังคม การป้องกันอาชญากรรมจะทำได้ต่อเมื่อจัดระเบียบของสังคม พยายามทำให้ระบบการควบคุมทางสังคมอย่างไม่เป็นทางการกลับมาใช้ได้ จัดระเบียบสังคมใหม่ นำกฎระเบียบเข้ามาบังคับใช้กับพฤติกรรมของคนในสังคมเสริมสร้างเรื่องการปะทะ สังสรรค์ในสังคม เมื่อใดที่สังคมเกิดความสามัคคี การป้องกันอาชญากรรมจะเกิดตามมา เพราะทุกคนรักสังคมที่ตัวเองอาศัยอยู่

2) Social Control Model รูปแบบการควบคุมทางสังคม แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

(1) การควบคุมทางสังคมแบบเป็นทางการ (Formal Social Control)

(2) การควบคุมทางสังคมแบบไม่เป็นทางการ (Informal Social Control)

การควบคุมนี้มุ่งให้คนในสังคมมีพฤติกรรมไปในทิศทางของบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งหมายถึงจารีตประเพณี ขนบธรรมเนียน ค่านิยม กฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ ของสังคม ถ้าไม่ปฏิบัติตามการควบคุมอย่างเป็นทางการจะถูกลงโทษโดยกฎหมาย ขณะที่การควบคุมอย่างไม่เป็นทางการจะถูกตำหนิดังนั้น รูปแบบนี้ เน้นให้มีความผูกพันทางสังคม และให้สมาชิกในสังคมได้เรียนรู้บรรทัดฐานของสังคมเมื่อรู้จะสามารถปฏิบัติตัวได้อย่างถูกต้อง รู้ว่าพฤติกรรมใดดีไม่ดี พฤติกรรมใดเหมาะสม

หรือไม่เหมาะสมถ้าคนในสังคมปฏิบัติตัวตามบรรทัดฐานที่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมแล้วอาชญากรรมจะไม่เกิดขึ้นเท่ากับเป็นการป้องกันสังคมในตัวเอง

3) Social Support Model รูปแบบการสนับสนุนทางสังคม หมายความว่า การมีเพื่อนบ้านที่สามัคคีกัน เอื้ออาทรต่อกัน จะมีระบบการสนับสนุนหรือการเกื้อหนุนต่อกัน ทำให้ป้องกันพฤติกรรมต่อต้านสังคมได้ เพราะการมีการไม่อยากไปยุ่งเกี่ยวกับคนไม่ดี ไม่อยากทำตัวไม่ดี เพราะจะทำให้คนที่รักเราและสนับสนุนหรือเป็นกำลังใจให้เราต้องผิดหวังเสียใจ ทำให้เป็นการป้องกันอาชญากรรมได้ ในทางกลับกันถ้าขาดการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง ครอบครัว เพื่อ ชุมชนแล้ว จะรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียวจะทำอะไรก็ได้ เพราะไม่ต้องคำนึงถึงความรู้สึกของใคร จะกลัวทำผิด ดังนั้น จะต้องฟื้นฟูความสมานฉันท์ในสังคมเพื่อสังคมจะได้ปลอดอาชญากรรม

4) Opportunity Reduction Model รูปแบบการลดช่องโอกาสหรือการตัดโอกาสของการประกอบอาชญากรรม เช่น ทางเข้าบ้านมืด ผู้ร้ายอาจจะซุ่มตัวคอยปล้นเจ้าของบ้านอยู่ก็ได้ การลดช่องโอกาสคือการติดตามไฟฟ้าให้สว่างไสวในบริเวณทางเข้าบ้าน ผู้ร้ายจะกลัวความสว่างเพราะกลัวว่าผู้เสียหายจะจำหน้าของตนได้ หรือการปลูกต้นไม้รกรุงรังบริเวณห้องน้ำสาธารณะที่สวนสาธารณะ ทำให้ผู้กระทำผิดจะฉุดผู้หญิงไปข่มขืน บริเวณต้นไม้รกๆ นั้นได้ เวลาที่ผู้หญิงไปเข้าห้องน้ำ ดังนั้น ควรตัดต้นไม้หรือปลูกต้นไม้เล็กๆ แต่พองามและเพิ่มไฟแสงสว่างให้มากขึ้น เป็นต้น การลดช่องโอกาสของการเกิดอาชญากรรม คือ เป็นการป้องกันอาชญากรรมที่นิยมใช้มากที่สุดในขณะนี้นอกจากนี้รูปแบบนี้ยังพิจารณาถึงทำเลที่ตั้ง เวลาและสภาพแวดล้อมด้วย และนำแนวคิดทฤษฎี Routine Activties กิจวัตรประจำวันมาใช้ในการลดช่องโอกาสด้วย กิจวัตรประจำวันเป็นภารกิจที่บุคคล แต่บุคคลจะปฏิบัติในรูปแบบเดิม เวลาเดิม ลักษณะเดิมทุกวัน ทำให้ผู้กระทำผิดสามารถหาเงื่อนงำ (Clue) ในการกระทำผิดเงื่อนงำนี้ คือเป้าหมายที่เหมาะสม คนดูแลโอกาส เช่น ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ นายจันจะไม่เคยอยู่บ้านเลย จะกลับบ้านเช้าวันจันทร์ทุกครั้ง ทำให้อาชญากรรมเงื่อนงำนี้ เผ้าหมายที่เหมาะสม คือ บ้านคนดูแลไม่มีคนอยู่บ้าน ไม่มียาม ไม่มีสายตรวจ บ้านจะเป็นเป้าหมายที่ดีมาก เพราะปลอดทุกสิ่งทุกอย่าง โอกาสวันเสาร์-อาทิตย์ไม่มีคนอยู่ ทำให้มีโอกาสที่อาชญากรจะเข้าไปในบ้านเพื่อขโมยทรัพย์สินได้อย่างสบายใจ จากโอกาสนี้ทำให้อาชญากรเกิดแรงจูงใจในการกระทำผิด ดังนั้น ต้องพยายามไม่ทำอะไรที่เป็นกิจวัตรประจำวันมากนักควรเปลี่ยนรูปแบบของชีวิตบ้าง เพื่ออาชญากรไม่สามารถคาดเดาได้ว่า เราจะทำอะไร เมื่อไร เวลาใดอย่างไร ที่ไหน เป็นต้น

5) Crime Prevention Through Environmental Design Model การป้องกันอาชญากรรมโดยการออกแบบสภาพแวดล้อม อาจมีการเปลี่ยนรูปแบบของสถานที่เพื่อให้เหมาะสมกับการป้องกันอาชญากรรม มุ่งเน้นที่ตัวเหยื่อและเป้า (สิ่งของ) ของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าตัวอาชญากรดังนั้น สภาพแวดล้อมควรเอื้ออำนวยให้ตัวเหยื่อจะได้รับความปลอดภัยมากที่สุด เน้นเรื่องของแสงสว่างไฟฟ้า ถนนต่างๆ

6) Crime Attack Model รูปแบบการจู่โจมอาชญากรรม หมายถึง อาชญากรรมจะถูกขัดขวางได้โดยการมีรถตำรวจสายตรวจ ออกตระเวนเฝ้าระวังถนนหรือบริเวณที่มักมีอาชญากรรม นอกจากนี้หลังจากมีเหตุอาชญากรรมเกิด พยายามสืบสวนให้เร็วที่สุดและจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษให้ได้ ทำให้สามารถกักขังและป้องกันไม่ให้ทำผิดอีก รูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่ตำรวจมักจะใช้กันอย่างกว้างขวาง

7) Community Service Model เรียกอีกชื่อว่า “Neighborhood-police Team” รูปแบบการบริการชุมชนหรือทีมเพื่อนบ้าน-ตำรวจ รูปแบบนี้ทำให้ชัดเจนในเรื่องของภูมิศาสตร์ของบริเวณที่ควบคุมดูแล เพราะชาวบ้านจะรู้จักชุมชนของตัวเองที่ดีที่สุด เน้นการปฏิบัติงานเป็นหนึ่งเดียวของชาวบ้านในชุมชนกับตำรวจ และประการสุดท้ายทำให้เกิดการกระจายอำนาจ เพราะประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม มีบทบาทในการดูแลสวัสดิภาพของชุมชนของตนเอง ทำให้ป้องกันอาชญากรรมได้เป็นอย่างดีเยี่ยม (ปกรณ์ มณีปกรณ์, 2553, หน้า 225-228)

4. ทฤษฎีการป้องกัน (Deterrence Theory)

ซิมริ่ง และ ฮอร์คิน (Zimring & Hawkins, 1973 ; อ้างถึงใน พรชัย ขันตี, 2543, หน้า 22-23) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการยับยั้งที่เน้นการใช้กฎหมาย เพื่อควบคุมอาชญากรรมที่มีพื้นฐานมาจากคำสอนทางศาสนา ในลักษณะคือบุคคลจะไม่กระทำผิด เนื่องจากการกลัวว่าเมื่อมีการกระทำผิดแล้วจะถูกลงโทษโดยมีเหตุผลว่าผลที่ได้รับจากการถูกลงโทษจะเป็นความพอใจหรือความเจ็บปวดมากกว่ากัน หากการลงโทษมีความเจ็บปวดมากกว่า การกระทำผิดหรือละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมก็จะไม่เกิดขึ้น สาระสำคัญของทฤษฎีการป้องกัน คือ ตัวบทกฎหมายที่จะใช้ในการลงโทษแก่ผู้ละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมนั้นมีความเหมาะสมอย่างไรจึงจะสามารถยับยั้งการกระทำผิดได้ และการลงโทษจะมีผลในการข่มขวัญยับยั้ง จะต้องทำให้การลงโทษนั้นมีความเหมาะสมดังนี้คือ

1) ความแน่นอนของการลงโทษ กล่าวคือ เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นจะต้องนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ โดยไม่ให้ผู้กระทำผิดมีโอกาสหลุดรอดไปได้ ซึ่งจะมีผลในการข่มขวัญต่อผู้กระทำผิดและผู้อื่นเกิดความกลัวที่จะกระทำผิดขึ้นอีก

2) ความรวดเร็วของการลงโทษ กล่าวคือ เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นจะต้องนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษให้ได้โดยเร็วที่สุด เพื่อคนโดยทั่วไปจะได้เห็นเป็นตัวอย่างว่าเมื่อกระทำผิดขึ้นแล้วผลจะเป็นอย่างไรในตรงกันข้ามหากนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษช้าเท่าใด ก็จะทำให้คนทั่วไปลืมเหตุการณ์ที่มีการกระทำผิดขึ้นได้ จึงเป็นตัวอย่างที่ทำให้ผู้คิดกระทำผิดขึ้นทำให้ไม่มีผลในการข่มขู่ยับยั้ง

3) ความเหมาะสมของการลงโทษ กล่าวคือ การลงโทษจะต้องมีความเหมาะสมและได้สัดส่วนกับความผิดที่เกิดขึ้น คือ ไม่ลงโทษที่รุนแรงหรือเบาจนเกินไป เพราะการลงโทษอย่างรุนแรงจะทำให้ผู้กระทำผิดคิดฆ่าเหยื่อเพื่อพยายามปกปิดการกระทำผิดของตน และถ้าลงโทษเบาเกินไปก็จะทำให้ผู้กระทำผิดและบุคคลโดยทั่วไปไม่มีความเกรงกลัวและคิดกระทำผิดขึ้นอีก

ในการอธิบายปรากฏการณ์อาชญากรรมตามแนวทฤษฎีป้องกันนี้ นักอาชญาวิทยามักจะนำเสนอหลักการของทฤษฎีแนวนี้โดยแบ่งแยกเป็น 2 รูปแบบ

รูปแบบที่หนึ่ง เรียกว่า “การป้องกันทั่วไป” (General Deterrence) ซึ่งหมายถึง อิทธิพลของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมที่ทำให้บุคคลทั่วไปเกรงกลัวและไม่กล้าที่จะประกอบอาชญากรรม ทั้งนี้เนื่องมาจากความเกรงกลัวต่อการถูกจับกุมถูกตัดสินว่ากระทำความผิดและถูกลงโทษอย่างรุนแรง ซึ่งหากไม่มีกฎหมายและกระบวนยุติธรรมนี้แล้ว บุคคลทั่วไปก็จะเลือกประกอบอาชญากรรม สำหรับการป้องกันอีกรูปแบบหนึ่งคือ “การป้องกันเฉพาะ” (Special Deterrence) ซึ่งหมายถึง อิทธิพลของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมที่ทำให้บุคคลที่เคยถูกลงโทษมาแล้วไม่ประกอบอาชญากรรม เนื่องมาจากบุคคลดังกล่าวเกรงกลัวว่าจะถูกลงโทษอีก (Pursley, 1991; อ้างถึงใน ปกรณ์ มณีปกรณ์ 2555, หน้า 110-112)

สรุปได้ว่า ตามทฤษฎีนี้วิธีการยับยั้งการกระทำผิดหรือป้องกันการกระทำความผิดของบุคคลจะมีขึ้นหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความคุ้มค่าที่จะได้รับเมื่อมีการกระทำผิด ซึ่งจะทำให้บุคคลเกิดความคิดยับยั้งชั่งใจหากความพึงพอใจหรือความต้องการมีมากกว่า การกระทำผิดก็จะเกิดขึ้นได้ง่าย อย่างไรก็ตามแม้เหตุผลของการลงโทษเพื่อข่มขวัญยับยั้งจะมุ่งในการป้องกันมิให้มีการกระทำผิด แต่ก็ยังมีบางประเทศที่มีการลงโทษอย่างรุนแรงก็ยังมีอาชญากรรมเกิดขึ้นโดยทั่วไป ดังนั้นจะต้องพิจารณาปัจจัยอื่นๆ ประกอบด้วยเช่น ปัจจัยทางชีวภาคของผู้กระทำผิด ความรู้ความเข้าใจในเรื่องโทษที่จะผู้กระทำผิดจะได้รับเมื่อมีการกระทำผิดขึ้น รวมทั้งสภาพแวดล้อม การอบรมขัดเกลา ทางสังคมที่ผู้นั้นจะได้รับด้วยเป็นต้น

5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการลงโทษ

การประกอบอาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมายอาญา เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมทุกสังคมไม่ว่าสังคมนั้นจะเป็นสังคมเล็กหรือสังคมใหญ่ เพราะย่อมมีสมาชิกในสังคมที่ประพฤติตนในลักษณะที่ฝ่าฝืนกฎ ระเบียบ แบบแผนที่สังคมได้กำหนดไว้ เมื่อมีสมาชิกคนใด ฝ่าฝืนสังคมก็จะลงโทษสมาชิกส่วนการลงโทษจะเป็นไปในลักษณะใดขึ้นอยู่กับว่าสังคมนั้นมีวัตถุประสงค์ ปรัชญา รูปแบบ และวิธีการในการลงโทษที่กำหนดไว้อย่างไร

6. วัตถุประสงค์การลงโทษ

วัตถุประสงค์การลงโทษ นักอาญาวิทยาสำนักต่างๆ ได้ให้วัตถุประสงค์แตกต่างกันซึ่งจะเปลี่ยนไปตามยุคต่างๆ อาทิ (สุพจน์ สุโรจน์, 2539, หน้า 148)

เร็คเลส์ (Reckless, 1943; อ้างถึงใน สุพจน์ สุโรจน์, 2539, หน้า 148) ได้ให้เหตุผลของวัตถุประสงค์ในการลงโทษไว้ 5 ประการ ดังนี้ เพื่อเป็นการแก้แค้น เพื่อเป็นการชดเชยหรือทดแทนการกระทำผิด เพื่อเป็นการยับยั้งมิให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม หรือเอาเป็นเยี่ยงอย่าง และเพื่อเป็นการปรับปรุงหรือแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดส่วนจอห์นสัน (johnson) ได้ให้เหตุผลของวัตถุประสงค์การลงโทษไว้ 3 ประการ

คือ เพื่อเป็นการแก้แค้น เพื่อเป็นการยับยั้ง หรือป้องกัน และเพื่อไม่ให้ผู้กระทำผิดประกอบอาชญากรรม ได้อีกซัทเธอร์แลนด์และเครสซี่ (Sutherland and Cressey) ให้เหตุผลในการลงโทษเพื่อการปรับปรุง เกเบอร์และแม็คอันนานี (Gerber & Mc Annany) ได้ให้เหตุผลของการลงโทษไว้ 3 ประการ คือ การปรับปรุงและแก้ไขฟื้นฟู การยับยั้งและการป้องกัน และการแก้แค้นแจคสัน โทบี (Jackson Toby) กล่าวว่าสังคมต้องลงโทษผู้กระทำความผิดก็ด้วยเหตุผล 3 ประการคือเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด ในขณะเดียวกัน ลามาร์ ที. เอ็มเปย์ (lamar T. Empey) กล่าวว่าสังคมปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดด้วยเหตุผล 4 ประการ เพื่อเป็นการแก้แค้น เพื่อเป็นการยับยั้ง เพื่อเป็นการปรับปรุงและเพื่อเป็นการแก้ไขฟื้นฟู

จากเหตุผลของนักอาญาวิทยาสำนักต่างๆ พบว่า แนวคิดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดจะมีความหมายแตกต่างและเหมือนกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่านักอาชญาวิทยาท่านใดอยู่ในสภาพสังคมอย่างไร เช่น ในยุคที่สังคมยังไม่เจริญวัตถุประสงค์การลงโทษจะมีลักษณะของการแก้แค้นทดแทนจะเป็นเป้าหมายสำคัญ ต่อมาสังคมเจริญมากขึ้นดังเช่นยุคปัจจุบัน วัตถุประสงค์การลงโทษจะเน้นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดมากกว่าการแก้แค้นทดแทน โดยสรุปวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำผิดที่เกิดขึ้นในยุคต่างๆ ที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันอาจแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้ (นัทธี จิตสว่าง, 2565, หน้า 23)

1) การลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน (Retribution) เป็นรูปแบบการลงโทษที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นการลงโทษที่มีความรุนแรงที่สุด โดยมีวัตถุประสงค์ในการแก้แค้นทดแทนการกระทำผิด การลงโทษเป็นการกำจัดผู้กระทำผิดให้ออกจากสังคมโดยเด็ดขาด กล่าวคือ การลงโทษประหารชีวิต โดยผู้กระทำผิดจะได้รับการทรมานร่างกายอย่างทารุณโหดร้ายก่อนประหารชีวิต แม้ปัจจุบันการทรมานร่างกายจะไม่มีแล้วก็ตาม แต่โทษประหารชีวิตก็ยังถือได้ว่ามีลักษณะเป็นการแก้แค้นทดแทนการกระทำความผิด

2) การลงโทษเพื่อข่มขวัญ (Deterrence) เป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์สองประการ คือ 1. เป็นการข่มขู่ผู้ที่กระทำผิดไม่ให้คิดกระทำผิดซ้ำอีก เพราะหากฝ่าฝืนจะถูกลงโทษรุนแรงขึ้นกว่าเก่า และ 2. เพื่อเป็นการปรามไม่ให้บุคคลอื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง เพราะถ้าบุคคลใดกระทำการอย่างเดียวกันก็จะถือว่าเป็นความผิดและถูกลงโทษเช่นเดียวกัน การลงโทษลักษณะนี้จะมีประสิทธิผล การดำเนินการลงโทษผู้กระทำผิดจะต้องมีความรวดเร็ว แน่นอน เสมอภาค รวมทั้งโทษที่ลงต้องเหมาะสมกับความผิดที่กระทำ

3) การลงโทษเพื่อแก้ไขฟื้นฟู (Rehabiliation) เป็นการลงโทษเพื่อให้โอกาสผู้ที่ถูกลงโทษได้กลับตัวเป็นคนดี ประพฤติปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนขอสังคมนั้นๆ โดยวิธีการในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด อาทิ การฝึกวิชาชีพ การให้การศึกษาการอบรมทางศาสนาและศีลธรรม เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้กลับมาอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างปกติสุขและไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “INCARCERATION,RECIDIVISMANDEMPLOYMENT” (ManudeepBhuller, Gordon B.Dahl, Katrine V. Løken, and MagneMogstad, : September

2016, Revised February 2019) พบว่า “การไม่มีงานทำ”เมื่อพ้นโทษของผู้ต้องขังเป็นสิ่งสำคัญในการฟื้นฟูผู้ต้องขัง การกระทำความผิดซ้ำเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย โดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเพิ่มขึ้นมากกว่า 3 เท่า และส่วนใหญ่เข้าใจว่า การเพิ่มขึ้นนั้นเป็นผลมาจากการลงโทษจำคุกในหลายปีต่อมางานวิจัย ต่างก็มีประเด็นคำถามว่า การจำคุกนั้นเป็นการเพิ่มการก่ออาชญากรรม มากกว่าการป้องกันหรือไม่ อย่างไรก็ตาม การศึกษาวิจัยนี้ได้พิสูจน์ว่า การสร้างอาชีพเพื่อฟื้นฟูผู้ต้องขังนั้น สามารถลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำได้ ในระบบการลงโทษจำคุกของนอร์เวย์นั้น ประสบความสำเร็จในการเพิ่มอัตราการมีงานทำ ด้วยการ เสริมสร้างอาชีพให้กับผู้ต้องขังส่งเสริม การจ้างงาน ขณะที่งานวิจัยนี้พิสูจน์หลักสำคัญๆ แต่ก็ยังมีปัญหาอีกมากมายที่รอการวิจัยต่อไปผลการวิจัยของเราไม่ได้แสดงเป็นนัยว่าระบบการลงโทษจำคุกของนอร์เวย์นั้น ได้ผลกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำได้อย่างสมบรูณ์ แต่เราค้นพบว่า การสร้างอาชีพและ การจ้างงานเป็นเหตุผล หนึ่งในการลดการกระทำความผิดซ้ำได้อย่างชัดเจนรวมไปถึง ปัจจัยอื่นที่เป็นไปได้ เช่น ระยะเวลาในการจำคุก,สภาพความเป็นอยู่ภายในคุก, การบำบัดอาการติดยาเสพติด และการสนับสนุนบุคคลพ้นโทษหลังได้ปล่อยตัวแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการกระทำความผิดซ้ำ ส่งผลต่อการกำหนดนโยบายของตำรวจอย่างมาก

เคิทเวย์ (George F. Kirchway, 1965, pp. 95-96) ได้ให้ทัศนะว่า“...การลงโทษไม่สามารถยับยั้ง ผู้ซึ่งหย่อนความรับผิดชอบได้เพราะว่า เขาไม่รู้ถึงผลร้ายที่จะได้รับจากการกระทำผิด ไม่สามารถที่จะยับยั้งบุคคลวิกลจริตได้เพราะว่าเขาพยายามขัดแย้งกับบรรทัดฐานของสังคมอยู่แล้ว ไม่สามารถยับยั้งผู้ที่กระทำผิดด้วยความฉลาดได้ เพราะว่าเขาย่อมไม่คิดว่าจะถูกจับได้ ไม่สามารถยับยั้งผู้ซึ่งกระทำความผิดโดยกระทันหันได้ เพราะว่าแรงกระตุ้นให้กระทำผิดมีเร็วกว่าที่จะคิดถึงเหตุผล ถ้าการลงโทษไม่สามารถยับยั้งบุคคลเหล่านี้ได้แล้ว แล้วใครกันที่การลงโทษจะยับยั้งได้ ก็คงจะมีแต่บุคคลซึ่งมีมาตรฐานความประพฤติที่ดีและไม่ละเมิดกฎหมายอยู่แล้ว ซึ่งไม่จำเป็นต้องอาศัยการลงโทษเพื่อเป็นการยับยั้งมาขู่เลย...” ตามทัศนะคตินี้แสดงให้เห็นว่าการลงโทษไม่ใช้มาตรการในการแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำแต่ประการใด

4) การลงโทษเพื่อตัดโอกาสการกระทำผิด (Incapacitation) เป็นการลงโทษที่มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดมีโอกาสกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก โดยใช้มาตรการลงโทษด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อปิดช่องทางมิให้มีการกระทำผิดได้อีก ส่งผลให้ผู้กระทำผิดไม่มีโอกาสที่จะกระทำผิดได้อีก การลงโทษประหารชีวิต การลงโทษจำคุกตลอดชีวิต การลงโทษจำคุกระยะเวลายาวนาน การตัดอวัยวะ การลงตราประทับหรือการประจานผู้กระทำความผิด (พงศกร อินธิไชย, 2552, หน้า 17-23)

สรุปได้ว่า แนวคิดในการลงโทษทั้ง 4 ประการนี้ ในปัจจุบันยังคงนิยมใช้อยู่ ถึงแม้ว่าจะมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไปบ้าง แต่ลักษณะสำคัญเหมือนกัน คือ การลงโทษเพื่อชดใช้ชดเชยสิ่งที่กระทำลง และทำให้ผู้กระทำผิดหลาบจำไม่กระทำผิดซ้ำอีก การปราม บุคคลในสังคมมิให้เอาเยี่ยงอย่างการสร้างความปลอดภัยให้แก่สังคม ดังนั้น ความยากลำบาก

2.10 บริบทพื้นที่ที่ศึกษา : เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ตั้งอยู่เลขที่ 102 หมู่ 7 ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นราชการบริหารส่วนกลาง สังกัดกรมราชทัณฑ์กระทรวงยุติธรรม สร้างขึ้นก่อน พ.ศ. 2440 ปัจจุบันมีอายุกว่า 106 ปี แต่เดิมตั้งอยู่ตรงข้ามวัดเสมาเมือง ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช มีกำแพงกั้นด้วยไม้ใหญ่ทั้งลำ มีผู้คุมชื่อนายเล็กชาวบ้านทั่วไปเรียกว่า “ตะรางนายเล็ก” ในปี พ.ศ. 2440 ได้ย้ายไปสร้างใหม่ที่บริเวณป้องกำแพงเมืองด้านทิศเหนือเรียกว่า เรือนประจำเมือง นครศรีธรรมราช มีพะธำมะรงชื่อว่านายคล้าย (ไม่ทราบนามสกุล) แต่ด้วยเหตุที่ตั้งของเรือนจำกลาง ไม่สะดวกแก่การสัญจรของราษฎร ในปี พ.ศ. 2452 จึงได้ย้ายไปสร้างที่บริเวณตรงข้ามหน้าวัดพระคลัง (ที่ทำการของเรือนจำเดิม) เป็นกำแพงก่อด้วยอิฐที่รื้อมาจากกำแพงเมืองนครศรีธรรมราช ฉาบปูนทั้งด้านนอกด้านในมีความสูงประมาณ 6 ศอก มีป้อมรักษาการ 4 ป้อมตามมุมกำแพง 4 ทิศ ภายในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช มีเนื้อที่ 18 ไร่ 2 งาน 26 ตารางวา พะธำมะรงของเรือนจำแห่งนี้คือ ขุนพัฒน์อาสา หมื่นรุกขไพรี หลวงพิสัย หลวงจารุ และหลวงสมุทรอัษฎงค์ ตามลำดับ พร้อมทั้งได้ก่อสร้างป้อมรักษาการณ์เพิ่มขึ้นอีก 1 ป้อม และเสริมกำแพงให้สูงขึ้นอีก 2 ศอก ด้วยในปี พ.ศ. 2494 กรมราชทัณฑ์ได้ยกฐานะขึ้นเป็นเรือนจำกลางประจำเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช มีผู้บังคับบัญชาตำแหน่งผู้บัญชาการเรือนจำในปี พ.ศ. 2503 กรมราชทัณฑ์ได้กำหนดให้เปลี่ยนชื่อเป็นเรือนจำเขตนครศรีธรรมราช ในปี พ.ศ.2516 ก็ได้กำหนดให้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช” เนื่องจากที่ตั้งของเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (แห่งเดิม) อยู่ใจกลางเมืองติดถนนราชดำเนิน มีพื้นที่ภายในคับแคบไม่สามารถรองรับจำนวนที่เพิ่มอย่างรวดเร็วของผู้ต้องขังได้ กอปรกับมีอายุการใช้งานยาวนานถึง 92 ปี (พ.ศ. 2452-2544) ทำให้ไม่เหมาะสมกับการควบคุมและปฏิบัติต่อผู้ต้องขังตามหลักทัณฑ์วิทยากรมราชทัณฑ์ขอใช้ที่ดินสาธารณประโยชน์ “ห้วยพระ” หมู่ที่ 7 ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช ก่อตั้งเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (ปัจจุบัน) มีผู้ต้องขังในการควบคุมดูแล จำนวนทั้งสิ้น 4,657 คน (ข้อมูลวันที่ 15 พฤศจิกายน 2565) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 แสดงจำนวนผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

แดนควบคุม	จำนวน (คน)
แดนควบคุม 1	173
แดนควบคุม 2	0
แดนควบคุม 3	196
แดนควบคุม 4	1,005
แดนควบคุม 5	1,056
แดนควบคุม 6/1	838
แดนควบคุม 6/2	310
แดนควบคุม 7 (แดนพยาบาล	168
แดนควบคุม 8 (แดนควบคุมหญิง)	747
ผู้ต้องขังชาย	3,746
ผู้ต้องขังหญิง	747
รวม	4,493
เรือนจำชั่วคราวเขาหมาก	77
เรือนจำชั่วคราวเกษตรห้วยพระ	87
รวมทั้งสิ้น	**4,657**

ตารางที่ 2.2 แสดงจำนวนผู้ต้องขังตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	ชาย	หญิง	รวม
ความผิดเกี่ยวกับพรบ.ยาเสพติด	2,814	635	3,449
ความผิดต่อชีวิต/ร่างกาย	648	42	690
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	84	34	118
ความผิดต่อเพศ	129	-	129
อื่นๆ	229	34	263
ต่างชาติ	6	2	8
รวมทั้งสิ้น	**3,910**	**747**	**4,657**

วิสัยทัศน์

เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เป็นองค์กรชั้นนำในเขตภาคใต้ ด้านการควบคุม แก้ไขและพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขังให้เป็นคนดี มีคุณค่าสู่สังคม

พันธกิจ

1. ควบคุมผู้ต้องขังด้วยความเป็นมืออาชีพ

2. แก้ไขและพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขังให้เป็นพลเมืองที่มีคุณประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ

ภาระและอำนาจหน้าที่

กรมราชทัณฑ์ มีภารกิจเกี่ยวกับการควบคุมและแก้ไขพฤตินิสัยผู้ต้องขัง และบุคคลที่อยู่ในความควบคุมหรือดูแลตามหน้าที่และอำนาจของกรม โดยมุ่งพัฒนาเป็นองค์กร พัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อแก้ไขหรือฟื้นฟูผู้ต้องขังและบุคคลที่อยู่ในความควบคุมหรือดูแลตามหน้าที่ และอำนาจของกรมให้กลับตนเป็นพลเมืองดี มีสุขภาพกายและจิตที่ดี ไม่หวนกลับมากระทำผิดซ้ำ ได้รับการพัฒนาทักษะฝีมือในการประกอบอาชีพที่สุจริต และสามารถดำรงชีวิตในสังคมภายนอก ได้อย่างปกติโดยสังคมให้การยอมรับ โดยให้มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

1. ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้เป็นไปตามคำพิพากษาหรือคำสั่งตามกฎหมาย โดยดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

2. กำหนดแนวทางปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง และบุคคลที่อยู่ในความควบคุมหรือดูแล ตามหน้าที่และอำนาจของกรม ให้สอดคล้องกับกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ นโยบายของกระทรวงหลักอาชญาวิทยาและหลักทัณฑวิทยา ตลอดจนข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขัง และข้อเสนอแนะในเรื่องที่เกี่ยวข้องขององค์การสหประชาชาติ

3. ดำเนินการเกี่ยวกับการสวัสดิการและการสงเคราะห์แก่ผู้ต้องขัง และบุคคลที่อยู่ในความควบคุมหรือดูแลตามหน้าที่และอำนาจของกรม

4. พัฒนาระบบ รูปแบบ มาตรการ หลักเกณฑ์ มาตรฐาน วิธีการปฏิบัติ และการปฏิบัติต่อผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์ในระหว่างที่ถูกควบคุมตัว เพื่อรอการตรวจพิสูจน์ในสถานที่เพื่อการตรวจพิสูจน์ตามกฎหมายเกี่ยวกับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

5. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของกรมหรือตามที่รัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย (เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช, 2565)

2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชวลิต กลิ่นแข, เกชา ใจดี, ณฐวรรธน์ เสมียนเพชร, สุพัตรา สมวงศ์ และทิพวรรณ์ สุวรรณโน (2563, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำของจังหวัดแม่ฮ่องสอน การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำแห่งหนึ่งของจังหวัดแม่ฮ่องสอน และ 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำแห่งหนึ่งของจังหวัดแม่ฮ่องสอน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำในเรือนจำจังหวัดแม่ฮ่องสอน และเรือนจำแม่สะเรียง จำนวน 152 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.887สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา ค่าแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานใช้สถิติเชิงอนุมาน การทดสอบไค –สแควร์ (Chi –Square Test)สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำแห่งหนึ่งของจังหวัดแม่ฮ่องสอนพบว่า สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำของจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง คือ ปัจจัยด้ายเศรษฐกิจ รองลงมาคือ ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสังคมและชุมชนความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำแห่งหนึ่ง พบว่า อิทธิพลของปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมและชุมชน ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำแห่งหนึ่งของจังหวัดแม่ฮ่องสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

สัตถา ดาเวียงและ พิชัยรัฐ หมื่นด้วง (2565, หน้า 78-89) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\overline{X}$= 2.77, S.D.= 0.42) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านกฎหมายการลงโทษ ($\overline{X}$= 3.34, S.D.= 0.78) รองลงมาคือด้านค่านิยมของการกระทำความผิด ($\overline{X}$= 3.31, S.D.= 0.65) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือด้านของสภาพเขตที่อยู่อาศัย ($\overline{X}$= 1.89, S.D.= 0.50) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ ที่จำแนกตามเพศ สถานภาพ อายุ และระดับการศึกษา โดยภาพรวมพบว่า ผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิที่มีเพศ สถานภาพ และอายุที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดแตกต่างกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว ได้แก่ ควรปรับเปลี่ยนทัศนะคติและให้โอกาสผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องหาได้กลับตัวกลับใจเป็นคนดี

ภานุวัฒน์ มีเพียร และบุญเหลือ บุบผามาลา (2564, หน้า 17-32) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำเป็นอันดับหนึ่ง คือ ด้านเศรษฐกิจ อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านครอบครัว อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการต้องโทษในครั้งก่อน ด้านชุมชนและสังคม ด้านการประกอบอาชีพ และด้านการคบเพื่อน อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับการเปรียบเทียบปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี ที่มีคุณลักษณะส่วนบุคคลแตกต่างกัน พบว่า ผู้ต้องขังที่มีอาชีพก่อนต้องโทษ รายได้ก่อนต้องโทษประเภทของยาเสพติด ฐานความผิด และกำหนดโทษจำคุกต่างกัน มีปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำโดยภาพรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน ส่วนผู้ต้องขังที่มีอายุต่างกัน มีปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้ต้องขังที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการคบเพื่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ต้องขังที่มีจำนวนครั้งต้องโทษจำคุกต่างกัน มีปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านเศรษฐกิจและด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี ควรมีการฝึกอาชีพให้ตรงตามความต้องการของผู้ต้องขัง หรือหลากหลายสาขาอาชีพมากขึ้น เพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถนำไปประกอบอาชีพได้จริงภายหลังพ้นโทษ และควรมีการจัดอบรมโปรแกรมปรับทัศนคติของผู้ต้องขังเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเองและครอบครัวขณะต้องโทษอยู่ในเรือนจำ รวมถึงจัดกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวให้มีความรักความเข้าใจกันมากขึ้น

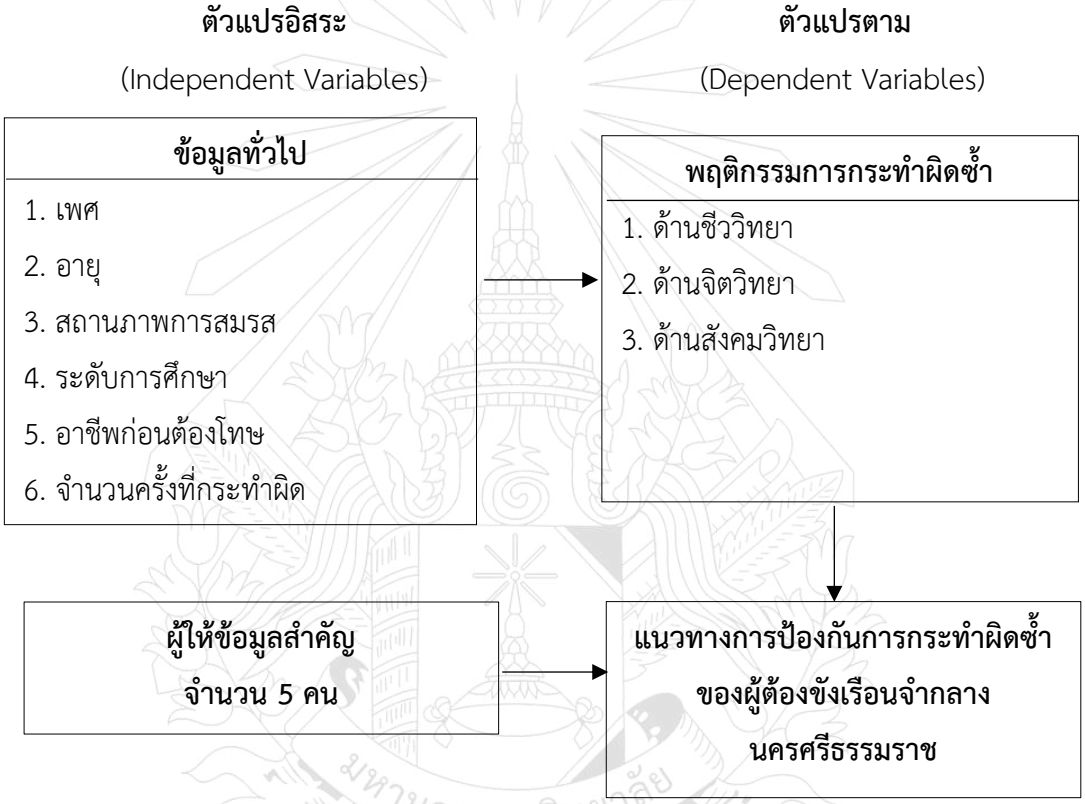
วีระศักดิ์ สัจจะปกาสิต (2564, หน้า 147-157) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกลับมากระทำผิดซ้ำในความผิดฐาน พ.ร.บ.ยาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางเพชรบุรี ผลการวิจัย ปัจจัยโครงสร้างทางสังคมของผู้ต้องขังคดี ยาเสพติดในเรือนจำกลางเพชรบุรี ภาพรวม พบว่า สภาพเศรษฐกิจ/ สภาพแวดล้อมในชุมชน/ ความเป็นอยู่อยู่ในระดับดี ปัจจัยกระบวนการทางสังคมของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางเพชรบุรี ภาพรวม ความสัมพันธ์/ประสบการณ์ อยู่ในระดับน้อย ปัจจัยกระบวนการขัดเกลาทางสังคมของผู้ต้องขัง คดียาเสพติดในเรือนจำกลางเพชรบุรี โดยรวม และทุกด้านได้รับการขัดเกลาทางสังคม อยู่ในระดับมากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยโครงสร้างทางสังคม ปัจจัยกระบวนการทางสังคมและปัจจัยกระบวนการขัดเกลาทางสังคม พบว่า ปัจจัยกระบวนการทางสังคมมีความสัมพันธ์กับระยะเวลาของการกระทำผิดซ้ำ โดยมีความสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และปัจจัยโครงสร้างทางสังคมมีความสัมพันธ์กับสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำโดยมีความสัมพันธ์

ทางบวก ในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญ ปัจจัยโครงสร้างทางสังคม ปัจจัยกระบวนการทางสังคม และปัจจัยกระบวนการขัดเกลาทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งของการกระทำผิดซ้ำระยะเวลาของการกระทำผิดซ้ำ และสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำกลางเพชรบุรี

นคพัฒน์ สินเย็น (2564, หน้า 46-56) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการวิจัยพบว่า 1. ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำในเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีอายุระหว่าง 26-30 ปี ร้อยละ 53.60 เป็นเพศชาย ร้อยละ 86.96 โสด ร้อยละ 50.70 จบมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 30.40 กระทำความผิดจำนวน 2 ถึง 8 ครั้ง เป็นผู้ติดคุกซ้ำ 2,3,4 และ ครั้งที่ 8 ร้อยละ 56.50, 17.40, 11.60, 4.30 และ 10.1 ตามลำดับ ระยะเวลาต้องโทษจำคุกน้อยกว่า 1 ปี, 1-5 ปี และ ขึ้นไป ร้อยละ 4.30, 60.90 และ 34.70 ตามลำดับ ก่อนต้องโทษประกอบอาชีพ รับจ้างทั่วไป ร้อยละ 71.00 ฐานะทางครอบ ระดับปานกลาง ร้อยละ 72.50 อาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 56.50 และอยู่ในหมู่บ้านชนบท ร้อยละ 47.80 2. สภาพแวดล้อมการดำรงชีวิตนอกเรือนจำที่ผู้ต้องขังทำความผิดติดคุกซ้ำ 3 อันดับแรก คือ เศรษฐกิจของครัวเรือนมีรายได้ต่ำ รายได้ไม่แน่นอนจากการรับจ้างทั่วไป สภาพทางกายภาพของครอบครัวส่วนใหญ่เป็นโสดอาศัยอยู่กับพ่อแม่และสิ่งแวดล้อมชุมชนที่อยู่อาศัยมีแนวโน้มการพึ่งพาอาศัยตามรูปแบบดั้งเดิมของชาวชนบทในชุมชนปัจจุบันน้อยลงทั้งชุมชนในชนบทและในเมือง ตามลำดับ 3. การเปรียบเทียบการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังพบว่า ระดับการศึกษา และจำนวนครั้งที่กระทำความผิดมีผลต่อการกระทำความผิดซ้ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้ต้องขังที่มี เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระยะเวลาต้องโทษ อาชีพก่อนต้องโทษ ฐานะทางครอบครัว บุคคลที่ดูแลก่อนต้องโทษและสภาพแวดล้อมในชุมชนแตกต่างกันมีการกระทำความผิดซ้ำไม่แตกต่าง 4. แนวทางในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ควรมีการจัดโครงกิจกรรมฝึกอบรม เพื่อพัฒนาสภาพจิตใจของผู้ต้องขัง การฝึกอาชีพภายในเรือนจำควรตรงตามความต้องการของผู้ต้องขัง และสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้จริงหลังพ้นโทษ และควรมีเยี่ยมบ้านเพื่อติดตามพฤติกรรมของผู้ต้องขังหลังพ้นโทษ

2.12 สรุปกรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด กิบบอนส์ (Don C. Gibbons) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีของอาชญากรรม หรือการกระทำความผิดสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ปัจจัย ได้แก่ ทางชีววิทยา ทางจิตวิทยา และทางสังคมวิทยา เป็นต้น (วริศรา ศิริสุทธิเดชา, 2546, หน้า 8) รวมทั้ง เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถนำมาเป็นสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่อง การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช” การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดรูปแบบการวิจัยเป็นแบบผสมผสาน (Mixed methods research) ประกอบด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือหลักในการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยมีขั้นตอนและการดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. **การวิจัยเชิงปริมาณ** ผู้วิจัยกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

1) ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำและคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช 532 คน (ฝ่ายทัณฑปฏิบัติ เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช วันที่ 15 พฤศจิกายน 2565)

2) กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการวิจัย ได้แก่ ตัวแทนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำและคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จำนวน 222 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเคร็ซซี่และมอร์แกน (ส่งศรี ชมภูวงศ์, 2554, หน้า 113) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน .05

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยได้ความขออนุเคราะห์จากผู้มีประสบการณ์และอยู่ใกล้ชิดกับผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ ได้แก่ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง รวม 5 คน ดังนี้

ตารางที่ 3.1 ข้อมูลของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เรื่องการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ลำดับที่	ชื่อ – สกุล	ตำแหน่ง
1	นายณรงค์ หนูคง	ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
2	นายพูชนะ หิรัญรัตน์	ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง
3	นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร	ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ
4	นายณัฐพงศ์ คังคะมูสิก	หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง
5	นายไพรัตน์ ใจลือ	หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

1. การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยมีเทคนิคการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling) โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของแต่ละแดนควบคุม จำนวน 222 คน ดังตาราง

ตารางที่ 3.2 การกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของแต่ละแดนควบคุม

แดน	จำนวน ผู้ต้องขัง	จำนวนผู้ต้อง กระทำผิดซ้ำ	กลุ่มตัวอย่าง
แดนควบคุม 1 (สูทกรรม)	173	14	4
แดนควบคุม 3	196	12	3
แดนควบคุม 4	1,005	125	53
แดนควบคุม 5	1,056	139	59
แดนควบคุม 6/1	838	104	45
แดนควบคุม 6/2	310	21	8
แดนควบคุม 7 (สถานพยาบาล)	168	15	6
แดนควบคุม 8 (แดนควบคุมหญิง)	747	102	44
จำนวนรวม	**4,493**	**532**	**222**

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informant) กำหนดการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์และใกล้ชิดกับผู้ต้องขังที่การกระทำผิดซ้ำ จำนวน 5 คน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษานี้เป็นงานวิจัยโดยใช้ แบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสัมภาษณ์ (In-dept interview) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างลักษณะเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้ารวบรวมจากข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Sources) และข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Sources) ซึ่งได้แก่ หนังสือ ตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสร้างเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

1. แบบสอบถาม

มีลักษณะคำถามแบบปลายปิดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้สอบถามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ชุด มีรายละเอียดประกอบด้วย 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามลักษณะปลายปิด (Close Ended) คำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) จำนวน 6 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพการสมรสก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด ระดับการศึกษาก่อนต้องโทษก่อนโทษครั้งล่าสุด อาชีพก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด และจำนวนครั้งที่กระทำผิดซ้ำ

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม เพื่อสอบถามข้อมูลพฤติกรรมนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำ

ได้แก่ ด้านชีววิทยา ด้านจิตวิทยา และด้านสังคมวิทยา ซึ่งเป็นสาเหตุนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำ เป็นแบบสอบถามลักษณะปลายปิด (Close Ended) คำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) จำนวน 15 ข้อ ดังนี้

1) ด้านชีววิทยา	จำนวน 5 ข้อ
2) ด้านจิตวิทยา	จำนวน 5 ข้อ
3) ด้านสังคมวิทยา	จำนวน 5 ข้อ

โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิด ลิเคิร์ท (Likert) โดยกำหนดค่าต่างๆ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด	มีค่าเท่ากับ 5
มาก	มีค่าเท่ากับ 4
ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ 3
น้อย	มีค่าเท่ากับ 2
น้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เป็นแบบสอบถามปลายเปิด

2. แบบสัมภาษณ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จำนวน 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ด้วยการกรอกข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริงเท่าที่จะเปิดเผยได้

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ในด้านชีววิทยา ด้านจิตวิทยา และด้านสังคมวิทยา

ตอนที่ 3 ปัญหาและแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ในด้านชีววิทยา ด้านจิตวิทยา และด้านสังคมวิทยา

3.4 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษาค้นคว้าเอกสาร บทความ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เพื่อรวบรวมเนื้อหาสาระจากการศึกษาค้นคว้าที่ได้มา

ดังกล่าวนำมากำหนดเป็นเป็นกรอบให้ตรงกับตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อมูล ในการสร้างแบบสอบถาม แล้วร่างแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

2. สร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมขอบเขตการศึกษาวิจัย โดยใช้คำถาม 2 ประเภท คือ แบบปลายปิด (Close-ended Question) และแบบปลายเปิด (Open-ended Question) ประกอบกัน ซึ่งเป็นการดัดแปลงเครื่องมือจากแบบสอบถามที่ได้เคยผ่านการตรวจสอบหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability)

3. นำเครื่องมือที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์แก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องและชัดเจน เหมาะสม ทั้งเนื้อหาสาระ และการใช้ถ้อยคำสำนวนภาษา แล้วนำมาจัดทำเป็นแบบสอบถาม

4. นำเครื่องมือที่สร้างเสร็จ ความถูกต้องสมบูรณ์ของเนื้อหาเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และเหมาะสมของข้อคำถามนำเครื่องมือที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

1) รศ.ดร.เดชชาติ ตรีทรัพย์	ผู้ช่วยอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2) พระมหาเอกกวิน ปิยวีโร ดร.	อาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
3) นางสาวสมศรี ทองแก้วจันทร์	หัวหน้างานทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

5. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (Index of Item – Objective Congruence : IOC) มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.66 – 1.00

6. ผู้วิจัยได้ดำเนินการขอรับการพิจารณารับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน ประจำสถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และได้รับอนุมัติหนังสือรับรองจริยธรรมในมนุษย์ เลขที่ จว.221/2566 ลงวันที่ 25 มกราคม 2566

7. เมื่อผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบความถูกต้องเสร็จแล้ว จึงนำไปทดลองใช้กับผู้ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีคุณลักษณะคล้ายกันกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ คือ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำที่ถูกคุมขังในทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช จำนวน 30 คน แล้วนำผลการตอบแบบสอบถามไปหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ของครอนบาค (Cronbach) โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .618

8. นำเครื่องมือที่สมบูรณ์แล้วไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยต่อไป

9. นำผลจากการการเก็บข้อมูลที่ครบถ้วนมาวิเคราะห์ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพตามลำดับ

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำเครื่องมือการวิจัย คือ แบบสอบถาม และคำถามสำหรับสัมภาษณ์เชิงลึก ไปเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอน ดังนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณ

1) ขอรับหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช

2) แจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

3) ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์

4) นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมวลผลผ่านโปรแกรมสำเร็จรูป

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และเดินทางไปเก็บข้อมูลตามวัน เวลา ที่นัดหมายไว้ สถานที่ในการสัมภาษณ์เชิงลึก เป็นสถานที่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช และในแต่ละแดนควบคุมที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญปฏิบัติหน้าที่อยู่ ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยจดบันทึกเป็นเอกสารและบันทึกภาพ เมื่อได้รับอนุญาต

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการโดยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ มีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล โดยหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าความถี่ (Frequency) และ ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สำหรับอธิบายลักษณะสถานภาพของประชากรที่ใช้ในการศึกษา

2. วิเคราะห์การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

3. วิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค และแนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และนำเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

4. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับการวิจัยเรื่องนี้ มีสถิติที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.7.1 การหาค่าร้อยละ (Percentage)

สูตร :

$$P = \frac{X \times 100}{n}$$

P = ค่าร้อยละ

X = จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3.7.2 การหาค่าเฉลี่ย (Mean)

สูตร :

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

$\bar{x}$ = ค่าเฉลี่ย

$\sum x$ = ผลรวมของผู้ตอบแบบสอบถาม

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

3.7.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สูตร :

$$S = \sqrt{\frac{n\sum fx^2 - (\sum fx)^2}{n(n-1)}}$$

S = ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

$\sum fx$ = ผลรวมของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละระดับ

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช และ 2) เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ตัวแทนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำและคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เป็นการวิจัยเชิงผสานวิธี (Mixed Methods) โดยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำและคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในเขตอำเภอพระพรหม จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 222 คน มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปการวิเคราะห์ข้อมูลทางสังคมศาสตร์ นำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยายตามลำดับ ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

4.2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

4.3 ผลการวิเคราะห์ปัญหาของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำลางนครศรีธรรมราช

4.4 สรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

4.5 ผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกในการเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ ดังนี้

$\overline{X}$ หมายถึง คะแนนค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. หมายถึง ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

n หมายถึง จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 222 คน เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยนำมาแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

(n = 222)

ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
1. ชาย	178	80.20
2. หญิง	44	19.80
อายุ		
1. ไม่เกิน 30 ปี	52	23.40
2. 31-45 ปี	114	51.40
3. 46-60 ปี	48	21.60
4. 61 ปีขึ้นไป	8	3.60
สถานภาพสมรสก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด		
1. โสด	102	46.00
2. สมรส	68	30.60
3. หม้าย	26	11.70
4. แยกกันอยู่	26	11.70
ระดับการศึกษาก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด		
1. ไม่ได้รับการศึกษา	22	9.90
2. ประถมศึกษา	90	40.50
3. มัธยมศึกษาตอนต้น	57	25.70
4. มัธยมศึกษาตอนปลาย	25	11.30
5. ปวช./เทียบเท่า	16	7.20
6. ปวส./เทียบเท่า	7	3.20
7. ปริญญาตรี	5	2.20

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

(n = 222)

ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพก่อนต้องโทษ		
1. นักศึกษา	2	0.90
2. ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	65	29.30
3. เกษตรกรรม	50	22.50
4. รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	-	-
5. รับจ้างทั่วไป	82	36.90
6. ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน)	23	10.40
จำนวนครั้งที่กระทำผิด		
1. จำนวน 1 ครั้ง	21	9.40
2. จำนวน 2 ครั้ง	152	68.50
3. จำนวน 3 ครั้ง	36	16.20
4. จำนวน 4 ครั้งขึ้นไป	13	5.90
โดยรวม	**222**	**100.00**

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 80.20 และเป็นเพศหญิง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 19.80

2. อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุ 31-45 ปี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 51.40 รองลงมาคือ อายุไม่เกิน 30 ปี จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 23.40 อายุ 46-60 ปี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 21.60 และอายุ 61 ปีขึ้นไป จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.60 ตามลำดับ

3. สถานภาพสมรสก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีสถานภาพโสด จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00 รองลงมาคือ มีสถานภาพสมรส จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 30.60 มีสถานภาพหม้าย และแยกกันอยู่ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 11.70 ตามลำดับ

4. ระดับการศึกษาก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ระดับการศึกษาประถมศึกษา จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 40.50 รองลงมาคือ ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 25.70 ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 11.30 ไม่ได้รับการศึกษา จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 9.90 ระดับการศึกษา ปวช./เทียบเท่า

จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 7.20 ระดับการศึกษา ปวส./เทียบเท่า จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20 และ ระดับการศึกษาปริญญาตรี 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20 ตามลำดับ

5. อาชีพก่อนต้องโทษ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 36.90 รองลงมาคือ อาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 19.30 อาชีพเกษตรกรรม จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน) จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 10.40 และนักศึกษา จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.90 ตามลำดับ

6. จำนวนครั้งที่กระทำผิด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ กระทำผิด 2 ครั้ง จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 68.50 รองลงมาคือ กระทำผิด 3 ครั้ง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 16.20 กระทำผิด 1 ครั้ง จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 9.40 และกระทำผิด 4 ครั้งขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 5.90 ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยการหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในกกเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยรวมทุกด้าน

(n = 222)

ข้อ	พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช	ระดับความคิดเห็น		แปลผล
		$\overline{X}$	S.D.	
1.	ด้านชีววิทยา	1.59	0.93	น้อย
2.	ด้านจิตวิทยา	2.32	1.19	น้อย
3.	ด้านสังคมวิทยา	3.00	1.45	ปานกลาง
	โดยรวม	**2.30**	**1.19**	**น้อย**

จากตารางที่ 4.2 พบว่า พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง โดยรวมทุกด้าน ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวมค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 2.30, S.D. = 1.19) อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านสังคมวิทยา ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.00, S.D. = 1.45) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ ด้านจิตวิทยา ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 2.32, S.D. = 1.19) อยู่ในระดับน้อย และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ด้านชีววิทยา ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 1.59, S.D. = 0.93) อยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง ด้านชีววิทยา

(n = 222)

ข้อ	ด้านชีววิทยา	ระดับความคิดเห็น		แปลผล
		$\overline{X}$	S.D.	
1.	ท่านกระทำผิดซ้ำเพราะมีปมด้อยทางด้านร่างกายเพียงใด	1.46	0.78	น้อยที่สุด
2.	ท่านกระทำผิดซ้ำเพราะถูกทำร้ายเพียงใด	1.50	0.94	น้อย
3.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะสรีระของท่านเอื้อต่อการกระทำผิด เพียงใด	1.46	0.73	น้อยที่สุด
4.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะต้องการหาประสบการณ์เพียงใด	1.61	1.03	น้อย
5.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์เพียงใด	1.94	1.17	น้อย
	โดยรวม	**1.59**	**0.93**	**น้อย**

จากตารางที่ 4.3 พบว่า พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง ด้านชีววิทยา ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวมค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 1.59, S.D. = 0.93) อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า หัวข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ หัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์เพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 1.94, S.D. = 1.17) อยู่ในระดับน้อย รองลงมาคือ หัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะต้องการหาประสบการณ์เพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 1.61, S.D. = 1.03) อยู่ในระดับน้อย และหัวข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ หัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำเพราะมีปมด้อยทางด้านร่างกายเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 1.46, S.D. = 0.78) และหัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะสรีระของท่านเอื้อต่อการกระทำผิดเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 1.46, S.D. = 0.73) อยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง ด้านจิตวิทยา

(n = 222)

ข้อ	ด้านจิตวิทยา	ระดับความคิดเห็น		แปลผล
		$\bar{X}$	S.D.	
1.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะมีความยับยั้งชั่งใจต่อสิ่งเร้าไม่ได้ เพียงใด	3.06	1.35	ปานกลาง
2.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะมีอารมณ์รุนแรง ฉุนเฉียว เพียงใด	2.77	1.47	ปานกลาง
3.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะความเคยชินเป็นนิสัยเพียงใด	2.51	1.41	ปานกลาง
4.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะมีปัญหาทางจิตเพียงใด	1.64	0.85	น้อย
5.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะต้องการท้าทายกฎหมายหรือการถูกจับกุมเพียงใด	1.62	0.88	น้อย
	โดยรวม	**2.32**	**1.19**	**น้อย**

จากตารางที่ 4.4 พบว่า พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง ด้านจิตวิทยา ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวมค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 2.32, S.D. = 1.19) อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า หัวข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ หัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำเพราะมีความยับยั้งชั่งใจต่อสิ่งเร้าไม่ได้เพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 3.06, S.D. = 1.35) อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ หัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะมีอารมณ์รุนแรง ฉุนเฉียวเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 2.77, S.D. = 1.47) อยู่ในระดับปานกลาง และหัวข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ หัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะต้องการท้าทายกฎหมายหรือการถูกจับกุมเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$ = 1.62, S.D. = 0.88) อยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง ด้านสังคมวิทยา

(n = 222)

ข้อ	ด้านสังคมวิทยา	ระดับความคิดเห็น		แปลผล
		$\overline{X}$	S.D.	
1.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะคนในครอบครัวชักนำเพียงใด	2.02	1.40	น้อย
2.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะครอบครัวมีฐานะยากจนเพียงใด	3.51	1.45	มาก
3.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะถูกสังคมตีตราว่าเคยติดคุกมาก่อน เพียงใด	3.40	1.48	ปานกลาง
4.	ท่านกระทำผิดซ้ำเพราะอาศัยอยู่ในชุมชนที่เกิดอาชญากรรมบ่อยเพียงใด	2.98	1.48	ปานกลาง
5.	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะถูกเพื่อนชักชวนเพียงใด	3.11	1.46	ปานกลาง
	โดยรวม	**3.00**	**1.45**	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.5 พบว่า พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง ด้านสังคมวิทยา ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวมค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.00, S.D = 1.45) อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า หัวข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ หัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำเพราะครอบครัวมีฐานะยากจนเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.51, S.D = 1.45) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ หัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะถูกสังคมตีตราว่าเคยติดคุกมาก่อนเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.40, S.D = 1.48) อยู่ในระดับปานกลาง และหัวข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ หัวข้อท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะคนในครอบครัวชักนำเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 2.02, S.D = 1.40) อยู่ในระดับน้อย

4.3 ผลการวิเคราะห์ปัญหาของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำลางนครศรีธรรมราช

ปัญหากระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช พบว่า ผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช มีพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะกลับไปแล้วไม่มีงาน และ กลับไปสู่สิ่งแวดล้อมเดิม เพื่อนฝูงเดิม เครือข่ายเดิมและกลับไปสู่สถานที่เดิมคือ เรือนจำ นอกจากนี้ยังมีข้อมูลจากผู้ให้สัมภาษณ์ว่า ปัญหาของการกระทำผิดซ้ำเกิดจาก 1) ผู้ต้องขังประสบปัญหาแล้ว คนในครอบครัวไม่ช่วยหาแนวทางแก้ไขปัญหาในทางที่ถูกต้องไม่เคยให้ความช่วยเหลือกำลังใจ ทำให้ขาดความอบอุ่นจากครอบครัว 2) อยู่ในชุมชนแออัด แหล่งเสื่อมโทรม อยู่กับกลุ่มเพื่อนชักจูงให้กระทำผิดซ้ำอีก 3) การกระทำผิดของบุคคลนั้นมีอัตราการกระทำความผิดแตกต่างกันออกไป โดยการกระทำความผิดของบุคคลจะมีจำนวนสูงมากในท้องที่ที่เป็นย่านสลัมและย่านธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งย่านที่มีการเปลี่ยนแปลงอันได้แก่ ย่านที่มีการอพยพ ซึ่งเป็นเขตของธุรกิจซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของสิ่งแวดล้อม ชุมชน และสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดของบุคคลนั้นเอง ซึ่งการที่มีบ้านอยู่ในชุมชนแออัด แหล่งเสื่อมโทรม มีผู้เสพยาเสพติด มีกลุ่มมิจฉาชีพอาศัยอยู่มาก ชุมชนที่อาศัยอยู่เป็นแหล่งการซื้อขายยาเสพติด ทำให้มีการเรียนรู้เทคนิคและวิธีการในการกระทำความผิดจากบุคคลใกล้ชิด เช่น ญาติพี่น้อง หรือคนรู้จักสนิทสนมในชุมชน หรือเกิดจากการถูกเพื่อนชักจูงเมื่ออยู่กับกลุ่มเพื่อนจะกล้าทำในสิ่งที่ไม่เคยทำ ซึ่งที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้กระทำผิดอีกครั้ง ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ให้ข้อมูลว่า ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เกิดจาก 1) อายุ 2) เพศ 3) สติปัญญา 4) การศึกษา และ 5) สุขภาพ ดังนั้นจะเห็นว่าปัญหาข้างต้นส่งผลให้ผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จึงกระทำความผิดซ้ำเพิ่มมากขึ้น

4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ผู้วิจัยได้ไปสัมภาษณ์กับผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ในประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยใช้วิธีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณาแล้วบรรยาย (Descriptive) ให้เหตุผลสรุปประเด็นใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านชีววิทยา 2) ด้านจิตวิทยา และ 3) ด้านสังคมวิทยาดังนี้

1. รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิผู้ให้สัมภาษณ์ 5 ท่าน ดังนี้

1) นายณรงค์ หนูคง	ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
2) นายพูชนะ หิรัญรัตน์	ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง
3) นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร	ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ
4) นายณัฐพงศ์ คังคะมูสิก	หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง
5) นายไพรัตน์ ใจลือ	หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ

2. ผลการสัมภาษณ์สรุปได้ดังนี้

พฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1) ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านชีววิทยา

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในด้านชีววิทยาหรือด้านร่างกาย หรือการมีสภาพร่างกายที่เอื้อต่อการกระทำผิด หรือเอื้อต่อการก่ออาชญากรรมเป็นด้านที่เกิดขึ้นได้น้อยมาก

ท่านที่ 2 นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า เชื่อว่าความผิดปกติต่างๆ ในร่างกายมนุษย์จะมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในทางที่จะประกอบอาชญากรรมโดยชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมทางอาชญากรเป็นผลมาจาก ความผิดปกติทางกายภาพและจิตใจ

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า พฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านชีววิทยาเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกทางกาย เป็นพฤติกรรมที่ส่งผลมาจาก ร่างกาย มีผลถ่ายทอดแบบต่างๆ ซึ่งในการกระทำผิดซ้ำของแต่ละคน จะมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะเรื่องเพศ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำของเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ เพศชายจะกระทำผิดซ้ำสูงกว่าเพศหญิง นอกจากเรื่องของเพศยังมีเรื่องของวัย อายุ มาเกี่ยวข้องในการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งผู้ต้องขังอยู่ อายุอยู่

ในช่วง 25-40 ปี แต่การที่ผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำอีกนั้นยังมีหลายๆ อย่างที่สนับสนุนในการตัดสินใจจะทำผิดซ้ำ

ท่านที่ 4 นายณัฐพงศ์ คังคะมูสิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในด้านชีววิทยาอาจจะมีส่วนในการกระทำความผิดซ้ำแต่อาจจะเกิดได้ในบางคดี เช่น มีเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ผู้เสพสารเสพติด เป็นต้น สำหรับการกระทำคดีความหลายอย่าง เช่น คดีทางเศรษฐกิจ ฉ้อโกงเกี่ยวกับทรัพย์ ผลิตจำหน่ายยาเสพติด ไม่น่าจะเกี่ยวกับด้านชีววิทยามากนักหรือเป็นผลน้อย

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า จากประสบการณ์ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ที่เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช มาประมาณ 10 ปี มีความเห็นว่าด้านชีววิทยา หรือด้านกายภาพ หรือสภาพร่างกายของผู้ต้องขัง อาจจะไม่มีผลเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำ หรือมีผลน้อยมากจนไม่สามารถอนุมานได้ว่าผลสัมพันธ์กันอย่างไร เพราะผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ร่างกายปกติสมบูรณ์แข็งแรง แต่บางรายที่กระทำผิดซ้ำมีลักษณะร่างกายที่ผิดปกติก็มี

สรุปได้ว่า พฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านชีววิทยา เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกทางกาย เป็นพฤติกรรมที่ส่งผลมาจากร่างกาย มีผลถ่ายทอดแบบต่างๆ การมีสภาพร่างกายที่เอื้อต่อการกระทำผิดก็เป็นสิ่งหนึ่งที่สนับสนุนการทำผิด เช่น เพศชายจะกระทำผิดซ้ำสูงกว่าเพศหญิง เป็นต้น

2) ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยา

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังทางด้านจิตวิทยา หรือด้านจิตใจเป็นด้านที่สำคัญอย่างมาก ที่กระทำให้ผู้ต้องขังหวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีกโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ง่ายถ้าจิตใจไม่มีความเข้มแข็งพอ เนื่องจากคดียาเสพติดมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตของผู้ต้องขัง เพราะผู้ต้องขังรู้จักแหล่งของยาเสพติด มีเครือข่ายเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นอย่างดี ถ้ามีจิตใจที่ไม่เข้มแข็งก็จะกลับไปกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอีก

ท่านที่ 2 นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า พฤติกรรมทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำ มี 2 กรณี คือ ด้านทัศนคติต่อการถูกลงโทษและด้านลักษณะนิสัยและความรับผิดชอบส่วนตัว เช่น ประสบการณ์การติดคุกครั้งแรกของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติทำให้ผู้ถูกคุมขังมองว่าการอยู่ในคุกนั้นไม่ได้น่ากลัวแต่ประการใด

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า พฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านจิตวิทยา ปัจจัยด้านจิตวิทยา มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง 1) แรงจูงใจ 2) การเรียนรู้ แรงจูงใจจะมีผลต่อการกระทำผิดซ้ำกล่าวคือ ผู้ต้องขังแต่ละคน มีความต้องการที่แตกต่างกัน ต้องการความสำเร็จ ความสมบูรณ์ของครอบครัว ความมีหน้ามีตาในสังคม อีกทั้งมีความต้องการเรื่องแรงจูงใจ เช่น ต้องการแก้แค้น บุคคลอื่น ซึ่งเป็นพฤติกรรม ที่มีผลภาระทางอารมณ์ ซึ่งจะต้องมีผลเป็นแรงจูงใจในการกระทำผิดซ้ำได้ การเรียนรู้ ผู้ต้องขังจะมีการเรียนรู้เลียนแบบพฤติกรรมของกลุ่มผู้ต้องขังด้วยกัน ซึ่งการที่ผู้ต้องขังกลุ่มต่างๆ ถูกคุมขังด้วยกันพฤติกรรมของแต่ละคนจะแตกต่างกัน และพฤติกรรมการเรียนรู้จะมีผลมาปฏิสัมพันธ์ต่อกลุ่มเพื่อนด้วยกัน

ท่านที่ 4 นายณัฐพงศ์ คังคะมูลิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในด้านจิตวิทยามีส่วนอย่างยิ่งกับผู้ต้องขังที่ปล่อยตัวแล้วกลับมากระทำผิดซ้ำ โดยเฉพาะผู้กระทำคดีความผิดพรบ.ยาเสพติด ลักทรัพย์ คดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย คดีทางเพศ (ข่มขืน, อนาจาร)

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ด้านจิตวิทยา มีผลเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังโดยตรง เพราะจิตเป็นแรงขับเคลื่อนให้แสดงออกพฤติกรรมและการกระทำ และติดตัวของผู้ต้องขัง หากมีจิตใจหลงผิดก็มีโอกาสกลับมากระทำผิดซ้ำอีกเมื่อมีโอกาส

สรุปได้ว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ง่ายถ้าจิตใจไม่มีความเข้มแข็งพอ เนื่องจากคดียาเสพติดมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตของผู้ต้องขังต้องอยู่ในพื้นที่เดิม คบกับเพื่อนกลุ่มเดิม หากจิตใจไม่เข็มแข็งพอ ก็จะทำให้กลับไปกระทำผิดซ้ำอีกได้ง่าย

3) ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านสังคมวิทยา

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในด้านสังคมวิทยา เนื่องจากสถิติการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังที่อาศัยอยู่ในสังคมหรือชุมชนที่แออัด หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติด หรือเป็นแหล่งมั่วสุ่มอาชญากรรมต่างๆ เมื่อผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวและเข้าไปอยู่ในสังคม หรือชุมชนแบบเดิมๆ ก็จะทำให้ผู้ต้องขังกลับมากระทำผิดซ้ำอีก

ท่านที่ 2 นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า สังคมและสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวส่งผลโดยตรงต่อการเป็นอาชญากร โดยบิดามารดาเป็นผู้เริ่มกระบวนการขัดเกลาทางสังคมให้กับบุตรหากเป็นบิดามารดาแบบอย่างที่ไม่ดี

จะทำให้ปัจจัยภายในเป็นส่วนที่โน้มให้ไปในทางกระทำผิด ปัจจัยทางสังคมมีส่วนส่งผลซึ่งกันและกันอย่างมีนัยสำคัญ สังคมภายนอกว่าด้วย สภาพแวดล้อมในชุมชน กลุ่มเพื่อน

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า พฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านสังคมวิทยา เรือนจำหรือสถานที่คุมขังผู้ต้องขังเป็นอีกสังคมหนึ่งที่ส่งผล ต่อผู้ต้องขังที่มีการเปลี่ยนแปลง ต่อจากสังคมครอบครัว และชุมชน ซึ่งสิ่งแวดล้อมต่างๆ มีอิทธิพลทางสังคมภายในเรือนจำที่ทำให้ผู้ต้องขังมีการเปลี่ยนแปลงลอกเลียนแบบ ไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำเช่น

- ผู้ต้องขังบางรายมีอำนาจมีสิทธิสามารถชักจูงเพื่อนผู้ต้องขังด้วยกัน
- ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ จนเกิดความผูกพัน เมื่อเพื่อนชักจูงต้องลองทำตาม
- เกิดความพึงพอใจในสิ่งที่ตนเองได้รับ จนทำให้เกิดการยอมรับเห็นตัวเห็นชอบ
- เกิดความคุ้นเคยกับสิ่งที่กระทำ เช่น การใช้ชีวิตภายนอก เรือนจำ เว้นแต่เรื่องที่ก่อให้เกิดความไม่ถูกต้อง สังคม ชุมชน สภาพแวดล้อมที่มีแต่สิ่งล่อแหลม ต่อทางพฤติกรรม เมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ สังคมเทพมีแต่ผู้กระทำผิด มาเลยว่าด้วยเป็นเรื่องอนาคตไม่มีความสำนึกในพฤติกรรม ที่ตนกระทำผิด ด้วยเหตุผลข้างต้นหลายๆ ด้านเป็นข้อมูลที่ทำให้ผู้ต้องขังเกิดการกระทำผิดซ้ำได้

ท่านที่ 4 นายณัฐพงศ์ คังคะมูลิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังเกี่ยวกับด้านสังคมวิทยาน่าจะเป็นสัดส่วนในการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังมากที่สุด เนื่องจากสังเกตการณ์สถิติจำแนก ผู้ต้องขังที่เข้ามาต้องโทษในเรือนจำ/ทัณฑสถาน ผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีภาวะด้านจิตใจปกติ ร่างกายปกติ แต่ต้องโทษติดคุกในคดีจำหน่ายครอบครองยาเสพติด คดีปล้นทรัพย์ ลักทรัพย์ เนื่องจากฐานะยากจน อยู่ในสภาพแวดล้อมชุมชนที่มีการแพร่ระบาดของยาเสพติดชุกชุม ชุมชนแออัดมีความเสี่ยงในการขัดแย้งเปิดคดีอาชญากรรม รับทรัพย์ อนาจาร ข่มขืน ทำร้ายร่างกาย การขัดแย้งระหว่างสถาบันการศึกษาเป็นต้น เมื่อผู้ต้องขังถูกดำเนินคดี ติดคุกพ้นโทษไปแล้วกลับไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมๆ ทำให้มีส่วนอย่างยิ่งในการกระทำผิดอีก

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ด้านสังคมวิทยา มีผลเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง เพราะสังคมหรือสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล เช่น ฐานครอบครัว ชุมชนและสังคมแวดล้อม ซึ่งบางคนอาจจะมีทางเลือกในการตัดสินใจน้อยจึงเลือกเดินทางผิด

สรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อมและสังคม มีปัจจัยหลายอย่าง ซึ่งทำให้ติดยาเสพติดได้ง่าย ได้แก่ 1) คนที่อยู่ใกล้ชิดกับพวกติดยา อยู่ในที่ที่สามารถหาได้ง่าย เช่น แหล่งชุมชนแออัด 2) ความกดดันทางสังคม ปัญหา เศรษฐกิจว่างงาน อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม และ 3) สภาพครอบครัวที่กดดันต่อจิตใจ เช่น ครอบครัว แตกแยก บิดามารดาทะเลาะกันเป็นประจำ บิดามารดาติดยาหรือสุรา การอบรมเลี้ยง

ดูไม่ดีเคร่งครัด มากเกินไป ขาดความรักความอบอุ่นและหาทางออกโดยการใช้ยาเพื่อให้หายกลุ้มใจ และหนีจาก ภาวะความเป็นจริง

แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1) การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านชีววิทยา เป็นอย่างไรบ้าง

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านชีววิทยา เริ่มจากสถาบันครอบครัวเป็นอันดับแรก เพราะครอบครัวเป็นสิ่งแรกที่มนุษย์เราต้องเจอ การมีปมด้อยด้านร่างกาย หรือการมีร่างกายที่ผิดปกติอาจจะเป็นสาเหตุที่น้อยมากที่เป็นเหตุให้ผู้ต้องขังกระทำผิด แต่อย่างไรก็ตามครอบครัวเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจและช่วยแก้ปัญหาให้กับผู้ต้องขังที่เคยกระทำผิด เพื่อไม่ให้ผู้ต้องขังกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

ท่านที่ 2 นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า หากผู้กระทำผิดมีการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิดเพิ่มขึ้น จะมีโอกาสเสี่ยงที่ทำให้จะกระทำผิดซ้ำเพิ่มขึ้น 4 เท่าเมื่อเทียบคนที่ไม่ได้มีการคบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำผิด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ที่กระทำผิดเรียนรู้พฤติกรรมของอาชญากรจากผู้ที่สนิทสนมคุ้นเคยเป็นเวลานานจน ผู้ที่เรียนรู้มองเห็นว่าสิ่งผิดกฎหมายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องเทคนิค แรงจูงใจ วิธีหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง และทัศนคติต่างๆ ในการกระทำผิด จึงควรป้องกันเรื่องเหล่านี้เสีย

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขำเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เกิดจาก 1) อายุ 2) เพศ 3) สติปัญญา 4) การศึกษา และ 5) สุขภาพ มีอาการเจ็บป่วย การแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านชีววิทยาโดยให้มีการส่งเสริมและสนับสนุนให้การศึกษา ให้การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังทางด้านชีววิทยา จำแนกลักษณะของผู้ต้องขังตามลักษณะต่างๆ ผู้ต้องขังที่มีการกระทำผิดจากบุคคลภายนอก ความรู้ความสามารถ ประวัติทางสังคม ครอบครัว และวางแผนการปฏิบัติรายบุคคล เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้ต้องขัง เพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนไม่ให้ผู้ต้องขังกลับมากระทำผิดซ้ำอีกหลังจากพ้นโทษออกจากเรือนจำ

ท่านที่ 4 นายณัฐพงศ์ คังคะมูสิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านชีววิทยา ได้แก่ 1) ด้านครอบครัว บิดา มารดา ญาติพี่น้องต้องให้การอบรมดูแลให้กำลังใจ แนะนำให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด 2) หน่วยงานของรัฐต้องให้ความสำคัญเป็นวาระหลักในการดูแลสังคม ให้การช่วยเหลือให้

คำปรึกษาอบรมให้ความรู้ด้านจิตใจ การประกอบอาชีพตามความรู้ความสามารถ และ 3) สังคมให้โอกาสในการปรับตัวแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาดมาแล้ว ให้กำลังใจไม่ตีตรา

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ด้านชีววิทยานั้น เนื่องด้วยปัญหาด้านชีววิทยาไม่แสดงออกให้เห็นโดยชัดเจน ทางเรือนจำแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำ โดยจัดการฝึกอบรมตามโปรแกรมลักษณะกรณีที่ผู้ต้องขังนันเนได้กระทำความผิด

สรุปได้ว่า การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านชีววิทยา เริ่มจากสถาบันครอบครัวเป็นอันดับแรก ผู้กระทำผิดต้องการกำลังใจ สังคม ให้การช่วยเหลือให้คำปรึกษา และช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ให้กับผู้ต้องขังที่เคยกระทำผิด เพื่อไม่ให้ผู้ต้องขังกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

2) การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยา เป็นอย่างไรบ้าง

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ด้านจิตวิทยา ครอบครัว บิดา มารดา ญาติพี่น้อง ต้องให้ความรักความอบอุ่นดูแลเอาใจใส่ เมื่อมีปัญหาต้องคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจ เพื่อที่จะให้ก้าวผ่านปัญหานั้นไปได้ จิตใจเป็นสิ่งที่ชักจูงง่ายๆ ถ้าไม่เข้มแข็งต่อสิ่งเร้าก็จะทำให้ผู้ต้องขังกลับไปกระทำผิดซ้ำเช่นเดิมอีก ครอบครัวจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจไม่ให้ผู้ต้องขังกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

ท่านที่ 2 นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ด้านจิตวิทยา ครอบครัวจะต้องใกล้ชิดผู้ต้องขัง ให้อภัยและโอกาสในการกลับตัวเป็นคนดี ดูแลให้คำปรึกษาส่งเสริมให้ทำความดี บำบัดในระยะก่อนเข้าสู่สังคม ครอบครัวต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ผู้ต้องขัง กลยุทธ์ในการพัฒนาครอบครัวต้องมีความใกล้ชิดผู้ต้องขังขณะต้องรับโทษ เช่น มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องขังกับครอบครัว เพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถใช้ชีวิตกับครอบครัวได้อย่างสนิทสนมหลังพ้นโทษครอบครัวต้องให้อภัยและให้โอกาสผู้กระทำผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ จะต้องประคับประคองเอาใจใส่ และให้คำปรึกษาเมื่อมีปญหาในเบื้องต้น

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ด้านจิตวิทยาเกิดจาก 1) ความคิด ความเชื่อ ทัศนคติ 2) การตอบสนองต่อการแสดงความรู้สึก 3) ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้เมื่อมีการขัดขืนต่อการทำร้ายแรง 4) มองตนเองไม่มีคุณค่าประชดตนเอง 5) ไม่มีวิธีการขจัดความเครียด และ 6) เกิดความกลัวเช่นกลัวไม่ถูกรัก กลัวไม่ได้รับการยอมรับ กลัวไม่ปลอดภัย การแก้ปัญหา โดยการให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง ที่เกี่ยวข้องกับด้านจิตวิทยา

ให้ได้รับการดูแล ได้รับการปรึกษาจากเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เฉพาะทาง เช่นนักจิตวิทยา ทั้งนี้เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ไม่ใช้ในทางที่ถูกต้องเหมาะสมสร้างพลังในเชิงบวก

ท่านที่ 4 นายณัฐพงศ์ คังคะมูลิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า 1) ด้านครอบครัว บิดา มารดา ญาติพี่น้องต้องให้ความรักและความเอาใจใส่ดูแลใกล้ชิดมาตั้งแต่อายุน้อย จนโตขึ้นให้การศึกษาเลี้ยงดูให้มีความอบอุ่นในครอบครัว 2) หน่วยงานของรัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกภาคส่วนต้องให้ความสำคัญตรวจสอบให้การรักษาอาการป่วยหากมีอาการหรือภาวะจิตใจที่ผิดปกติ และ 3) สังคมทั่วไปที่ผู้ต้องโทษปล่อยตัวไปอาศัยอยู่ช่วยดูแลให้ความอบอุ่น ตักเตือน ให้โอกาสปรับตัว หากเกินพลังความสามารถแล้วประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความช่วยเหลือ

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ในด้านจิตวิทยา เรือนจำได้แค่ปัญหาการกระทำผิดซ้ำโดยการจัดฝึกอบรมหลักสูตรพัฒนาจิตใจ เช่น หลักสูตรสัคคสาสมาธิ การอบรมธรรม การศึกษาหลักสูตรหลักธรรม การอบรมหลักสูตรพัฒนาจิตใจของการควบคุมต่างๆ ภายในเรือนจำ

สรุปได้ว่า การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชในด้านจิตวิทยา ครอบครัวจะต้องส่งเสริมให้ประกอบคุณงามความดีและกลับตัวเป็นคนดีของสังคม และควรให้มีโครงการครอบครัวบำบัด โดยการเชิญครอบครัวเข้ามาร่วมบำบัดฟื้นฟูผู้ต้องขัง ตามที่กรมราชทัณฑ์กำหนดหรือให้ครอบครัวเข้ามาร่วมบำบัดฟื้นฟูผู้ต้องขังสัปดาห์สุดท้ายก่อนพ้นโทษ ครอบครัวจะต้องดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ต้องขัง หลังพ้นโทษ สนับสนุนให้กำลังใจในการดำเนินชีวิตต่อไป

3) การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชในด้านสังคมวิทยา เป็นอย่างไรบ้าง

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านสังคมวิทยา ได้แก่ 1) ผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวต้องหลีกเลี่ยงสังคมแบบเดิมๆ 2) สังคมต้องให้โอกาสผู้ต้องขังในการปรับตัว และให้โอกาสในการดำรงชีวิตใหม่ในสังคม 3) ให้โอกาสในการประกอบอาชีพที่ดี และ 4) ส่งเสริมและสนับสนุนในการกระทำความดีแก่ผู้ต้องขัง

ท่านที่ 2 นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชในด้านสังคมวิทยานั้น สังคมควรให้โอกาสกับผู้กระทำผิดที่พ้นโทษแล้ว ได้มีโอกาสในการที่จะกลับตัวเป็นคนดี ไม่ดูถูก เหยียดหยาม และรังเกียจ เพื่อไม่เป็นการกดดันให้ผู้กระทำผิด กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ปัญหาการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านสังคมวิทยาสาเหตุเกิดจาก 1) สภาพครอบครัวเพื่อน 2) สภาพแวดล้อมของชุมชน สังคม 3) สภาวะทางเศรษฐกิจ 4) อาชีพรายได้ 5) สถานะทางสังคม และ 6) กฎหมายต่างๆ การแก้ปัญหาโดยให้เข้าใจแบบสังคมว่าจะต้องอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข โดยต้องปรับเปลี่ยนตนเอง ต้องปรับตัวให้เข้ากับบริบททางสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และที่สำคัญ สังคมต้องให้โอกาสแก่ผู้ต้องขังที่ได้พ้นโทษออกมาอยู่ในสังคมภายนอก ต้องการยอมรับ ไม่กีดกัน หรือตีตราว่าเป็นคนขี้คุก บุคคลเหล่านั้นต้องการในส่วนที่ได้กล่าวมา

ท่านที่ 4 นายณัฐพงศ์ คังคะมูลิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า 1) การแก้การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านสังคมวิทยาเป็นปัญหาที่มีความสลับซับซ้อนยากในการแก้ปัญหา แม้แต่จะเป็นระดับนโยบายของประเทศจะให้ความสำคัญทุกภาคส่วนช่วยดูแล 2) ครอบครัวญาติพี่น้องรวมตัวรวมกลุ่มกันช่วยดูแล 3) หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องช่วยดูแล อบรมให้ความรู้ อบรมด้านอาชีพ และ 4) หลีกเลี่ยงจากชุมชน สภาพแวดล้อมเดิม หากเป็นไปได้เพื่อปรับตัว ไม่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นทำเลเดิมๆ หลีกเลี่ยงการเกิดเหตุต่างๆ

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า ด้านสังคมวิทยา ทางเรือนจำ ได้จัดอบรมหลักสูตรการเตรียมความพร้อมก่อนการปล่อยให้ แก่ผู้ต้องขัง เพื่อให้ผู้ต้องขังมีความพร้อมที่จะได้รับการปล่อยตัวออกสู่สังคมภายนอก สามารถปรับตัวใช้ชีวิตในสังคมภายนอกอย่างปกติสุข

สรุปได้ว่า สังคมควรให้อภัยและให้โอกาสกลับตนเป็นคนดีเมื่อพ้นโทษ มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปญหาการกระทำ ผิดซ้าของผู้ต้องขังชายได้แก่องค์กรเอกชนต่างๆ ต้องร่วมมือกับภาครัฐ เช่น บ้านวัด โรงเรียน การให้อภัย การยอมรับ การไม่ตีตรา ไม่รังเกียจ สังคมสอนสิ่งที่ดี เช่น คุณธรรม จริยธรรม และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง นำผู้พ้นโทษถ่ายทอดประสบการณ์ ให้เห็นโทษภัยของการทำผิดกฎหมายบ้านเมือง การพัฒนากลยุทธ์สังคมต้องเข้าดูแลช่วยเหลือ ผู้ต้องขังหลังพ้นโทษ เพื่อให้รู้สึกว่าสังคม ปรารถนา ให้เขากลับตนเป็นพลเมืองดี สังคมต้องให้อภัย ให้การยอมรับไม่ตีตราหรือประทับตรา ไม่รังเกียจ เป็นการให้โอกาสเขากลับตนเป็นพลเมืองดีของสังคม

แนวป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1) แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านชีววิทยา มีแนวทางอย่างไรบ้าง

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านชีววิทยา คือ 1) ครอบครัวต้องช่วยกันดูแลเอาใจใส่ คอยให้คำปรึกษา คำแนะนำในปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อไม่ให้

ผู้ต้องขังต้องต่อสู้กับปัญหาเพียงลำพัง และ 2) ให้ความรู้และสร้างทัศนคติที่ดีแก่ผู้ต้องขังที่มีปมด้อยด้านร่างกาย ให้ผู้ต้องขังรู้และเข้าใจว่าผมได้นะร่างกายนั้นไม่เป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิตที่ดีต่อไปได้

ท่านที่ 2 นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ด้านชีววิทยา มีการอบรมและเตรียมพร้อมให้กับผู้ต้องขังก่อนพ้นโทษ ทั้งทางฝึกอบรมอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการประกอบอาชีพที่เหมาะกับบุคคลนั้นๆ เพื่อเมื่อพ้นโทษออกไปแล้ว สามารถมีอาชีพเพื่อเลี้ยงตัว และไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า แนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านชีววิทยาโดยการกระบวนการหลักการของผู้ต้องขังเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเป็นการเตรียมความพร้อมเชื่อมต่อแต่ละวันมีส่วนของผู้ต้องขังเท่าเรือนจำผ่านช่องทางของผู้ต้องขังเป็นการติดต่อญาติโดยผู้ต้องขังโดยให้ความสำคัญกับการแยกประเภทของผู้ต้องขังแต่ละรายอย่างเหมาะสม การวางแผนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังอย่างเหมาะสมการควบคุมและแก้ไขผู้ต้องขังอาทิเช่นการจัดการอบรมรูปแบบต่างๆ การให้การอบรมวิชาชีพต่างๆ อบรมด้วยความสมัครใจและความต้องการของตลาดแรงงาน การพัฒนาสภาพจิตใจโดยการแก้ไขฟื้นฟูจิตใจประเภทต่างๆ ให้เหมาะสมกับผู้ต้องขังแต่ละคน ซึ่งจะส่งผลถึงการแก้ไขฟื้นฟูทั้งตั้งแต่ระยะเริ่มต้น จนถึงการฟื้นฟูระยะสุดท้าย การเตรียมการก่อนการปล่อยตัว

ท่านที่ 4 นายณัฐพงศ์ คังคะมูลิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า 1) ครอบครัวบิดามารดาญาติพี่น้องช่วยดูแลให้ความรักเอาใจใส่อบรมให้ความรู้ให้อภัย 2) สังคมชุมชนช่วยดูแลให้การแนะนำเป็นมิตรให้โอกาส และ 3) ระดับนโยบายของประเทศออกกฎระเบียบกฎหมายมอบหมายให้หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องควบคุมดูแลให้การช่วยเหลือ

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า แนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านชีววิทยา โดยผู้ต้องขังทุกคนที่เข้ามาในเรือนจำ จะต้องได้รับการวางแผนการปฏิบัติตามโปรแกรมรายบุคคล และเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตั้งแต่แรกเข้าเรือนจำ เพื่อเข้าใจและป้องกันการออกไปกระทำความผิดซ้ำภายนอกหลังจากการปล่อยตัว

สรุปได้ว่า แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านชีววิทยา ครอบครัวต้องสนับสนุนให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษนำหลักศีลธรรมมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ต้องดูแล และให้คำปรึกษา และเป็นแบบอย่างทีดีแก่ผู้ต้องขังหลังพ้นโทษ

2) แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยา มีแนวทางอย่างไรบ้าง

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านจิตวิทยา ได้แก่ 1) ควรมีบทลงโทษหรือกฎหมายเพิ่มโทษ และบังคับโทษอย่างจริงจังสำหรับผู้ต้องขังที่เคยกระทำผิด เพื่อให้เกรงกลัวต่อกฎหมายไม่กล้ากระทำผิดอีก 2) ป้องกันและปราบปรามปัญหายาเสพติดให้หมดไป เพราะคดียาเสพติดเป็นคดีที่ผู้ต้องขังส่วนใหญ่กลับมากระทำผิดซ้ำ และ 3) ครอบครัว ญาติพี่น้อง ชุมชน ช่วยกันดูแลเอาใจใส่ ไม่รังเกียจและให้โอกาส

ท่านที่ 2 นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยา คือควรมีการฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง เช่น การมีโครงการเกี่ยวกับการฟังธรรม การนำธรรมะมาพัฒนาชีวิต และใช้ในชีวิตประจำวัน ฝึกให้เป็นคนใจเย็นลง และไม่อ่อนไหวไปกับสิ่งที่อยู่รอบตัวง่ายๆ

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่าแนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ด้านจิตวิทยา โดยการพัฒนาและการแก้ไข การฟื้นฟูผู้ต้องขัง พัฒนาสภาพความเป็นอยู่ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค เปรียบด้วยปัจจัย 4 ผู้ต้องขังจะต้องได้รับการดูแลก่อนการปล่อย ส่งผลที่ดีต่อการใช้ชีวิตดำรงชีวิตที่ปรึกษาเป็นมนุษย์ดูแลเรื่องสิทธิประโยชน์ภายใต้การคุมขัง การศึกษา โปรแกรมแก้ไขฟื้นฟูให้มีความสอดคล้องกับการปรับเปลี่ยนพัฒนา การพัฒนาโปรแกรมใหม่ๆ ในการแก้ไขฟื้นฟูและพัฒนาพฤติกรรมให้มีความเท่าเทียมกันต่อสถานการณ์ในบริบทของสังคมและสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกเรือนจำ มุ่งเป้าสู่การสร้างประสิทธิภาพของกรมราชทัณฑ์ เพื่อลดผลการกระทำผิดซ้ำ

ท่านที่ 4 นายณัฐพงศ์ คังคะมูสิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า 1) นโยบายรัฐเพิ่มโทษผู้กระทำผิดซ้ำหรือออกมาตรการด้านความปลอดภัยของสังคมไม่เข้มงวด 2) ปราบปรามป้องกันปัญหายาเสพติด 3) ส่งเสริมความร่วมมือของภาครัฐทุกหน่วยงานร่วมกันป้องกันแก้ไข เช่น หน่วยงานปกครอง ตำรวจ สาธารณสุข หน่วยงานท้องถิ่น 4) ครอบครัว ญาติพี่น้อง ชุมชนช่วยกันดูแล และ 5 กำหนดเงื่อนไขการพ้นโทษก่อนกำหนดโทษจริงให้เข้มงวดขึ้น พ้นโทษตามกำหนดโทษจริง สำหรับผู้ที่มีความเสี่ยงกระทำผิดซ้ำ

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า เรือนจำได้จัดอบรมหลักสูตรพัฒนาจิตใจ เพื่อยกระดับจิตใจผู้ต้องขังให้มี

ภูมิคุ้มกันป้องกันการกระทำผิดซ้ำ โดยกำหนดให้ผู้ต้องขังทุกคนจะต้องผ่านหลักสูตรพัฒนาจิตใจ ซึ่งมีทั้งหลักสูตรบังคับและหลักสูตรสมัครใจ

สรุปได้ว่า แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยา จะต้องมีการให้กำลังใจและยกย่องผู้ต้องขังที่พ้นโทษที่ประกอบคุณงามความดีให้ปรากฏแก่สาธารณชน เพื่อให้เขารู้สึกว่าตนมีคุณค่าต่อสังคม สร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีกฎหมายล้างประวัติผู้ต้องขังที่พ้นโทษ ซึ่งไม่ได้กระทำผิดอีกภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด ให้เป็นผู้บริสุทธิ์เสมือนหนึ่งว่าไม่เคยกระทำผิดมาก่อน เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษไม่คิดไปกระทำความผิดซ้ำ

3) แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านสังคมวิทยา มีแนวทางอย่างไรบ้าง

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังด้านสังคม ได้แก่ 1) ชุมชน ผู้ประกอบการ ต้องให้โอกาสในการประกอบอาชีพของผู้ต้องขัง เพื่อให้ผู้ต้องขังมีอาชีพมีรายได้เลี้ยงตัวเองและครอบครัว 2) ส่งเสริมและให้ความรู้แก่ผู้ต้องขังด้านอาชีพ ด้านสังคม เมื่อผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวจะได้นำความรู้นั้นมาใช้ในการดำรงชีวิตได้ และ 3 ส่วนราชการ ผู้นำชุมชนร่วมมือกันในการพัฒนาชุมชนให้น่าอยู่ให้เข้มแข็ง

ท่านที่ 2 นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า สังคมสอนสิ่งที่มีประโยชน์ให้กับผู้ต้องขังที่พ้นโทษให้ดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและเน้นการดำเนินชีวิตโดยมีคุณธรรมและจริยธรรม สังคมควรนำผู้ต้องขังที่พ้นโทษ ไปถ่ายทอดประสบการณ์ให้สังคมได้เห็นถึงโทษของการกระทำผิดกฎหมายบ้านเมือง เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันให้กับสังคม

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า แนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชด้านสังคมวิทยา พัฒนาแวดล้อมทางด้านสังคมและให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษในการกลับคืนสู่สังคม อาทิเช่น การสร้างอาชีพ การให้โอกาส ส่งเสริมการเปลี่ยนพฤติกรรมหลังการพ้นโทษ ซึ่งหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน สภาพประกอบการของการรับรู้พ้นโทษอย่างน้อย 6 เดือน เพื่อเป็นหลักประกันงานมั่นคง มีรายได้ภายหลังพ้นโทษ มีกองทุนสำหรับผู้ประกอบอาชีพหลังพ้นโทษ มีทั้งที่อยู่อาศัยปกครองมีญาติพร้อมให้กำลังใจหลังการปล่อยตัว เพิ่มมาตรการด้าน เมื่อพิจารณาการทำผิดซ้ำมาตรการทางสังคมที่ผู้คนโทษเป็นปกติไม่ตอบกลับไม่กระทำผิดซ้ำมีส่วนร่วมของภาครัฐเอกชน ชุมชนและสังคมส่วนร่วมกันแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำเพราะปัญหาการกระทำผิดซ้ำไม่ใช่ปัญหาของผู้คนโทษเพียงอย่างเดียวแต่เป็นปัญหาทางสังคมโดยทางภาครัฐในเอกชนชุมชนสังคมและครอบครัวต้องให้กำลังใจและต่างแก้ไขเพื่อให้สังคมที่ไม่ได้ทอดทิ้งใครไว้ใจเป็นสังคมที่สงบสุข และปลอดภัย

ท่านที่ 4 นายณัฐพงศ์ คังคะมูลิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า 1) ส่งเสริมให้เด็กเยาวชน ศึกษา อบรม ด้านอาชีพที่ใช้เป็นวิชาชีพเลี้ยงตนเอง ไม่ไปหารายได้ในทางที่ผิดกฎหมาย 2) ส่วนราชการทุกส่วนที่เกี่ยวข้องร่วมมือกันพัฒนาชุมชนสิ่งแวดล้อม ให้เอื้ออำนวย ที่ชุมชนเข้มแข็ง และ 3) เรือนจำทัณฑสถาน กรมคุมประพฤติจัดหางานให้ทำหลังพ้นโทษโดยการอบรมอาชีพ มีการเชิญหน่วยงานจัดทำงานมาเพราะงานตำแหน่งที่ว่างที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถ

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า แนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในด้านสังคม ทางเรือนจำ ได้จัดฝึกอบรมวิชาชีพให้ผู้ต้องขัง เพื่อภายหลังจากปล่อยตัวจะได้มีวิชาชีพติดตัวไปประกอบสัมมาชีพ นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังได้รับการศึกษาทั้งสายสามัญและสายอาชีพที่กระทรวงศึกษาธิการให้การรับรองหลักสูตรจนถึงระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เพื่อให้ผู้ต้องขังมีวิชาความรู้ติดตัวไปใช้ประกอบอาชีพในสังคม สร้างการยอมรับจากสังคม อีกทั้งหลักสูตรการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในการปรับตัวใช้ชีวิตในสังคมภายนอก

สรุปได้ว่า แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านสังคมวิทยา สังคมต้องให้อภัย ช่วยเหลือดูแล และสอนสิ่งที่ดีมีประโยชน์แก่ผู้ต้องขังหลังพ้นโทษ เพื่อให้กลับตนเป็นพลเมืองดีของสังคม

4) ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ท่านที่ 1 นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า กรมราชทัณฑ์หรือเรือนจำมีการคัดกรอง หรือการจำแนกผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ เพื่อหาสาเหตุและแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เพื่อให้ความช่วยเหลือตามสภาพปัญหา และความต้องการของผู้ต้องขังเป็นรายบุคคลตลอดจนการจัดอบรมหลักสูตร ต่างๆ เช่น โครงการโคกหนองนาแห่งน้ำใจและความหวัง ซึ่งเป็นโครงการพระราชทานในพระบาทสมเด็จพระวชิระเกล้าเจ้าอยู่หัว เพื่อให้ผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวได้นำไปประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตัวเองและครอบครัว การให้การศึกษากับผู้ต้องขัง การฝึกอาชีพและการพัฒนาด้านจิตใจในการนำธรรมะมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิต หรือเรียกว่าหลักสูตรสัตถะสมาธิ เพื่อให้ผู้ต้องขังฝึกสมาธิช่วยให้เกิดการตระหนัก รู้อารมณ์ความคิดของตนเองในขณะนั้น ส่งผลให้เกิดการลดความเครียด ความวิตกกังวล รวมถึงส่งเสริมการมีคุณค่าในตนเอง และเพิ่มความเข้มแข็งของจิตใจ เกิดความอดทนต่อแรงกดดันจากสิ่งแวดล้อมได้ และยังมีอีกหลายโครงการที่กรมราชทัณฑ์หรือเรือนจำฝึกอบรมให้ผู้ต้องขังมีความรู้มีอาชีพและไม่หวนมากระทำผิดซ้ำอีก การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังไม่ว่าจะเป็นด้านชีววิทยา ด้านจิตวิทยา และสังคมวิทยา ตอนมีแนวทางเพิ่มเติมในด้านต่างๆ ดังนี้ 1) ด้านบทลงโทษ ควรเพิ่มบัญญัติบทลงโทษให้หนักกว่าเดิม เช่นการเพิ่มโทษ การยึดทรัพย์ และการบังคับโทษอย่างจริงจัง

2) ควรสร้างพาทีเครือข่ายระหว่างหน่วยงานและชุมชน ควรใช้การมีส่วนร่วมทางสังคมคอยสอดส่องดูแล เฝ้าระวังผู้ที่เคยกระทำผิดไม่ให้หวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีก และควรมีหน่วยงานที่รับผิดชอบคอยติดตามประเมินผล เพื่อนำผลการประเมินที่ได้ไปหาแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำ 3) คนมีการบูรณาการร่วมมือในทุกภาคส่วน เริ่มตั้งแต่ครอบครัว ชุมชน โรงเรียน ตำรวจ อัยการ ศาล และอื่นๆ ไม่เพียงหวังให้กรมราชทัณฑ์หรือเรือนจำเป็นหน่วยงานในการแก้ปัญหาเพียงหน่วยงานเดียว

ท่านที่ 3 นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การกระทำผิดซ้ำ เกิดขึ้นจากการที่ผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวไปแล้ว ไปอยู่ในสังคม กรณีดังกล่าวหากสังคมเปิดช่องทางให้โอกาสแก่ผู้ ในงานสำคัญตลอดจนการดำรงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ในการที่ผู้ต้องขังมีสิทธิ์มากน้อยเพราะเขาเหล่านี้ได้ผ่านเกณฑ์ในการฟื้นฟูพัฒนาจิตใจภายในเรือนจำมาหลังจากสิ่งเหล่านี้ทางกรมช่องต่อเป็นเรื่องทางสังคมที่ร่วมมือขอความช่วยเหลือบุคคลและสนับสนุนคอยให้การช่วยเหลือ รายการนี้ปัจจุบัน ได้มีการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในครอบครัวหรือหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรง พ.ศ 2565 ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2566 ซึ่งมาตรการที่ดีระดับหนึ่งในการป้องกันควบคุมผู้อยู่ในสังคมเกิดความปลอดภัย แต่ในความคิดเห็น มาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ มันจะมีการบังคับใช้หลังจากการพ้นโทษในความคิดที่ดีเนื่อง 1 ให้มีอำนาจในการบังคับใช้ระดับหนึ่ง เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ต้องขังมากระทำผิดซ้ำแล้วกลับเข้ามาในเรือนจำเป็นเปอร์เซ็นต์สูงผู้ต้องขังสารเสพติดให้ใคร

ท่านที่ 5 นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566 ได้ให้สัมภาษณ์ว่า การกระทำผิดกฎหมายบ้านเมือง หรือกระทำผิดศีลธรรม มีสาเหตุมาจากคนไม่มีธรรมะ การยกระดับหรือพัฒนาจิตใจให้มีธรรมะจึงเป็นโจทก์ที่สำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาวิเคราะห์และประเมินผลถึงวิธีการที่ใช้ในการพัฒนาจิตใจให้มีธรรมะมีประสิทธิภาพสูงสุด สามารถอย่างรากลึกลงในจิตใจให้ได้มากที่สุด

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช” ผู้วิจัยขอนำเสนอ วัตถุประสงค์ของการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

2. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำและคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช 532 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ ตัวแทนผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำและคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จำนวน 222 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเคร็ซซี่และมอร์แกน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง รวม 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.66-1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .618 ประกอบด้วย 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามลักษณะปลายปิด (Close Ended) คำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) จำนวน 6 ข้อ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพการสมรสก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด ระดับการศึกษาก่อนต้องโทษก่อนโทษครั้งล่าสุด อาชีพก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด และจำนวนครั้งที่กระทำผิดซ้ำ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสอบถามข้อมูลพฤติกรรมนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำ ได้แก่ ด้านชีววิทยา ด้านจิตวิทยา และด้านสังคมวิทยา ซึ่งเป็นสาเหตุนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำ เป็นแบบสอบถามลักษณะปลายปิด (Close Ended) คำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เป็นแบบสอบถามปลายเปิด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นแบบสัมภาษณ์ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ด้วยการกรอกข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริงเท่าที่สามารถเปิดเผยได้

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ในด้านชีววิทยา ด้านจิตวิทยา และด้านสังคมวิทยา

ตอนที่ 3 ปัญหาและแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ในด้านชีววิทยา ด้านจิตวิทยา และด้านสังคมวิทยา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมด้วยตัวเอง โดยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 222 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 83.46

การเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการโดยการนัดวันเวลาสัมภาษณ์กับผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน จากนั้นดำเนินการสัมภาษณ์ตามวันเวลาที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การวิจัยเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช” นั้น พอสรุปได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีจำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 80.20 มีอายุระหว่าง 31-45 ปี จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 51.40 มีสถานภาพสมรสก่อนต้องโทษครั้งล่าสุดเป็นโสด จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 46.00 สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษาก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 40.50 ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปก่อนต้องโทษ จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 36.90 และกระทำผิดจำนวน 2 คน จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 68.50

2. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านสังคมวิทยาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่อยู่ในระดับน้อย ประกอบด้วย ด้านจิตวิทยาและ ด้านชีววิทยา เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านผลการวิจัยมีดังนี้

1) ด้านชีววิทยา พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย พบว่า กระทำผิดซ้ำเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์อยู่ในระดับ กระทำผิดซ้ำเพราะต้องการหาประสบการณ์อยู่ในระดับน้อย กระทำผิดซ้ำเพราะถูกทำร้ายอยู่ในระดับน้อย กระทำผิดซ้ำ เพราะสรีระของท่านเอื้อต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อยที่สุด และกระทำผิดซ้ำเพราะมีปมด้อยทางด้านร่างกายอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2) ด้านจิตวิทยา พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย พบว่า มีข้อที่อยู่ในระดับปานกลาง 3 ข้อ ได้แก่ กระทำผิดซ้ำเพราะมีความยับยั้งชั่งใจต่อสิ่งเร้าไม่ได้ กระทำผิดซ้ำเพราะมีอารมณ์รุนแรง ฉุนเฉียวและกระทำผิดซ้ำ เพราะความเคยชินเป็นนิสัย ส่วนข้อที่เหลืออยู่ในระดับน้อย ได้แก่ กระทำผิดซ้ำ เพราะมีปัญหาทางจิตและกระทำผิดซ้ำ เพราะต้องการท้าทายกฎหมายหรือการถูกจับกุม

3) ด้านสังคมวิทยา พบว่าโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย พบว่า ข้อที่อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ กระทำผิดซ้ำเพราะครอบครัวมีฐานะยากจน กระทำผิดซ้ำเพราะอาศัยอยู่ในชุมชนที่เกิดอาชญากรรมบ่อย กระทำผิดซ้ำเพราะถูกสังคมตีตราว่าเคยติดคุกมาก่อน กระทำผิดซ้ำเพราะอาศัยอยู่ในชุมชนที่เกิดอาชญากรรมบ่อย และกระทำผิดซ้ำเพราะคนในครอบครัวชักนำอยู่ในระดับน้อย

3. ผลการรวบรวมข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

1) ควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนการฝึกอบรมให้ผู้ต้องขังได้มีทักษะต่างๆ ที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตให้มากขึ้น

2) รัฐบาลควรมีการจัดหางาน หรืออาชีพให้กับผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกมาแล้วว่างงาน

3) ควรมีการสนับสนุนเรื่องการศึกษาเล่าเรียนให้มากกว่านี้ เพราะจะทำให้ผู้ต้องขัง มีความรู้และทันต่อโลกภายนอก จะได้ไม่ถูกหลอกหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์

4) ควรมีการส่งเสริมให้สังคมภายนอกให้การยอมรับ ให้โอกาส และไม่บั่นทอนกำลังใจของคนที่อยากกลับตัว จะได้ไม่ย้อนกลับไปกระทำผิดอีก

5) ส่งเสริมให้ครอบครัวเข้าใจ และให้โอกาสกับญาติที่เป็นผู้ต้องขัง

6) ควรจัดให้มีหน่วยงานที่สามารถให้คำปรึกษาในปัญหาชีวิตทุกๆ เรื่องได้

7) ควรมีการจัดกิจกรรมการอบรมทางด้านแนวทางบ่มเพาะ พัฒนาจิตใจ และสรรสร้างแรงบรรดาลใจในทางที่ดี เช่น การอบรมธรรมมะ

8) ควรมีการการติดตามผู้กระทำความผิดซ้ำไม่ให้กลับไปกระทำความผิดอีก

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช” ผู้วิจัยได้นำผลที่พบจากการวิจัยมาอภิปรายเชื่อมโยงทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านสังคมวิทยาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่อยู่ในระดับน้อย ประกอบด้วย ด้านจิตวิทยาและ ด้านชีววิทยา ทั้งอาจเนื่องจากประเทศไทยมีกฎหมายเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดซ้ำด้วยการลงโทษผู้กระทำผิดที่มีประวัติการกระทำผิดมาก่อนให้หนักขึ้นกว่าอัตราโทษที่ศาลจะลงแก่บุคคลดังกล่าวในอัตราหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่ง เช่น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92, 93 หรือพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 97 เป็นต้น รวมไปถึงประมวลกฎหมายอาญามาตรา 58 ที่ให้นำโทษที่ศาลรอการลงโทษไว้ในคดีก่อนเพื่อให้โอกาสผู้กระทำผิดกลับตัวและแก้ไขตนเองมาบวกเข้ากับโทษในคดีหลังของผู้กระทำผิดดังกล่าวที่ไม่เข็ดหลาบการกระทำผิดกฎหมายซ้ำอีกแต่บทบัญญัติดังกล่าวไม่อาจยับยั้งการกระทำผิดซ้ำหลังจากพ้นโทษได้ ในขณะที่ผู้ต้องขังทุกคนที่จะพ้นโทษออกมาจะต้องผ่านการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยและการดูแลหลังปล่อยอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำ อันเนื่องมาจากที่ต้องออกมาเผชิญกับโลกใบใหญ่และสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำและบีบคั้น โดยรัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณสำหรับการนี้ และร่วมมือกับภาคประชาสังคมในการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยและดูแลหลังปล่อยอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง (นัทธี จิตสว่าง, 2565, หน้า 25) สำหรับการกระทำผิดซ้ำอาจเกิดขึ้นสาเหตุภายใน อันได้แก่ สาเหตุทางด้านชีววิทยา (ชีวกายภาพ) และสาเหตุทางด้านจิตวิทยา (จิตใจ) และสาเหตุภายนอก ได้แก่ สาเหตุทางด้านสังคม (ปกรณ์ มณีปกณ์, 2553, หน้า144-195) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชวลิต กลิ่นแข และคณะ (2563, หน้า 62) ที่พบว่า สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำของจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง พิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง คือ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ รองลงมาคือ ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสังคมและชุมชน ในขณะที่สัตถา ดาเวียงและ พิชัยรัฐ หมื่นด้วง (2565, หน้า 78-89) ได้ทำวิจัยเรื่องการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภานุวัฒน์ มีเพียร

และบุญเหลือ บุบผามาลา (2564, หน้า 17-32) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. ปัญหากระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช พบว่า ผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช มีการกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะกลับไปแล้วไม่มีงาน และกลับไปสู่สิ่งแวดล้อมเดิม เพื่อนฝูงเดิม เครือข่ายเดิม ดังนั้นปัญหาข้างต้นส่งผลให้ผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จึงกระทำความผิดซ้ำเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นภา อินธิบาล, (2562, หน้า 74-75) ที่ได้ศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษกลับมากระทำผิดซ้ำเกิดจากปัจจัยหลักในการดำรงชีวิตและความไม่มั่นคงในชีวิต คือ ด้านเศรษฐกิจ การเงิน อาชีพ ส่วนด้านสภาพแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นด้านครอบครัวสังคมและชุมชน การคบเพื่อน เศรษฐกิจ ล้วนส่งผลให้เกิดการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดได้ทั้งสิ้น (นุชนาฏ มุกุระ, 2554, หน้า 57) ดังนั้นทุกปัญหาจึงมีความสำคัญต่อการตัดสินใจในการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง เช่น ในด้านครอบครัว ผู้ปกครองที่ไม่ให้ความไว้วางใจแก่ผู้พ้นโทษ ทำให้ผู้พ้นโทษขาดความรักความอบอุ่น เมื่อเกิดปัญหาจึงไม่สามารถปรึกษาครอบครัวได้ จึงหันกลับไปคบหากับเพื่อนกลุ่มเดิมที่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด รวมถึงบุคคลในสังคมที่ไม่ให้โอกาสแก่ผู้พ้นโทษ มีการตราบาปว่าเคยผ่านคุกตารางมาและไม่อยากให้เข้ามาอยู่อาศัยในสังคมและชุมชน เพราะเกรงกลัวว่าจะก่ออาชญากรรมขึ้น ทำให้ผู้พ้นโทษเกิดความคับข้องใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นและหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก

3. แนวทางการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ประกอบด้วย 1) ควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนการฝึกอบรมให้ผู้ต้องขังได้มีทักษะต่างๆ ที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตให้มากขึ้น 2) รัฐบาลควรมีการจัดหางาน หรืออาชีพให้กับผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกมาแล้วว่างงาน 3) ควรมีการสนับสนุนเรื่องการศึกษาเล่าเรียนให้มากกว่านี้ เพราะจะทำให้ผู้ต้องขัง มีความรู้ และทันต่อโลกภายนอก จะได้ไม่ถูกหลอกหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ 4) ควรมีการส่งเสริมให้สังคมภายนอกให้การยอมรับให้โอกาส และไม่บั่นทอนกำลังใจของคนที่อยากกลับตัว จะได้ไม่ย้อนกลับไปกระทำผิดอีก 5) ส่งเสริมให้ครอบครัวเข้าใจ และให้โอกาส 6) ควรจัดให้มีหน่วยงานที่สามารถให้คำปรึกษาในปัญหาชีวิตทุกๆ เรื่องได้ 7) ควรมีการจัดกิจกรรมการอบรมทางด้านแนวทางบ่มเพาะ พัฒนาจิตใจ และสรรสร้างแรงบรรดาลใจในทางที่ดี เช่น การอบรมธรรมมะ และ 8) ควรมีการการติดตามผู้กระทำความผิดซ้ำไม่ให้กลับไปกระทำความผิดอีก สอดคล้องกับงานวิจัยของ สัตถา ดาเวียงและ พิชัยรัฐ หมื่นด้วง (2565, หน้า 78-89) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า ควรปรับเปลี่ยนทัศนะคติและให้โอกาสผู้กระทำผิดหรือผู้ต้องหาได้กลับตัวกลับใจเป็นคนดี นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภานุวัฒน์ มีเพียรและบุญเหลือ บุบผามาลา (2564, หน้า 17-32) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี ผลการศึกษา พบว่า แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี

ควรมีการฝึกอาชีพให้ตรงตามความต้องการของผู้ต้องขัง หรือหลากหลายสาขาอาชีพมากขึ้น เพื่อให้ผู้ต้องขังสามารถนำไปประกอบอาชีพได้จริงภายหลังพ้นโทษ และควรมีการจัดอบรมโปรแกรมปรับทัศนคติของผู้ต้องขังเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเองและครอบครัวขณะต้องโทษอยู่ในเรือนจำ รวมถึงจัดกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวให้มีความรักความเข้าใจกันมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นคพัฒน์ สินเย็น (2564, หน้า 46-56) ได้ทำการ ศึกษาเรื่อง การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ควรมีการจัดโครงกิจกรรมฝึกอบรมเพื่อพัฒนาสภาพจิตใจของผู้ต้องขัง การฝึกอาชีพภายในเรือนจำควรตรงตามความต้องการของผู้ต้องขัง และสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้จริงหลังพ้นโทษ และควรมีเยี่ยมบ้านเพื่อติดตามพฤติกรรมของผู้ต้องขังหลังพ้นโทษ

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1) เจ้าหน้าที่ควรจัดกิจกรรมเพื่อทำให้ผู้ต้องขังรู้สึกรักและภูมิในตนเองเป็นการลดความรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อยหรือไร้ค่า

2) เจ้าหน้าที่ควรให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโทษของการกระทำผิดกับผู้ต้องขังอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

3) เจ้าหน้าที่ควรจัดกิจกรรมเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายให้กับผู้ต้องขังเพื่อลดการกระทำผิดซ้ำโดยการท้าทายกฎหมายหรือการถูกจับซ้ำ

4) สมาชิกในครอบครัวควรให้ความสำคัญและเอาใจใส่ทั้งทางด้านกายภาพและด้านจิตใจของผู้ต้องขังให้สามารถอยู่ร่วมกับกันอย่างมีความสุข

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมและสร้างความผูกพันในครอบครัวเพื่อสร้างโอกาสในการใช้ชีวิตของผู้ต้องขังหลังพ้นโทษอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ

2) ควรศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลาง

บรรณานุกรม

1. ภาษาไทย

ก. ข้อมูลปฐมภูมิ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย. (2563). *ประไตรปิฎกฉบับภาษาไทย มหามกุฏราชวิทยาลัย.* นครปฐม: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย นครปฐม.

ข. ข้อมูลทุติยภูมิ

(1) หนังสือทั่วไป:

กรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม. (2542). *การกระทำผิดซ้ำภายหลังการคุมประพฤติ.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ราชทัณฑ์.

กรมราชทัณฑ์. (2565). *การเฝ้าระวังผู้ต้องขังคดียาเสพติดมิให้กระทำผิดซ้ำ.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ราชทัณฑ์.

กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤตินิสัย. (2561). *ปัญหาการกระทำผิดซ้ำ จากรั้วสถานพินิจสู่กำแพงเรือนจำ: ศึกษาเฉพาะกรณี ผู้ต้องขังวัยหนุ่ม.* กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์.

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2551). *สังคมวิทยา อาชญาวิทยา.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระพล ประไชโย. (2546). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการกระทำผิดของหญิง.* กรุงเทพฯ : คณะสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นัทธี จิตสว่าง. (2565). *หลักทัณฑวิทยา: หลักการวิเคราะห์ระบบงานราชทัณฑ์.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มูลนิธิพิบูลสงเคราะห์.

ปกรณ์ มณีปกรณ์. (2553). *อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา.* กรุงเทพฯ: เวิลด์เทรด ประเทศไทย

_____. (2555). *ทฤษฎีอาชญาวิทยา.* กรุงเทพฯ: เอ็ม.ที.เพรส.

ประเทือง ธนิยผล. (2557). *อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา Criminology and Penology: LAW3033.* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2531). *อาชญากรรมพื้นฐานกับกระบวนการยุติธรรม ปัญหาอุปสรรคและแนวทางควบคุม.* กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

พรชัย ขันตี. (2543). *ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา.* กรุงเทพฯ: บุ๊คเน็ท.

วริศา ศิริสุทธิเดชา และคณะ. (2552). *โครงการศึกษาวิจัย: รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ โดยกลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤตินิสัย.* กรุงเทพฯ: สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์.

สง่า ลีนะสมิต. (2532). *กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.* พระนครศรีอยุทธยา: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุดสงวน สุธีสร. (2558). *อาชญาวิทยา.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สุพจน์ สุโรจน์. (2539). *ทฤษฎีการลงโทษและแบบของการลงโทษ, เอกสารประกอบการสอนวิชาอาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.* นนทบุรี: ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.

สุวิทย์ นิ่มน้อย. (2518). *คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยซื้อขาย แลกเปลี่ยน ให้.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรประเสริฐ.

เสริน ปุณณะหิตานนท์. (2529). *การศึกษาแนวความคิดและพฤติกรรมเกี่ยวกับการพนันของเด็กและเยาวชน.* กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและสำนักงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี.

อุษา เลิศโตมรสกุล และอัณณพ ชูบำรุง. (2561). *อาชญากรรมและอาชญาวิทยา.* พิมพ์ครั้งที่ 2 แก้ไขปรับปรุง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (2532) *วิ่งสู่วิถีชีวิตใหม่.* กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.

(2) วิทยานิพนธ์/ สารนิพนธ์ และรายงานวิจัย:

เกษวรางค์ จิณะเสน. (2542). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุกคามความประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง.* (ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

จิตราภรณ์ จิตรธร. (2551). *การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ศึกษาเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมทางสังคม และการคบหาสมาคมที่แตกต่าง.* (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.

ฉัตรกุล พงษ์ธรรม. (2556). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ณภัสสร บุญเพ็ง. (2549). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน กรณีศึกษา: สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดปทุมธานี.* (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ณัฐวุฒิ ยอดระบำ. (2549). *มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดซ้ำคดีเกี่ยวกับทรัพย์: ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำจังหวัดนนทบุรี.* (ปริญญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ประหยัด พวงจำปา. (2537). *ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ถูกคุมประพฤติ.* (ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ปริญญา จันทร์ทอง. (2564). *การประยุกต์ใช้หลักพุทธธรรมของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช.* (สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

พงศกร อินธิไชย. (2552). *การกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติดในเรือนจำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดเรือนจำกลางบางขวาง.* (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

พวงเพ็ญ ใจกว้าง. (2542). *ปัจจัยทางสังคมกับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กของผู้ต้องขังชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางอุดรธานี.* (ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

มนตร์ รักษ์ศรี. (2556). *การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำพิเศษธนบุรี.* (สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

สุธาสินี ดอกชะเอม. (2552). *ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดสุพรรณบุรี.* (วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

สุวรรณ ใจคล่องแคล่ว. (2546). *สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำพิเศษธนบุรี.* (ภาคนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

โสภา ชูพิกุลชัย และคณะ. (2524). *การกระทำผิดซ้ำของผู้ได้รับการปลดปล่อยจากการพระราชทานอภัยโทษหมู่ปี 2522-2533.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.

เสริม ศรีประสงค์สุข. (2546). *พฤติกรรมการกระทำผิด และการปรับตัวของผู้ต้องขังชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำ และทัณฑสถานในเขตกรุงเทพมหานคร.* (ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

อมรรัตน์ กริยาผล. (2527). *ทัศนคติของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมต่อการลงโทษผู้กระทำผิดโดยการชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายในคดีอาญา : ศึกษาเฉพาะในกรุงเทพมหานคร.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.

(3) วารสารทางวิชาการ:

ชวลิต กลิ่นแข, เกชา ใจดี, ณฐวรรธน์ เสมียนเพชร, สุพัตรา สมวงศ์ และทิพวรรณ์ สุวรรณโน. (2563). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำของจังหวัดแม่ฮ่องสอน. *วารสารวิชาการ สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิค, 6*(3).

ฐิติยา เพชรมุนี. (2559). การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเปรียบเทียบ. *วารสารสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, 24*(1).

นคพัฒน์ สินเย็น. (2564). การกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. *วารสารวิชาการ การจัดการภาครัฐและเอกชน, 3*(1).

ภานุวัฒน์ มีเพียร และบุญเหลือ บุบผามาลา. (2564). ปัจจัยที่ทำให้มีการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางอุดรธานี. *Journal of Roi Kaensarn Academi, 7*(3)

วรเดช จันทรศร. (2522). สาเหตุของอาชญากรรม : ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง. *วารสารพัฒนบริหารศาสตร์, 2*(1).

วีระศักดิ์ สัจจะปกาสิต. (2564). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกลับมากระทำผิดซ้ำในความผิดฐาน พ.ร.บ.ยาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางเพชรบุรี. *วารสารวิชาการ การจัดการภาครัฐและเอกชน, 3*(3).

สัตถา ดาเวียงและ พิชัยรัฐ หมื่นด้วง. (2565). การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังในเรือนจำอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ. *Journal of Roi Kaensarn Academi, 7*(5).

2. ภาษาอังกฤษ

George F. Kirchway. (1965). *Giles Playfair and DerirckSingeton. Crime*, Punishmentand Cure. London: The Camelot Press Ltd.

Lewin, Tamar. (2001). *Inmate Education Is Found To Lower Risk Of New Arrests.* The New York Times.

บุคลานุกรม

บุคลานุกรม

1. นายณรงค์ หนูคง, ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช, สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566.
2. นายพูชนะ หิรัญรัตน์, ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง, สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566.
3. นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร, ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ, สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566.
4. นายณัฐพงศ์ คังคะมูสิก, หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง, สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566.
5. นายไพรัตน์ ใจลือ, หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ, สัมภาษณ์วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

1) รศ.ดร.เดชชาติ ตรีทรัพย์

วุฒิการศึกษา : Ph.D. (Sociology) Pune

ตำแหน่งปัจจุบัน : ผู้ช่วยอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช

: อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยาตามแนวพุทธศาสตร์

2) พระมหาเอกวิน ปิยวีโร,ดร.

วุฒิการศึกษา : ปร.ด (วิจัยการศึกษา)

ตำแหน่งปัจจุบัน : ประธานหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต และหลักสูตรรัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช

2) นางสาวสมศรี ทองแก้วจันทร์

วุฒิการศึกษา : รม. (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ตำแหน่งปัจจุบัน : เจ้าพนักงานราชทัณฑ์ชำนาญงาน (หัวหน้างานทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง) เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๙

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖ **วันที่** ๑๗ พฤศจิยายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร รศ.ดร. เดชชาติ ตรีทรัพย์

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง " การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)" โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้จึงเจริญพรเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาต่อไป

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.เดชชาติ ตรีทรัพย์)

25 พ.ย. 2565

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๙

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖ **วันที่** ๑๗ พฤศจิยายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน พระมหาเอกกวิน ปิยวีโร, ดร.

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง " การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)" โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้จึงเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาต่อไป

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ยินดีให้ความอนุเคราะห์
25/พ.ย./65

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๔

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร นางสาวสมศรี ทองแก้วจันทร์ หัวหน้างานทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “ การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)” โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้จึงเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

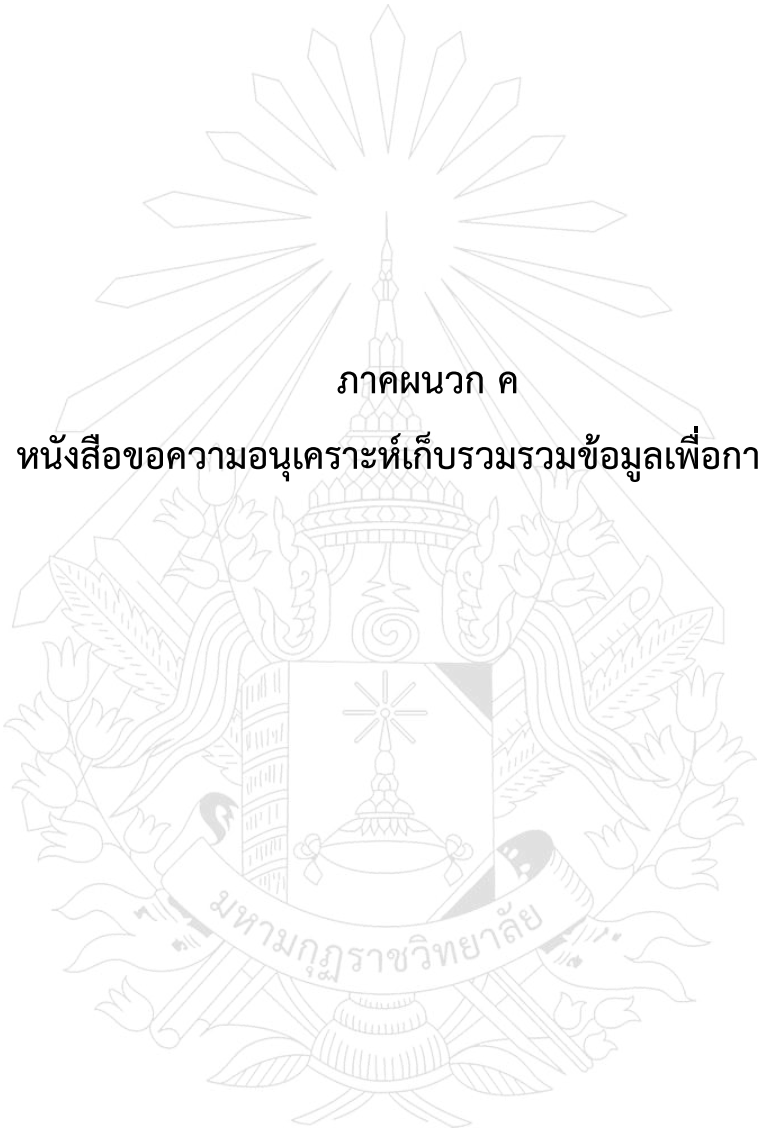
บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

ลงชื่อให้ความอนุเคราะห์ตรวจเครื่องมือวิจัย

(นางสาวสมศรี ทองแก้วจันทร์)
หัวหน้างานทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง

24 พ.ย. 2565

ภาคผนวก ค
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวมรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
เลรับที่ 12430
รับที่ 25 พ.ย. 2565
เวลา 12.00 น.

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เจริญพร นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)" โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว ได้เก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ของท่าน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาต่อไป

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

☐ ส่วนควบคุม ฯ
☐ ส่วนพัฒนา ฯ
☐ ส่วนสวัสดิการ ฯ
☐ ส่วนรักษาการณ์ ฯ
☐ ส่วนทัณฑปฏิบัติ
☐ ส่วนประสานราชการ
☑ ฝ่ายบริหารทั่วไป
ดำเนินการ...

(นายณรงค์ หนูคง)
ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
25 พ.ย. 2565

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๕

ทัณฑ... เลขที่ 4293 วันที่ ๒๘ พ.ย. ๒๕๖๕ เวลา 11.00 น.

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความร่วมมือเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย (สำหรับ Try out)

เจริญพร นางสาวอัจจิมา อินทรธนู ผู้อำนวยการทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)” โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการทำสารนิพนธ์เรื่องนี้ นักศึกษามีความประสงค์ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย (สำหรับ Try out) บุคคลากรในพื้นที่ของท่าน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ใช้ประกอบการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป ทางมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงจะได้รับความอนุเคราะห์ด้วยดีจากท่าน จึงขออนุโมทนาขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาต่อไป

เรียน ผู้อำนวยการฯ
เพื่อโปรดพิจารณา
- ให้นักศึกษา ดำเนินการ

ขอเจริญพร

(นายจตุรงค์ ประสิทธิพร)
หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

☐ งานปกครองผู้ต้องขัง
☐ งานพัฒนาผู้ต้องขัง
☑ ฝ่ายบริหารทั่วไป
☐ งานวิชาการ
☐ อื่นๆ .....

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

(นางสาวอัจจิมา อินทรธนู)
ผู้อำนวยการทัณฑสถานวัยหนุ่มนครศรีธรรมราช
๒๘ พ.ย. ๒๕๖๕

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
เลขรับที่ 13477
วันที่ 25 พ.ย. 2565
เวลา 14 ๐๐ น.

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เจริญพร นายณรงค์ หนูคง ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)" โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

☐ ส่วนควบคุม ฯ
☐ ส่วนพัฒนา ฯ
☐ ส่วนสวัสดิการ ฯ
☐ ส่วนรักษาการณ์ ฯ
☐ ส่วนทัณฑปฏิบัติ
☐ ส่วนประสานราชการ
☑ ฝ่ายบริหารทั่วไป
ดำเนินการ.....

(นายณรงค์ หนูคง)
ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
25 พ.ย. 2565

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เจริญพร นายพูชนะ หิรัญรัตน์ ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)” โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

(นายพูชนะ หิรัญรัตน์)
ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เจริญพร นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)" โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

(นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร)
ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เจริญพร นายณัฐพงศ์ คังคะมูสิก หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)" โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เจริญพร นายไพรัตน์ ใจลือ หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ

ด้วย นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช (The Protection of Recidivism of Prisoners in Nakhon Si Thammarat Central Prison)" โดยมี ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

(นายไพรัตน์ ใจลือ)
หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ

ภาคผนวก ง
แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้ จัดทำขึ้นเพื่อทราบการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ท่านเป็นบุคคลหนึ่งที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม กรุณาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงและตอบให้ครบทุกข้อ คำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัย เพื่อนำผลมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับส่งเสริมการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

2. แบบสอบถามชุดนี้ ประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยใช้หลักเกณฑ์การกำหนดมาตราวัดเป็น 5 ระดับ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช เป็นคำถามปลายเปิด

ขอขอบพระคุณ
นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว
นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ลงใน ☐หน้าข้อความที่เป็นจริงกับท่านมากที่สุด

1. เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง

2. อายุ

☐1. ไม่เกิน 30 ปี ☐2. 31-45 ปี

☐3. 46-60 ปี ☐4. 61 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพสมรสก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด

☐1. โสด ☐2. สมรส

☐3. หม้าย ☐4. แยกกันอยู่

4. ระดับการศึกษาก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด

☐1. ไม่ได้รับการศึกษา ☐2. ประถมศึกษา

☐3. มัธยมศึกษาตอนต้น ☐4. มัธยมศึกษาตอนปลาย

☐5. ปวช./เทียบเท่า ☐6. ปวส./เทียบเท่า

☐7. ปริญญาตรี ☐ 8. ปริญญาโทขึ้นไป

5. อาชีพก่อนต้องโทษ

☐ 1. นักศึกษา ☐2. ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว

☐3. เกษตรกรรม ☐ 4. รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ

☐5. รับจ้างทั่วไป ☐6. ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน)

6. จำนวนครั้งที่กระทำผิด

☐1. จำนวน 1 ครั้ง ☐2. จำนวน 2 ครั้ง

☐3. จำนวน 3 ครั้ง ☐4. จำนวน 4 ครั้งขึ้นไป

มหามกุฏราชวิทยาลัย

ตอนที่ 2 พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับการปฏิบัติของท่านมากที่สุด

พฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านชีววิทยา					
1. ท่านกระทำผิดซ้ำเพราะมีปมด้อยทางด้านร่างกาย เพียงใด					
2. ท่านกระทำผิดซ้ำเพราะถูกทำร้าย เพียงใด					
3. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะสรีระของท่านเอื้อต่อการกระทำผิด เพียงใด					
4. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะต้องการหาประสบการณ์ เพียงใด					
5. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพียงใด					
ด้านจิตวิทยา					
6. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะมีความยับยั้งชั่งใจต่อสิ่งเร้าไม่ได้ เพียงใด					
7. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะมีอารมณ์รุนแรง ฉุนเฉียว เพียงใด					
8. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะความเคยชินเป็นนิสัย เพียงใด					
9. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะมีปัญหาทางจิต เพียงใด					
10. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะต้องการท้าทายกฎหมายหรือการถูกจับกุม เพียงใด					
ด้านสังคมวิทยา					
11. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะคนในครอบครัวชักนำ เพียงใด					
12. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะครอบครัวมีฐานะยากจน เพียงใด					
13. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะถูกสังคมตีตราว่าเคยติดคุกมาก่อน เพียงใด					
14. ท่านกระทำผิดซ้ำเพราะอาศัยอยู่ในชุมชนที่เกิดอาชญากรรมบ่อย เพียงใด					
15. ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะถูกเพื่อนชักชวน เพียงใด					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับการป้องกันกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

.....

.....

.....

.....

.....

มหามกุฏราชวิทยาลัย

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง

“การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช”

โดย

อัตสาธน์ ผิวแก้ว

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....นามสกุล.....

ที่อยู่ปัจจุบัน .....หมู่ที่ .....ตำบล.....อำเภอ.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

วันและเวลาที่สัมภาษณ์ วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....

ตำแหน่งงาน .....

ตอนที่ 2 พฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

2.1) **ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านชีววิทยา**

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2.2 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยา

.....

.....

.....

.....

.....

2.3 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านสังคมวิทยา

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ปัญหาและแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

3.1 ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1) การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ด้านชีววิทยาเป็นอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

2) การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยาเป็นอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

3) การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านสังคมวิทยาเป็นอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

3.2 แนวป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1) แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ด้านชีววิทยามีแนวทางอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

2) แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยามีแนวทางอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

3) แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านสังคมวิทยา มีแนวทางอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก จ

ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ และการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Context Validity) ของแบบสอบถาม
โดยใช้เทคนิค IOC (Index Of Item Congruence)
เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(ΣX)	IOC		
ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล								
1	**เพศ** ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2	**อายุ** ☐ 1. ไม่เกิน 30 ปี ☐ 2. 31-45 ปี ☐ 3. 46-60 ปี ☐ 4. 61 ปีขึ้นไป	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	**สถานภาพสมรสก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด** ☐ 1. โสด ☐ 2. สมรส ☐ 3. หม้าย ☐ 4. แยกกันอยู่	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
4	**ระดับการศึกษาก่อนต้องโทษครั้งล่าสุด** ☐ 1. ไม่ได้รับการศึกษา ☐ 2. ประถมศึกษา ☐ 3. มัธยมศึกษาตอนต้น ☐ 4. มัธยมศึกษาตอนปลาย ☐ 5. ปวช./เทียบเท่า ☐ 6. ปวส./เทียบเท่า ☐ 7. ปริญญาตรี ☐ 8. ปริญญาโทขึ้นไป	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
5	**อาชีพก่อนต้องโทษ** ☐ 1. นักศึกษา ☐ 2. ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ☐ 3. เกษตรกรรม ☐ 4. รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ☐ 5. รับจ้างทั่วไป	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(ΣX)	IOC		
	☐6. ไม่มีอาชีพ (ว่างงาน)							
6	**จำนวนครั้งที่กระทำผิด** ☐1. จำนวน 1 ครั้ง ☐2. จำนวน 2 ครั้ง ☐3. จำนวน 3 ครั้ง ☐4. จำนวน 4 ครั้งขึ้นไป	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ตอนที่ 2 พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช								
ด้านชีววิทยา								
1	ท่านกระทำผิดซ้ำเพราะมีปมด้อยทางด้านร่างกาย เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2	ท่านกระทำผิดซ้ำเพราะถูกทำร้าย เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะสรีระของท่านเอื้อต่อการกระทำผิด เพียงด	0	+1	+1	2	0.66	ใช้ได้	
4	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะต้องการหาประสบการณ์ เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
5	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ด้านจิตวิทยา								
6	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะมีความยับยั้งชั่งใจต่อสิ่งเร้าไม่ได้ เพียงใด	+1	+1	0	2	0.66	ใช้ได้	
7	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะมีอารมณ์รุนแรงฉุนเฉียว เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
8	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะความเคยชินเป็นนิสัย เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
9	กระทำผิดซ้ำ เพราะมีปัญหาทางจิต เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
10	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะต้องการท้าทายกฎหมายหรือการถูกจับกุม เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(ΣX)	IOC		
ด้านสังคมวิทยา								
11	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะคนในครอบครัวชักนำ เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
12	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะครอบครัวมีฐานะยากจน เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
13	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะถูกสังคมตีตราว่าเคยติดคุกมาก่อน เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
14	ท่านกระทำผิดซ้ำเพราะอาศัยอยู่ในชุมชนที่เกิดอาชญากรรมบ่อย เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
15	ท่านกระทำผิดซ้ำ เพราะถูกเพื่อนชักชวน เพียงใด	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช								
1	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	

4

การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Context Validity) ของแบบสัมภาษณ์
โดยใช้เทคนิค IOC (Index Of Item Congruence)
เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(ΣX)	IOC		
1	ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ตอนที่ 2 พฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช								
1	ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านชีววิทยา	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2	ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยา	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร เกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านสังคมวิทยา	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ตอนที่ 3 ปัญหาและแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช								
3.1 ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช								
1	การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ด้านชีววิทยา เป็นอย่างไรบ้าง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2	การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยา เป็นอย่างไรบ้าง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านสังคมวิทยา เป็นอย่างไรบ้าง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3.2 แนวป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช								
1	แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ด้านชีววิทยา มีแนวทางอย่างไรบ้าง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	

5

ข้อ	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(ΣX)	IOC		
2	แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านจิตวิทยา มีแนวทางอย่างไรบ้าง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	แนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ในด้านสังคมวิทยา มีแนวทางอย่างไรบ้าง	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	

มหามกุฏราชวิทยาลัย

สรุป การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Context Validity) ของแบบสอบถาม
โดยใช้เทคนิค IOC (Index Of Item Congruence)
เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(ΣX)	IOC		
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
5	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ตอนที่ 2 พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช							
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	0	+1	+1	2	0.66	ใช้ได้	
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
5	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
6	+1	+1	0	2	0.66	ใช้ได้	
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
8	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
9	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
10	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
11	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
12	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
13	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
14	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
15	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	

7

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(ΣX)	IOC		
ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช							
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	

สรุปผลรวม IOC (Index Of Item Congruence) แบบสอบถาม

รวม (ΣX)	ค่า IOC	สรุปผล
21.32/22	0.969	ใช้ได้

ความเห็น

.....

.....

(ดร.สุปรีชา ช้านาญพุฒิพร)

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

8

สรุป การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Context Validity) ของแบบสัมภาษณ์
โดยใช้เทคนิค IOC (Index Of Item Congruence)
เรื่อง การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			รวม	ค่า	สรุปผล	ข้อเสนอแนะ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	(ΣX)	IOC		
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ตอนที่ 2 พฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช							
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
ตอนที่ 3 ปัญหาและแนวทางป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช							
3.1 ปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช							
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3.2 แนวป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช							
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้	

สรุปผลรวม IOC (Index Of Item Congruence) แบบสัมภาษณ์

รวม (ΣX)	ค่า IOC	สรุปผล
10/10	1	ใช้ได้

ความเห็น

.....

.....

(ดร.สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร)
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability)

พฤติกรรมผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded(a)	0	.0
	Total	30	100.0

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.618	15

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
B1	25.5000	27.500	-.065	.634
B2	25.2000	28.993	-.296	.659
B3	25.2667	27.099	-.009	.631
B4	25.0333	24.102	.378	.583
B5	23.6333	19.689	.315	.603
B6	25.0000	24.207	.317	.590
B7	25.3333	24.851	.395	.588
B8	25.3000	27.252	-.033	.634
B9	25.5000	28.259	-.192	.646
B10	25.5667	29.289	-.411	.658
B11	25.4667	27.637	-.089	.637
B12	24.4667	17.775	.685	.485
B13	24.7000	16.424	.847	.434
B14	25.0667	21.306	.737	.523
B15	25.1000	23.817	.434	.576

ภาคผนวก ฉ

หนังสือจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ที่ จว. ๒๒๑/๒๕๖๖

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

๑. ชื่อโครงการวิจัย

ชื่อเรื่อง : การป้องกันการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

TITLE : THE PROTECTION OF RECIDIVISM OF PRISONERS IN NAKHON SI THAMMARAT CENTRAL PRISON

๒. ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย

อัตสาธน์ ผิวแก้ว

๓. ผลการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน

คณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๖ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖ มติที่ ๓๓๒/๒๕๖๖ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า โครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการทำวิจัยในคน โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ และไม่ก่อให้เกิดภยันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัย กลุ่มตัวอย่างและผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ ตั้งแต่วันที่ออกเอกสารรับรองผลการพิจารณาการทำวิจัยในคนฉบับนี้ จนถึงวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๗

ออกให้ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๖

ลงนาม

(พระมหามงวินทร์ ปุริสุตฺตโม, ผศ.ดร.)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก ช
รูปภาพการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

นางวรัญญู พงศ์จันทรเสถียร
ผู้อำนวยการส่วนทัณฑปฏิบัติ

นายไพรัตน์ ใจลือ
หัวหน้าฝ่ายทัณฑปฏิบัติ

นายณัฐพงศ์ คังคะมูสิก
หัวหน้าฝ่ายควบคุมผู้ต้องขัง

นายณรงค์ หนูคง
ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

นายพูชนะ หิรัญรัตน์
ผู้อำนวยการส่วนควบคุมผู้ต้องขัง

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล : นายอัตสาธน์ ผิวแก้ว

วัน เดือน ปี เกิด : 23 กุมภาพันธ์ 2520

สถานที่อยู่ปัจจุบัน : 37 ซอยแม่อ่างทอง 1 ถนนพัฒนาการคูขวาง ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

การศึกษา

พ.ศ.2541 : ปวส.(ช่างไฟฟ้า) วิทยาลัยเทคนิคนครศรีธรรมราช

พ.ศ.2543 : วท.บ. (เทคโนโลยีอุตสาหกรรม) สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช

ประสบการณ์ทำงาน

พ.ศ.2546 : พนักงานศาลปกครอง สำนักงานศาลปกครองนครศรีธรรมราช

พ.ศ.2560-ปัจจุบัน : นักทัณฑวิทยา เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช